

မိုးမိုး : စာအုပ်

ဆုအာပူလီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

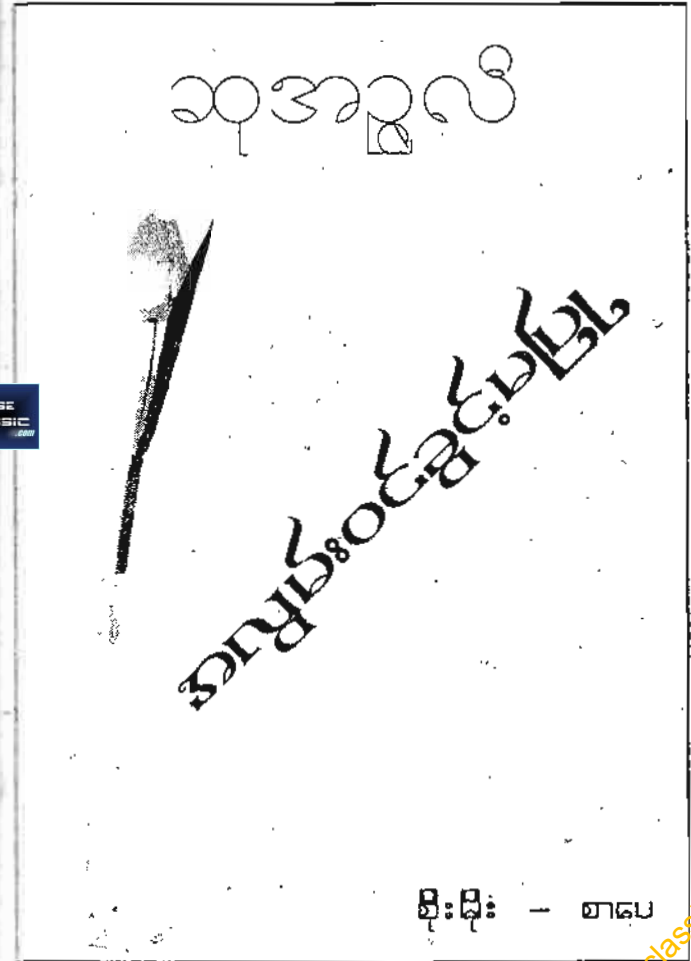

အလှမ်း

ဝင်ခွင့်မရှိ

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၅၁၅၀၅၀၄
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၆၃၆၀၅၀၆
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
	-	ပထမအကြိမ်။
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၇၅၀ ကျပ်
အပုံးဒီဇိုင်း	-	ဘိုဘိုထွန်း
ပုံနှိပ်သူ	-	ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၁၂)
	-	စံပယ်အောင်ဆက်
	-	၁၃၊ ၁၀၇လမ်း။
	-	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
	-	(မြ-၀၃၇၅၁)
	-	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း။
	-	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ဒက်ဒီ၊ သမီး ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

ခါးသီးပြတ်သားစွာ သူမ၏ ငြင်းဆန်မှုအဆုံး ဒက်ဒီ၏ ဖြူသောမျက်နှာကြီး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာပြောတယ် ...သမီးက မောင်ဘုန်းခေါင်ကို လက်မ ထပ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒက်ဒီကို ထပ်ပြီးပြောစမ်း”

တင်းမာသော ဒက်ဒီ၏လေသံမှာ ဒေါသလှိုင်းတို့ အနည်းငယ်ပါနေပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ သူမအနေဖြင့် နည်းနည်းလေးမှ အလျှော့မပေးနိုင်ပါ။ သူမ တစ်ချက်လျှော့လိုက်တာနှင့် ဘဝတစ်သက်တာလုံး မချစ်မနှစ်သက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်မှာ မွန်းကြပ်စွာ နေသွားရမည့်အဖြစ်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဒက်ဒီမေးလာတာကို သူမက တည်ငြိမ်ရဲရဲစွာပင် ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သမီး ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ပါဘူး”

“တော် ...တိတ်၊ ကြည့်စမ်း ငါ့သမီးလေး လိမ္မော်လှမှတ်

ပါတယ်။ ယောင်မမြင်းစီးထွက်တဲ့ အဖြစ်ပါလားဟင်။

ထိုစကားကြောင့် သူမ ဝမ်းနည်းသွား၏။ တစ်သက်လုံး မိဘစကားကို နားထောင်လာတဲ့ သမီးလိမ္မာလေးအဖြစ် ခံယူလာပြီး ကာမှ သဘောထားလွဲလွဲရတာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်စရာကောင်း

“သမီးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒက်ဒီ၊ ဒီကိစ္စက သမီးဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ပါ။”

“ဪ... သမီးဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ ဟုတ်လား မွေးနဲ့ သာ။ အဲဒီလို သမီးဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်နေတဲ့ကိစ္စမို့ ဒက်ဒီကလည်း ဝင်ပါရတယ်ဆိုတာ သမီး မသိဘူးလားဟင်၊ ပြောစမ်း မွေးနဲ့သာ။ သမီးအနေနဲ့ မောင်ဘုန်းခေါင်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးပြောရအောင် မောင်ဘုန်းခေါင်မှာ ဘာဖြစ်ချက်တွေ၊ ချို့ယွင်းချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ”

သည်လိုဒက်ဒီမေးတော့ သူမ အဖြေရခက်သွား၏။ တကယ်ဆို ဒက်ဒီပြောတဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်မှာ အပြစ်ဆိုရယ်လို့ တစ်ကွက်မှမရှိ၊ ရပ်ရည်အားဖြင့် တည်ကြည်ခန့်ညားချောမောခြင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်းကိုးအပြင် ပညာအရောမှာလည်း နိုင်ငံခြားက ဘွဲ့နှစ်ခု၊ သုံးခုကို ရယူထားသူ။

သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူလိုလူမျိုးကို ဘယ် ိုမှ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ငြင်းဆိုစရာမရှိပေမယ့် သူမ အပျက် လက်မခံနဲ့ အောင်ဖြစ်နေရ၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော သူမကို ဒက်ဒီက ခပ်စူးစိုက်ကြည့်သည်။ အရင်က ဒက်ဒီ ဒီလိုကြည့်လာပြီဆိုလျှင် သူမအနေဖြင့် ကြောက်ရွံ့တတ်ပေမယ့် ယခုတော့ မတုန်လှုပ်မိ။

“ဒက်ဒီမေးတာ ဖြေလေ မွေးနဲ့သာ”

သူမကို နာမည်တပ်ခေါ်လာပြီဆိုလျှင် ဒက်ဒီတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးနေပြီဟု သိသာနိုင်၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ ခေါင်းအသာခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဦးစောဘုန်းခေါင်မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှမရှိပါဘူး ဒက်ဒီ”

ထိုအခါ ဒက်ဒီ၏မျက်ဝန်းများ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ကျေနပ်သောအပြုံးတစ်ခုပင် ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသလို။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘာမှငြင်းစရာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သမီးက လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့လဲ မွေးနဲ့သာ၊ ဒက်ဒီကို ပြောစမ်း”

သူမခေါင်းလေး မသိမသာငုံ့ကာ နှုတ်ခမ်းလေး အသာဖိကိုက်လိုက်၏။ ဒက်ဒီဟာ အရာရာကို လွယ်ကူစွာလက်ခံတတ်သူ မဟုတ်ဆိုတာ သူမသိသည်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ ဒက်ဒီ လက်ခံတတ်၏။

ယခုလည်း သူမဆီက အကြောင်းပြချက်တောင်းနေပြီ။ မပေးနိုင်လျှင် ဒက်ဒီဆန္ဒကို သူမလိုက်လျောရမည်။ ထိုသို့တော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီကို ဖြည်းဖြည်းစွာ မော့ကြည့်ရင်း ကိုးတိတ်ပေမယ့် လေးနက်စွာ ဖြေလိုက်၏။

“အဓိက အကြောင်းပြချက်ကတော့ သမီး သူ့ကို မချစ်နိုင်လို့ပါ ဒက်ဒီ”

“ဘာ ...ဒါဟာ သမီးရဲ့ အဓိကငြင်းဆိုမှုလား၊ ဟား... ဟား ဒါဆိုရင်တော့ ဒက်ဒီသမီးဟာ အတော်စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောရတော့မယ်ကွ”

သူမပြောတဲ့စကားကို ဒက်ဒီ စိတ်ဆိုးလိမ့်မည်ဟု ထင်ပေမယ့် ယခုတော့ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ဒက်ဒီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်လိုက်သေး၏။ သူမက မပြုမပြင်ဘဲနှင့် လှပနေသော စင်ရော်တောင် မျက်ခုံးနက်နက်လေးကို မသိမသာကျူကာ...

“သမီးဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ တစ်ဘဝလုံးနဲ့ဆိုင်တာပဲ၊ အဲဒီ တစ်ဘဝတာလက်တွဲကြရမယ့်သူ အချင်းချင်း အချစ်ရှိဖို့လိုအပ်ပါတယ်၊ သမီးကတော့ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝမတည်ဆောက်နိုင်ပါဘူး ဒက်ဒီ”

“တိတ်စမ်း ...မျက်နှာသာပေးလို့ အခွင့်အရေးတက်ယူလာတာလား မွေးနဲ့သာ၊ ငါ့စကားကို နှင်ဘယ်တုန်းက ငြင်းပယ်ခွင့်ရှိဖူးလဲဟင်၊ အချစ်ဟုတ်လား ...အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေရဲ့ စကားကွ၊ ဝှောက်ကြီးမှာ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်လို့မရဘူးဆိုတာ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်း နည်းနည်းမှ မသိဘူးလား မွေးနဲ့သာ”

စောစောက ရယ်သလိုထင်ရသော ဒက်ဒီမျက်နှာကြီးမှာ

ယခုတော့ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တင်းမာကာ သူမကို ပြင်းထန်သော စကားလုံးတွေနဲ့ ထိုးနှက်နေပြီ။

ယခုနေ မာမိသာရှိလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အနည်းဆုံးတော့ မာမိက သူမအပေါ် နားလည်မှုရှိမှာပါ။ ခုတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း။

“ဒါပေမယ့် အချစ်မပါတဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်မှာခိုင်မြဲမလဲ ဒက်ဒီရယ်”

“တော်စမ်း ...အချစ်...အချစ်နဲ့ ဒီအကြောင်းထည့်ပြောမနေနဲ့၊ သမီးကို လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စမှာ ဘယ်သူက အချစ်မပါဘူးပြောလဲ၊ မောင်ဘုန်းခေါင်ဘက်က သမီးကို ချစ်လို့သာ လက်ထပ်ဖို့ခွင့်တောင်းတာပေါ့၊ အိုကွာ ...ဒက်ဒီတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီစကားတွေ မပြောသင့်ပါဘူး”

ဒက်ဒီပြောရင်း မျက်နှာကြီးနီကာ ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲ လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်လျှက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။

ဦးစောဘုန်းခေါင်၏ အချစ်တဲ့။

အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ် အချစ်မျိုးနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်လို့ရမလား၊ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ပြောပြော သူမက အချစ်ကိုသာ ယုံကြည်၏။

“အဲဒါကိုက သူ့ရဲ့အတ္တကို ဖော်ပြနေတာ ဒက်ဒီ၊ တကယ်ဆို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ကိစ္စမှာ သမီးရဲ့သဘောထားကို သူ

အရင်မေးသင့်တာ”

“ကာမေးစရာလိုလဲ မွေးနဲ့သာ၊ မွေးနဲ့သာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ၊ မိဘကောင်းကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တတ်တတ်ဆိုတာ မောင်ဘုန်းခေါင် သိနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့်သာ အုပ်ထိန်းသူဖြစ်တဲ့ ဒက်ဒီဆီ အရင်ဆုံး ခွင့်ပောင်းတာပေါ့”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ သူမအမြင်မှာတော့ ဒက်ဒီနဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်တို့ကို လူတန်းစားတစ်မျိုးတည်းပဲဟု မြင်၏။ သူတို့လို စီးပွားရေးသမားတွေအတွက် အချစ်ဆိုတာကို ဈေးကွက်တစ်ခုလိုသဘောထားနေသလား။

ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီတို့ မှားနေတာက သူမက သက်မဲ့ကုန်ပစ္စည်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဈေးကွက်ထဲ အပါမခံနိုင်၊ သူမဟာ သက်ရှိလူသားမိန်းကလေးမို့ ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိ၏။

“ဒါပေမယ့် သမီးကတော့ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို လုံးဝမတည်ဆောက်နိုင်ဘူး ဒက်ဒီ”

“တောကံ့ ... ငါဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက နင်က ငါ့ကို အာခံတာလား မွေးနဲ့သာ၊ တစ်သက်လုံး ဒက်ဒီပေးထားတဲ့ အရိပ်အောက်မှာ လုံခြုံစိတ်ချစွာနဲ့ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေလာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လောကကြီးအကြောင်းကော ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ ကဲ ... လာ ဒက်ဒီနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

“ဘယ်ကိုလဲ ဒက်ဒီ”

သို့သော် သူမ၏အမေးကို ဒက်ဒီ မဖြေပါ။ ဆင်ဝင်အောက်

ဦးရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ သူမကိုတက်စေပြီး ဒက်ဒီ ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။

တစ်လမ်းလုံး ဒက်ဒီ ဘာမှမပြော။ သို့ရာတွင် သူမ တစ်ခါမှမရောက်ဘူးသော ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲ ကားမောင်းခေါ်လာသည်။

ထို့နောက် လမ်းဘေးမှာ ဈေးရောင်းနေသူတွေ။

“ကြည့်စမ်း ... သူတို့ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ နေပူကွဲကွဲကြီးထဲမှာ ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတာ ဘယ်လောက်ခါးသီးစရာကောင်းလဲ၊ ဟိုမှာ ကလေးတွေ တွေ့လား၊ အေး ... အဲဒါ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကိုတည်ဆောက်လို့မရဘူးဆိုတာ သက်သေပဲ”

ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်နေသော ဘဝတွေကို သူမကြည့်မိ၏။ သူမတစ်သက် တကယ်ပဲ ဒက်ဒီ၏အရိပ်အောက်မှာ နေလာတာမို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့။ အများက အားကျရသော သူဌေးသမီးလေး မွေးနဲ့သာအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့၏။

အိမ်ရောက်တော့ ဒက်ဒီက မေးသည်။

“ကဲ ... ဘဝဆိုတာကို သမီးမြင်ပြီလား၊ သူတို့လည်း အချစ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လောကကြီးမှာ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်တဲ့အခါ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မရဘူးဆိုတာ သမီးသိရဲ့လား၊ ဘဝကို စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ သမီး”

ဒက်ဒီက ဘဝဆိုတာကို လက်တွေ့ပြကာ သူမကိုနှာချဲ့၏။ ခက်တာက သူမကလည်း ဒက်ဒီသမီးမို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို

အုန်းမုန့်

အုန်းမုန့်

လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မခံနိုင်ပါ။

“ဒါကတော့ သူတို့ဘဝတွေက လူဆင်းရဲပေမယ့် စိတ်တော့ ချမ်းသာမှာပါ ဒက်ဒီ၊ ရွှေဘုံပေါ်မှာစံပြီး စိတ်ဆင်းရဲရမှာယက်စရာရင် အဲဒီဘဝက ကောင်းပါသေးတယ်”

“ဘာ ...ကြည့်စမ်း၊ ငါ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက မိုက်လိုက်တဲ့သမီး၊ ကဲကွာ ...မိုက်ဦး”

“ဖျန်း”

“အို”

ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်။ တစ်သက်လုံး သူမကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့မထိခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီက ယခုတော့ နအိလှသော သူမပါးကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တဲ့အဖြစ်။

အခန်းထောင့်မှာ ပုံလဲကျသွားသော သူမက နာကျင်သွားသောပါးကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့် အုပ်ကိုင်ကာ ဒက်ဒီကို အံ့သြစွာ ကြည့်သည်။

ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ရိုက်လိုက်မိတဲ့အတွက် သူမ စိတ်ထိခိုက်သွားပုံ။

“သွား ...ငါရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း၊ ဒီနေ့ကစပြီး နင် အိမ်ထဲကဘယ်မှမထွက်နဲ့၊ ဒေါ်ဂျမ်း ...”

“ရှင် ...လာပါပြီ ဆရာကြီး”

သူမ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာသော ဒေါ်ဂျမ်းက မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ရောက်လာ၏။

“သူ့ကို ခေါ်သွား၊ ဒီနေ့ကစပြီး သူ့ကိုစောင့်ကြည့်၊ အပြင် လုံးဝမထွက်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

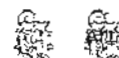
“ဟိုနောက် ဒေါ်ဂျမ်းက သူမလက်မောင်းလေးကို ညင်သာစွာ လာရောက်တွဲကူ၏။

“လာ ...ကလေး”

သူမ တစ်ချက်ရှိန်ငိုကာ အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ဒေါ်ဂျမ်းနောက် လိုက်ပါလာသည်။

ဒက်ဒီ ရက်စက်တယ်

သူမအပေါ် ဒက်ဒီ ဒီလောက်ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့။ ယခုတော့ ဖြူနုလှသော သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ ဒက်ဒီလက်ချောင်းရာတွေထင်လို့။

“အဟင့် ...ဟင့်”

“မငိုပါနဲ့ကလေးရယ်၊ ကဲ ...တိတ် ...တိတ် ဒေါ်ဂျမ်း
ကြပ်ပူထိုးပေးမယ်”

“အို ...မထိုးဘူး၊ ဒက်ဒီပေးတဲ့ဒဏ်ရာအတိုင်း မွေး
နေမယ်”

သူမမျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲလွဲကာ မျက်ရည်ကျရင်း ပြော၏။
ဒေါ်ဂျမ်းက သက်ပြင်းချကာ ...

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေး ကလေး၊ ဣလေးအသားလေးတွေက
နုနုနု တော်ကြာ ဒီထက်ပိုယောင်လာလိမ့်မယ်ကွယ်”

“အို ...ယောင်လို့မက သေသွားပါစေ၊ ဒီအချိန်မှာ မွေး
သေရင်တောင် ဒက်ဒီက ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အိုကွယ် ...ဒီလိုမပြောကောင်းဘူးလေ၊ တကယ်ဆို
ဆရာ ကြီးက ဒေါသဖြစ်သွားလို့ မွေးကို ရိုက်မိတာပါကွယ်”

ဒက်ဒီဘက်က ဒေါ်ဂျမ်း လိုက်နေတာကြောင့် မကျေမနပ်

ဖြစ်သွား၏။

“ဒါကတော့ ဒက်ဒီတင် ဒေါသဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ မွေးလည်း ဒေါသဖြစ်တာပဲ ဒေါဂျမ်းရဲ့”

“ဒါပေမယ့် မွေးက တစ်သက်လုံး ဆရာကြီးစကားကို နားထောင်လာတဲ့ သမီးလိမ္မာလေးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မွေးအနေနဲ့ တခြားကိစ္စတွေ ဒက်ဒီဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ဒီကိစ္စ လုံးဝမဖြစ်နိုင်လို့ပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲကွယ်၊ မှန်တာပြောရရင် ဒေါဂျမ်းတို့ မျက်စိထဲမှာလည်း မွေးကို တစ်သက်လုံး တင့်တောင်းတင့်တယ်နေတာပဲ မြင်ချင်တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးက သဘောတူတဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်ဟာ မဆိုးပါဘူးကွယ်”

“တော် ...တော်တော့ ဒေါဂျမ်း၊ ခုလိုတွေဖြစ်ရတာ ဒီလူကြောင့်၊ တကယ်လို့ ဒီလူသာ မွေးတို့ဘဝထဲ ဝင်မလာရင် ဒီနေ့လို ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ သင်းကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

ဖြူနေသော မျက်နှာလေး နီရဲကာ သူမ အလေးကြိတ်ကာ ပြောတော့ ဒေါဂျမ်း အခန်းအပြင်ဘက် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

“ဆရာကြီး ကြားသွားပါဦးမယ် ကလေးရယ်”

“အို ...ကြားပါစေ၊ ဒါမှ ဒီလူကို မွေး ဘယ်လောက်မုန်းနေတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီသိမှာ”

“ခက်တာပဲကွယ်၊ ကလေးတို့သားအဖကလည်း တယ်ခေါင်းမာကြတာကိုး”

ဒေါဂျမ်းမှာ ခေါင်းမာကာ တစ်ခွတ်ထိုးဆန်သော သားအဖနှစ်ယောက်ကြား ညည်းညူသည်။ သူမကတော့ ဦးစောဘုန်းခေါင်၏ ဆက်မှလွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟု ကြိတ်ကာ တွေးမိသည်။

“ဒေါဂျမ်း”

“ဘာလဲ ကလေး”

“ဒေါဂျမ်း စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်တယ်ဆိုတာ ဘဝတစ်ခုကို တစ်သက်လုံး နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲသွားရမှာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“အဲဒီလို လူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ဘဲ ဘယ်လိုလက်တွဲသွားမလဲဟင် ဒေါဂျမ်း”

ဒေါဂျမ်းက ခပ်ငိုငိုငိုဖြစ်သွားပြီးမှ ဖြေသည်။

“ဒါပေမယ့် မောင်ဘုန်းခေါင်ဟာ မွေးကို ချစ်သားပဲမဟုတ်လား”

“အို ...သူချစ်တာ မလိုချင်ပါဘူး၊ မွေးက မွေးချစ်တဲ့ လူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာ”

အရေးထဲ ဒေါဂျမ်းက ဒက်ဒီလိုစကားတွေ လာပြောနေတာနဲ့ သူမ စိတ်မရှည်ချင်။ သူမပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က တခြား။

“ဒါဆို ကလေးက ဘယ်သူချစ်လဲ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် သူမမျက်လုံးလေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူမက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့်

“ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့နော် ဒေါ်ဂျမ်း၊ မွေး ... မွေးမှာ ချစ်သူ ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒေါ်ဂျမ်းလည်း မသိရပါလား၊ မွေး ချစ်သူ ဘယ်သူလဲ”

“ကိုကျော်ဇင်တဲ့၊ သူက တက္ကသိုလ်ကဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ ဆရာဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့ မွေး”

ဒေါ်ဂျမ်းတို့ကတော့ စိတ်ထဲရှိတဲ့ အရိုးခံအတိုင်း ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် သူမကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် ချီးမွမ်းတာနဲ့ ဝမ်းသာကြည်နူးသွားရ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ရိုးသားပြီး သဘောလည်းကောင်း တယ် ဒေါ်ဂျမ်း၊ မွေးကိုလည်း ချစ်တယ်”

နှုတ်ခမ်းပါးများနှင့် အမြဲနူးညံ့စွာ ပြောတတ်သော ကိုယ့် ပြောရင်း သူမမျက်ဝန်းထဲ မြင်ယောင်လာ၏။ သည်တစ်သက် သူမ ချစ်တာ ကိုကိုပဲလေ။

“မွေးကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီးသဘောတူတဲ့လူထက် ပိုချစ်လား”

ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို ရည်ရွယ်မေးခြင်း။ ထိုလူအကြောင်း ကြားတာနဲ့ သူမမျက်နှာက အလိုလိုမူန်တည်တည်လေး ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီလူချစ်တယ်ဆိုတာက အပေါ်ယံရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ပုံအော့ဖြည့်ဆီးပေးတဲ့ အချစ်မျိုး ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နှလုံးသား ခံစားချက်ကို ဘာမှသိနားလည်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ကိုကတော့ အပေါ်ယံရုပ်ဝတ္ထုတွေ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာကလွဲလို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို အသေးစိတ်သိနားလည်ပြီး အစစ အရာရာ ဂရုစိုက်တဲ့အချစ်၊ ဒေါ်ဂျမ်း တွေးကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒီလို လူနှစ်ယောက်ထဲက မွေးဘဝကို ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ လက်တွဲသင့်သလဲ ဆိုတာ”

ဒေါ်ဂျမ်းက တစ်ခဏစဉ်းစားပြီး ခေါင်းခါရမ်းသည်။

“ဒေါ်ဂျမ်းတော့ မသိပါဘူးကွယ်၊ မွေး ကောင်းမယ့်သူကို သာ လက်ထပ်ပေါ့၊ ဒေါ်ဂျမ်းကတော့ ကလေးစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာ ပါပဲကွယ်”

“တကယ်နော် ဒေါ်ဂျမ်း”

“အင်း”

ဒေါ်ဂျမ်း ခေါင်းညိတ်တော့ သူမမျက်နှာလေး ပြုံးသွား၏။ သူမအကြံအစည် အောင်မြင်ဖို့ ဒေါ်ဂျမ်းရဲ့ အကူအညီလိုတယ်လေ။

“ဒါဆို ဒေါ်ဂျမ်း မွေးကို တစ်ခုကူညီပါလားဟင်”

“ဘာများလဲ ကလေး”

“မွေး စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်၊ မွေး လိပ်စာတပ် ထားတဲ့အတိုင်း ကားငှားပြီးသွားပေးပါ”

“ဟို ကျောင်းဆရာဆီကိုလား”

ဒေါ်ဂျမ်းအမေးကို သူမ သဘောကျစွာ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်ဂျမ်းက နှုတ်ပြင်းချကာ ...

“ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်၊ ဆရာကြီးသိသွားလို့ ...”

“အို ...ဒေါ်ဂျမ်းကို ဒက်ဒီက ယုံပါတယ်။ မွေးကိုသာ ကူညီပါ။ တကယ်လို့ မွေးသာ ကိုလွဲရင် သေမှာပဲသိလား။”

“အို ...မပြောကောင်းမဆိုကောင်း။”

“ဒါဆို ...ဒေါ်ဂျမ်း မွေးဆန္ဒ လိုက်လျောမယ် မဟုတ်လား။”

ဒေါ်ဂျမ်းက အတန်ကြာငြိမ်သက်သွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မွေးဟာ ဒေါ်ဂျမ်းလက်ထဲက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွေး စိတ်ချမ်းသာတာကို ဒေါ်ဂျမ်းမြင်လိုပါတယ်။”

“ဒါကြောင့် ဒေါ်ဂျမ်းကို ချစ်တာ၊ စိတ်ချပါ ဒေါ်ဂျမ်း ဒေါ်ဂျမ်း ဒုက္ခရောက်မယ် အဖြစ်မျိုးကြုံရင် မွေး ရှေ့ဆုံးက ကာကွယ်ပါမယ်။”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ ဒုတော့ ကြပ်ပူလေးထိုးလိုက်ဦးနော်။”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကြင်နာစွာ ကြပ်ပူထိုးပေးလာသော ဒေါ်ဂျမ်းကို ကြည့်ကာ သူမအနေဖြင့် အခုလိုသောကရောက်နေချိန် ဆွေမျိုးလိုခင်ရတဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းရှိနေ၍ ဖြေသာတော့၏။

ကိုရေ ...

ဒီဘဝမှာ ကိုနုနိုးဖို့ မွေး အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါမယ်။

သူမ၏အဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုကတော့ ဘာမှသိမည်

မဟုတ်။ ကိုသည် ရိုးသားအေးဆေးကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံစိုက်နေသေးပါး၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းအောင်နေဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ် မွေး။ ကိုယ့်ဘက်က ကောင်းနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။”

ကို၏ အယူအဆက ထိုလိုမျိုးဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း ကို ကိုယ်တိုင်က ဘဝမှာ မကောင်းတာ၊ မရိုးသားတာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပေ။

ဒါတွေကြောင့် သူမက ကိုကို လေးစားနေတာထင်ပါရဲ့။ ချစ်မြတ်နိုးမိတာထင်ပါရဲ့။

သူမရဲ့ ချစ်သူဘဝသက်တမ်းမှာ ကိုသည် လက်ဖျားကလေးကိုင်ဖူးတာကလွဲ၍ ကုန်သွယ်မှုကစောင့်စည်းနိုင်သူ။

ဘယ်လောက်ပဲ တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ပါစေ သူမအပေါ် အခွင့်အရေးယူဖို့ မကြိုးစားပေ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်တာ၊ သူ့ရဲ့ကုန်ကြွေးကို စောင့်စည်းပေးတဲ့ အချစ်က ပိုပြီးမွန်မြတ်ပါတယ်။ ကိုကတော့ ကိုချစ်သူကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်လိုပဲ လန်းဆန်းစေချင်တယ်။ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို ညှိုးသွားမှာမျိုး မလိုလားဘူး မွေး။”

ယောက်ျားပီသသော ကိုရဲ့ အချစ်တွေကို သူမ ဘာမှမသိလိုအင်အားနဲ့မှ လျစ်လျူမရှုနိုင်ပါ။ ကိုလိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ လွဲရရင် သူမ ဘဝလောက် မှားယွင်းတာမျိုး မရှိဟု ထင်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုအောက်

အမြန်လိုက်ဖို့ သူမ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ဈေးသွားရင်းနဲ့ ဒီစာကို ဒေါ်ဂျမ်း ရင်ဘတ်ကြား
ဝှက်ပြီး ယူသွားနော်၊ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ကားငှားပြီး မွေးရေးပေးတဲ့
လိပ်စာအတိုင်း ကိုဆီသွား၊ ရော့ ...ဒါ ဒေါ်ဂျမ်းအတွက် မှန်ဖို့။
ဟောဒါက စာသွားဖို့ဖို့ ကားခ”

သူမစုထားသော ငွေများကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ဂျမ်းအတွက် မှန်ဖိုးပေးစရာမလိုပါဘူး ကလေးရယ်”

“အို ...မဟုတ်တာ၊ မွေးပေးချင်လို့ပါ၊ အရင်ကလည်း
မွေး ဒေါ်ဂျမ်းကို ဒီလိုပေးနေကျပဲဟာ”

ဒေါ်ဂျမ်းလက်ထဲမှ ငွေတွေကို သူမပြန်ပေးလိုက်၏။ သူမ
အတွက် ငွေထက်အရေးကြီးနေတာက နှလုံးသားကိစ္စ။

ဒေါ်ဂျမ်း ထွက်သွားတော့ ကိုယ် ချောချောမောမောရောက်
ဖို့ ဆုတောင်းရ၏။

တကယ်လို့ ကိုနုသာလွဲခဲ့ရင် အို ...ကိုရယ်။

မွေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုအပေါ် ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြပါရစေ။

ည တိတ်ဆိတ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့
အိတ်ဒိတ်။ ဒီနေ့မှ လကလည်း ခပ်မှောင်မှောင်။ ထို့ကြောင့်
ဝတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံး မီးရောင်ဖျော့ဖျော့မှလွဲ၍ မှောင်မည်းလို့။
ဒါကိုက သူမနဲ့ ကိုတို့အတွက် အဆင်ပြေဖို့ သဘာဝက ဖန်တီးပေး
ထားသယောင်။

ကိုမှ လာစောင့်နေပါ့မလား။

ဒေါ်ဂျမ်းကတော့ စာကို သေချာပေးခဲ့သည်တဲ့။ ဒါဆိုလျှင်
ကိုလာစောင့်မှာ အသေအချာပါ။ ကိုက သူမကိုချစ်တာပဲ။

“ဒေါ်ဂျမ်း”

“ဟင်”

“မွေး ...မွေး သွားတော့မယ်”

တကယ်တမ်း ဒေါ်ဂျမ်းအပါအဝင် ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ခွဲရမည်ဆို
တော့ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို။ အထူးသဖြင့် ဒီအချိန်
နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေမည့် ဒက်ဒီကို စိတ်မှကြိတ်ကာ ကန်တော့

၂၀
လိုက်၏။

မတတ်သာလို့ ခွဲရတာပါ ဒက်ဒီရယ်။

“သွားတော့ ကလေး၊ ကလေးဘဝ အေးချမ်းပါစေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဂျွမ်း၊ သွားပြီနော်”

အမှောင်ထဲမှာ ဒေါ်ဂျွမ်း ခေါင်းညိတ်ပြလေသလား။ သူမက တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ထားကာ ပဝါအနက်စည်းထား၏။ ဒါမှ သူမကို လူတွေ ရုတ်တရက်မမြင်နိုင်မှာ။

ဒေါ်ဂျွမ်းက မလွယ်ပေါက်နားအထိ လိုက်ဖို့သည်။ သူမ အိတ်ဆွဲကာ အပေါက်မှ ထွက်ခဲ့၏။

ဟော ...

ဟိုမှာ ... ကို။ ခပ်မှောင်မှောင်ထဲမှာ ဦးထုပ်ငိုက်စိုက်နှင့် လောင်းကုတ်ရှည်ကြီးဝတ်လို့။ ဘေးမှာ ကားတစ်စီး။

“ကို”

“မွေး”

တကယ်ပဲ ကိုဆိုတာ သေချာသွားသည်မို့ သူမ ဝမ်းသာ လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ကိုလက်မောင်းကို အားပါးတရဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“အမယ်လေး ကိုရယ်၊ ကိုမှ လာပါမလားလို့ မွေးဖြင့် စိတ်ပူလိုက်တာ”

“ခုလာပြီပဲ၊ ကဲ ... မွေး ကားပေါ်တက်၊ အချိန်မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ ဒက်ဒီနိုးသွားရင် ခက်မယ်”

ကိုဖွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှ သူမ ခပ်သွက်သွက်လေး

ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူမကို ကားတံခါးပိတ်ပေးပြီး ကို ကားမောင်းသူ နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ထို့နောက် ကားကို ညင်သာစွာ စက်နှိုးလိုက်လေ၏။

“ဟင်း ... ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်ကိုရယ်၊ မွေးဖြင့် ကိုနဲ့မခွဲနိုင်လို့သာ ဒီလိုစွန့်စားလိုက်ရတယ်၊ တကယ်တမ်း ဒက်ဒီကို ယားခဲ့ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်းနေသော ကိုပုခုံး ပေါ် ခေါင်းမှေးတင်ကာ သူမ စိတ်မကောင်းစွာပြောမိ၏။

“မွေး နောင်တရနေသလား”

တိတ်ဆိတ်နေသော ကိုထဲက မေးသံ။ မှောင်ထဲပေမယ့် သူမ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်၏။

“ဟင်္ဂအင်း ... နောင်တမရပါဘူး၊ ကိုနဲ့သာလွဲရင် မွေး နောင်တရမှာ”

ကိုထဲက သက်ပြင်းချသံ ကြားရ၏။ ကားရှေ့မီးကလွဲ၍ ကိုက ကားထဲတွင် မီးမထွန်းထားပေ။ လူတွေမြင်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ ဟု သူမတွေးကာ ဘာမှမပြော။

ကားက တစ်ဖြည်းဖြည်း မိုင်နှုန်းမြင့်လာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် က တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့ပြီ။

“ကို”

“ဟင်း”

“ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

“ပဲခူးကို”

ကိုအသံ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားဟု ထင်ပေမယ့် ဒီအချိန်
ကိုလည်း သူမလို စိတ်လှုပ်ရှားနေတာဖြစ်မှာပဲဟု သာမန်တွေးမိ၏။

ကျွမ်းကျင်စွာ ကားမောင်းနေသော ကိုကို အနည်းငယ်
အံ့သြမိ၏။ သူမသိရသလောက် ကို ကားမောင်းတတ်တယ်ဆိုပေမယ့်
ဒီလောက်ကျွမ်းကျင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

မကြာခင် ကို၏ကားလေးသည် ပဲခူးမြို့စွန်ရှိ ကျယ်ဝန်းသော
ခြံလေးထဲသို့ ကွေ့ဝင်သည်။

“အို ...ကို မှောင်မည်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မီးပျက်နေတာထင်တယ်၊ အတော်ပဲ ကိုက
လည်း ကိုတို့လာတာ လူတွေမမြင်စေချင်တာနဲ့၊ လာ ...ကိုလက်ကို
ဆွဲပြီး လိုက်ခဲ့”

လက်ကို သူမ ဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကိုလက်ဖဝါးပြည့်ပြည့်
တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရတာ အင်အားတစ်ရပ် အလိုလိုဝင်လာသည်။ ကိုက
ဓာတ်မီးဖြင့် အိမ်ထဲဝင်၏။

“ဒါ ဘယ်သူအိမ်လဲ ကို”

“သူငယ်ချင်းအိမ်”

ဓာတ်မီးရောင်တစ်ခုသာ ရှိပြီး တစ်အိမ်လုံး မှောင်မည်းနေ
သည်။ သို့သော် ကိုက ဒီအိမ်ကို လာဖူးနေကျအတိုင်း မှောင်ထဲပေ
မယ့် ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာနိုင်၏။

“မွေးဆီက စာရလို့ ကို ဒါတွေ ကြိုပြင်ဆင်ထားတယ်”

“ဟင်”

ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ နှစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်နှင့် မွေ့ယာ၊
စောင့်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး။ သူမ ချက်နှာဖျတ်ခနဲ လွှဲမိသည်။

“ဒီ ...ဒီည မွေးတို့ မအိပ်ဘဲ တစ်ညလုံး စကားပြောရ
အောင်နော် ကို”

ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ တောင်းဆိုမှုဖြစ်ပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ
လွတ်လပ်စွာ နေလိုသည့်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

“မွေး”

“အို”

ရုတ်တရက် ဓာတ်မီးကိုပိတ်ကာ သူမကိုယ်လေးအား ဖက်
ပြီး ခေါ်သည်။ ဓာတ်မီးပိတ်လိုက်တာကြောင့် တစ်အိမ်လုံး မှောင်
မည်းသွား၏။

“မွေး ...ကိုနောက်လိုက်လာတာ ချစ်လို့မဟုတ်လား”

နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သော ကိုရင်ခွင်ကြီးထဲမှာ သူမခေါင်း
လေး ညိတ်မိ၏။

အို ...အမှောင်ထဲ သူမမြင်ရဘဲ။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟုတ် ...ဟုတ်ပါတယ် ကို”

“ဒါဆို ...ကိုကို မယ့်ဘူးလား”

“အို ...မ ...မဟုတ်ပါဘူး ကို”

ကို အထင်လွဲသွားမှာ စိုးတာကြောင့် အမြန်ဖြေလိုက်ရ၏။
ထိုက တစ်ချက်ရယ်ကာ သူမကိုယ်လေးကို တင်းခနဲဖက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ...မွေးရယ်”

“အို ...ကို”

ချစ်သူဘဝမှာ အမြဲတမ်း ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ကိုက ခုတော့ သူမကို ပိုင်ပြီဆိုသောအသံဖြင့် စိတ်ဆန္ဒကို အစွမ်းကုန်လွှတ်လိုက်လေသလား။ ပြင်းပူသော ကိုအချစ်များကြောင့် သူမခေါင်းလေး မူးခနဲ မိုက်ခနဲ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း သူမ မသိတော့။

“ကို ...လွတ် ...လွတ်ဦး”

“ဟင့်အင်း ...မွေးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး မွေးဟာ ကိုယ့်မယားဖြစ်ပြီ၊ ကို သိပ်ပျော်တယ် မွေး”

“အို”

အင်မတန်နူးညံ့တဲ့ ကိုကို ဒီလောက်အချစ်ကြမ်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ယခုမှတော့ ကိုရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူမက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ကိုကိုချစ်လို့ လိုက်လာပြီမို့ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရတော့၏။ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ကိုရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ ဘယ်လို အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိတော့။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားရာမှ သူမ မျက်ဝန်းတို့ ပွင့်လာတော့ အလင်းရောင်မျောမျောက အခန်းထဲဖြာကျလို့၊ ကြည့်စမ်းသူမတစ်ကိုယ်လုံး ကိုရင်ခွင်ထဲမှာ။ ညကအဖြစ်ကို စဉ်းစားတော့ ဖြူနုသော သူမမျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သန်းသွားမှာ အသေအချာ။

ကို ...ကို သိပ်ဆိုးတာပဲ။

ယခုလည်း သူမကိုဖက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ။ အိပ်ရာမှန်းနေတဲ့ သူမသာ ကိုမျက်နှာကို မကြည့်ရဲသေး၍ ကိုရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ထားဆဲ။

အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီဗလာဖြင့် ကို၏ ဖြူဖွေးသေစရင်ဘတ်မှာ မွေးညင်းစိမ်းတို့ကြောင့် အံ့သြသွားရသည်။

ချစ်သူဘဝမှာ ကိုနှင့် ရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့တာကြောင့် ကိုအပေါ် ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကိုက ခုတော့လည်း ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးနှင့်။

သူမက ကိုရင်ဘတ်မွေးလေးများကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ဖွဖွတို့ထိလိုက်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုမျက်နှာဆီသို့ ရှက်မျက်နှာလေးဖြင့် သူမ တဖြည်းဖြည်းချင်းပြုံးကာ ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ကိုမျက်နှာ မြင်ကာနီးမှ ရှက်တာနှင့် မကြည့်ရဲပြန်။ ရုတ်တရက် ကိုမျက်လုံးတွေ ဖွင့်လာလျှင် သူမ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

ကိုရယ် ...

မွေးအဖြစ်ကို ကိုမသိဘူးနော်။

ကိုရင်ခွင်မှာ မျက်ဝန်းလေး မေးမှိတ်ကာ ပြုံး၍ သူမစိတ်ထဲက ပြောမိပြန်၏။ တကယ်ဆို နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ကိုဆီက အချစ်ကိုလည်း သူမက ကိုသို့ပဲ မျှော်လင့်ထားတာ။ အင်းလေ ကိုလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ရတာဆိုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒတော့ ရှိမှာပေါ့ဟု နားလည်ပေးမိပြန်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ၏

ရှေ့ဆက်ခရီးသည် ကိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း။ ကိုကိုပဲ အားကိုးကာ ကိုလက်တွဲပြီး ရှေ့ဆက်ခရီးကို ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်ရမည်လေ။

ထို့ကြောင့် ကို့မျက်နှာကို ရဲဝံ့အားကိုးစွာ ကြည့်မိတော့...
“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူမအကြည့်များ မှားနေသလား။ သူမတွေ့လိုက်ရတာက ကို့မျက်နှာမဟုတ်။ သူမဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ။ ထိုလူက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လို့။

ဘုရား ...ဘုရား ...

သူမ အမြင်များ မှားနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်များ မက်နေသလား။ အတွေးဖြင့် သူမ ကိုယ့်အသားကိုယ် ဆိတ်ကြည့်၏။

“အား”

နာတာမို့ သူမပါးစပ်မှ ညည်းသံ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားရသည်။

“ဟင် ...မွေး ...မွေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမအော်သံကြောင့် သူ အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲထထိုင်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်သည်။ သို့သော် သူမ မျက်လုံးတွေက သူ့အပေါ် စိမ်းကားစူးစိုက်စွာ ရောက်ရှိနေသည်။

“မွေး ...ဘာဖြစ်...”

“ရှင် ...ရှင် ဒီကို အို ...မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘာ...ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

ကို ...ကို ဘယ်မှာလဲ။

ထိုမေးခွန်းအဆုံး သူမဘဝ ကူကယ်မဲ့သူမရှိတော့သလို ဝမ်းနည်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငိုရှိုက်လိုက်မိတော့၏။

“မွေး”

“ရှင် ...ကျွန်မကို မထိနဲ့”

ဖျတ်ခနဲ သူ့လက်ကို ပုတ်ချကာ အေးစက်တင်းမာစွာ ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပေမယ့် သူမ ဘယ်လိုမှ မခံစားမိ။

“မွေးရယ် ...ခုမှတော့”

“ဘာ ...ဘာခုမှလဲဟင်၊ ရှင် လူယုတ်မာ၊ ကိုနေရာမှာ ရှင်ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ ပြော ...ပြော ကျွန်မကိုပြော”

သူမမှာ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်မေးလိုက်မိသည်။ သူ သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလိုပြောပါ မွေး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ဘာကြောင့် ရောက်လာရတယ်ဆိုတော့၊ ဒီမှာ ...”

“ဟင်”

သူမခိုးဖို့ ချိန်းဆိုလိုက်တဲ့စာက ဘာကြောင့် ကိုထံမရောက်

ဘဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်ဆိုတဲ့ သူ့ထံ ရောက်သွားရတာလဲ။

သူမ စာကို ဖျတ်ခနဲယူကြည့်တော့ တကယ်ပဲ ကိုယ် ရေးသည့်စာ။ ဒေါ်ဂျမ်းကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တဲ့စာ။

“ဒါ ...ဒါ ရှင့်ဆီ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

စာကိုကိုင်ပြီး သူမ တုန်လှုပ်စွာ မေးမိ၏။

“မွေးပဲ ကိုယ့်ဆီ ပေးခိုင်းတာမဟုတ်လား”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ဒီစာကို ကျွန်မက ရှင့်ကို ပေးခိုင်းတယ်၊ ဟုတ်လား ဦးစောဘုန်းခေါင်”

သူမ အင်မတန်မုန်းကာ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ထံ ဒီစာရောက်သွားတာ ဘယ်လိုမျက်လှည့်ကြောင့်လဲ။

“ဟုတ်တယ်လေ ...မွေးပဲ ကိုယ့်ကို ...”

“တော် ...တော်တော့ ကျွန်မက ရှင့်ဆီကို ဘာကြောင့် ဒီစာပေးရမှာလဲဟင်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ အမုန်းဆုံးက ရှင့်ကို ရှင့်ကို သိရဲလား”

ပြောရင်း ရင်နာကာ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုမိပြန်၏။ ကြည့်စမ်းသူမလောက် အဖြစ်ဆိုးတာ ဘယ်သူရှိမလဲ။ ကိုယ်အမုန်းဆုံးလူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ သူမရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို ခဝါချလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်။ ဒီထက်ရင်နာစရာကောင်းတာ ဘာရှိမှာလဲ။

သည်းထန်စွာ ငိုချနေသော သူမကို သူစိုက်ကြည့်၏။ လှတဲ့ မိန်းကလေးများကြတော့ ငိုလည်းလှ၊ ရယ်လည်းလှ ဘယ်လိုနေပါလေလှနဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

“မင်း ...ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင် မုန်းနေသလား မွေး”

“အို...ရှင်ပြောတာထက်တောင် ပိုသေးတယ်သိလား”

“အဟွန်း ...ကိုယ်ကလည်း မင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ် မွေး၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို သိပ်ချစ်နေတာ”

“ဘာ ...ဘာပြောတယ်၊ ရှင့်မှာ ဒီစကားပြောဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူးရှင့်”

“အဟွန်း ...ဘယ်နှယ့်မရှိရမှာလဲဗျာ၊ ခုပဲ မင်းက ကျုပ်မယား”

“တော် ...တိတ်၊ ဒါ ...ဒါ ရှင်ယုတ်မာလို့ဖြစ်တာ”

“ဘာဗျ ...ကျုပ်က ယုတ်မာသတဲ့လား၊ ဒီမှာ အမိကျုပ်က အမိရဲ့စာကို စာကူးတကတော့ လာမယူပါဘူးနော်”

ခပ်ရဲ့ရှဲ့ သူ၏အမေးကြောင့် သူမ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားရသည်။ တကယ်ပဲ ထိုစာဟာ သူ့လက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်သွားသလဲ။ ထိုအဖြေသည် သူ့ထံမှာပဲ ရှိလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ ...

“ဒီအကြောင်း ရှင်အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့၊ ကဲ ...ပြော ရှင် ဒီစာကို ဘယ်လိုရလာတာလဲ”

သူမအမေးကို သူ ခပ်မဲ့မဲပြုံးသည်။ သည်လူ့အပြုအမူတွေက သူမအတွက် ခံပြင်းစရာ။

“ဒီစာ မင်း ဘယ်သူ့ကို ပေးခိုင်းတာလဲ”

သူမ အလေးတစ်ချက်ကြိတ်ကာ သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

“ကျွန်မချစ်သူဆီကို”

ထိုအဖြေကြောင့် သူ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ...

“အဟွန်း ...မင်းက သတ္တိရှိရှိဖြေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က လည်း ပြောရတာပေါ့၊ မင်းကောင်လက်ထဲက ကျုပ် ဒီစာကိုရတာပဲ”

“ဘာ ...ကိုဆီက ဒီစာကိုရတယ်ဟုတ်လား၊ အို ...မယ့် ဘူး၊ ကျွန်မ လုံးဝမယ့်ဘူး၊ ကိုဟာ ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူးရှင်”

ရိုးသားတည်ကြည်သော ကိုအကြောင်း သိနေတာမို့ သူမ လုံးဝလက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ ပခုံးဆတ်ခနဲတွန့်၏။

“ဒါတော့ မင်းမယ့်လည်း ကိုယ် မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီစာ ကိုရတဲ့အချိန် မင်းလူရဲ့အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်၊ ဆေးဖိုး တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ဘဝမှာ မင်းကို ခိုးဖို့ဆိုတာ ဘယ်ဖြစ်နိုင် မလဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆီလာပေးတာ၊ အင်း ...ကိုယ်ကလည်း သူ့ရဲ့ အလိုက်သိမှုကို ကျေးဇူးပြုတဲ့အနေနဲ့ သူ့အမေအတွက်ဆေးဖိုး ကူညီလိုက်ပါတယ်လေ”

သူမ ဟိုင်းကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့် သည်။

“ရှင် ...ရှင်ဆိုလိုတာက ကိုကပ် ကျွန်မစာကို ရောင်းစား တဲ့သဘောလား”

“အဟွန်း ...ဒါကတော့ မင်းဘာသာတွေးကြည့်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကိုယ်စား မင်းကို ခိုးလာတာပဲ”

“ရှင် လူယုတ်မာ၊ ကဲ ...”

“ဖျန်း”

သူမ၏ဒေါသတို့ကို လုံးဝမထိန်းနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် သူ့ပါး ကို အားကုန်လွှဲရိုက်ပစ်မိသည်။ ရုတ်တရက်မို့ သူ့မျက်နှာချာခနဲ။

“ဪ ...မင်းက ကျုပ်ကိုရိုက်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မွေးနဲ့သာ၊ တောက် ...ကျုပ်ဘဝမှာ ကျုပ်ပါးကို ကျုပ်အမေတောင် နှိုက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းပြီ အဲဒီအတွက် မင်း ကျုပ်ကို ပေးဆပ် ရမှာက မင်းတစ်သက်တာပဲ”

“ဘာလဲ ...ရှင်ကို ကျွန်မက ဒီအဖြစ်ကြောင့် လက်ထပ် ဆယ်ထင်လို့လား၊ ဟင်း ...မှားသေးတယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ဒီအဖြစ် ကို ကျွန်မဘဝထဲက မေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ ရှင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုတော့ ကျွန်မတစ်သက် ဘယ်တော့မှမဝင်ဘူးမှတ်”

သူမပြောပြီး ခုတင်ပေါ်က ဝုန်းခနဲဆင်း၏။ သွားမည့် ... ယခုပဲ ကိုရှိရာ ပြန်သွားမည်။ သို့သော် ...

“ဘယ်လိုလဲ မွေးနဲ့သာ၊ မင်းက ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကိုကျော်ဇင် ဆီ သွားမလို့လား”

“ဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ ကြည့်စမ်း သူမဟာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ထိုအခါ ရင်ထဲလိုက်ကာ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

“မွေးနဲ့သာ ...မွေးနဲ့သာ မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့ မိန်းကလေး”

ရယ်၊ ကြွေးပြီးသားပန်းတစ်ပွင့်ကို ဘယ်သူကမှ မြတ်မြတ်နိုးနိုး တန်ဖိုး
မထားချင်ကြပါဘူး။ ကျုပ်ကသာ မင်းကိုသိပ်ချစ်လို့”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

သူမနားနှစ်ဘက်ကို ပိတ်ကာ မခံမရပ်နိုင်စွာ ကုန်းအော်မိ
၏။ သူ ...သူမနားလျှောက်လာသည်။

“မင်း ကြိုက်သလောက် ပေါက်ကွဲလိုက်ပါ မွေးနဲ့သာ၊
ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ ဒီကို မင်းဒက်ဒီ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘာ ...ဘာပြောတယ်၊ ဒက်ဒီ ရောက်လာလိမ့်မယ်
ဟုတ် လား၊ ဒါ ...ဒါ ရှင့်အစီအစဉ်ပေါ့လေ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ နီရဲသောမျက်နှာဖြင့် မေးမိသည်။
သူ့အကြည့်တွေက သူမကို လှောင်ပြောင်နေသလိုပေါ့။

“ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက်သွားတဲ့ ဖခင်ကို စိတ်
မပူဖို့ မင်းကို ကိုယ်အကြောင်းကြားပေးခဲ့တာပါ မွေးနဲ့သာ”

“ရှင် ...ရှင် ဒါ ရှင့်အကြံအကုန်ပေါ့လေ၊ ရှင် သိပ်
ယုတ်မာတယ်”

သူထံပြေးသွားကာ သူမ ပါးရိုက်ဖို့အပြင် ဒီတစ်ခါတော့
သူက ပါးနှစ်စွာ သူမလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။

“ကျုပ်က ယုတ်မာတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ထက် ယုတ်မာတာ
က မင်းကောင်ပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်လုံးကို ဘာမဟုတ်တဲ့
ငွေကြေးလေးနဲ့ ကျုပ်ဆီရောင်းစားသွားတာလေ”

“မပြောနဲ့”

သူမဘဝက အရှင်လတ်လတ် ငရဲကျရပြီ။ ကိုကိုလည်း
အထူးစိတ်နှစ်ပါး၏။ ရက်စက်လိုက်တာ။ တကယ်တော့ သူမဟာ
ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်စားမှုအောက်မှာ ပျက်သုဉ်းသွားရတာ
မဟုတ်လား။

ထိုစဉ် ...

“တိ”

“ဟော ...အန်ကယ်လာပြီ”

သူမကြည့်လိုက်တော့ ခြံထဲဝင်လာသော ဒက်ဒီ၏ကား။
တိုက်ရှေ့ ကားရပ်တာနှင့် ဒက်ဒီ ကားပေါ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းလာ
သည်။

“သမီး”

“ဒက်ဒီ”

သည်အချိန်မှာ သူမအတွက် အားကိုးစရာက ဒက်ဒီရင်ခွင်။
ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီရင်ခွင်တွင်ပြေးဝင်ကာ အားပါးတရ ငိုနှိုက်မိတော့ ၏။
ဒက်ဒီက သူမကျောလေးကို သပ်စေးသည်။

“တိတ် ...တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ မောင်ဘုန်းခေါင်နဲ့ လက်
ထပ်ပေးမယ်ပြောတုံးက သမီးငြင်းခုံလို့ ဒက်ဒီက အဟုတ်မှတ်နေတာ၊
ခုတော့ သမီးတို့က တယ်အဆန်းထွင်တာပဲ၊ လူကြီးတွေသဘောတူ
ပါတယ်ဆိုမှ ထွက်ပြေးရတယ်လို့။ ခုမှ ဒက်ဒီကို ရှက်မနေပါနဲ့
ကွယ်”

ဟင် ...ဒက်ဒီ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ တကယ်ဆို ဒက်ဒီ

ထင်တာတွေက သူမအတွက် တစ်ခုမှမဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် သူမ
ခေါင်း ဆတ်ခနဲမော့ကာ ...

“မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေ
အန်ကယ်လ်ကို စိတ်ပူအောင်လုပ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မွေးကလည်းကွာ
ခုမှ ဝန်ခံလိုက်ကြရအောင်ပါ၊ ဟုတ်လား”

နှစ်သိမ့်သောအပြုံးဖြင့် ပြောလာသည့် သူမကြည့်ကာ သူမ
တိတ်ဆိတ်သွားရ၏။ ချစ်သူနောက်လိုက်ပြေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဟာ တစ်ခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မှားပြီး လိုက်မိတဲ့အဖြစ်။
ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးကို ဖခင်အရင်းဖြစ်တဲ့ ဒက်ဒီကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့
သူမ ပြောရမလဲ။

ထိုအခါ သူမစိတ်နှလုံးထဲ တစ်စိမ့်စိမ့် နာကျင်သွားတာက
ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်ကိုပါပဲ။

ကိုကျော်စင် ...ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

ဒီလိုပါပဲ ...ဦးစောဘုန်းခေါင် ဒီတစ်သက် ကျွန်မအချစ်ကို
ရှင် ဘယ်တော့မှရလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့ ...

တကယ်တော့ ...အစကတည်းက ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်တို့
ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ရင် ကျွန်မဘဝမှာ ခုလို စိတ်
နာကြည်းစရာ၊ မုန်းတီးနာကျင်စရာ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေ ဘယ်
တော့မှ ရှိလာခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။

တကယ်တော့ ကျွန်မဘဝမှာ အချစ်ရဆုံးယောက်ျား
တစ်ယောက်နဲ့ အမုန်းရဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့တည်း
မှာ အတူတွေ့လိုက်ရတာဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ ကံဆိုးမှုတစ်ရပ်ပါပဲ။

“လာခဲ့ရမယ်နော် မွေး၊ တို့မွေးနေ့က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်
ဇာယံဆိုပေမယ့် စည်သည်တွေကိုတော့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမှာ၊
တို့အိမ်ကချက်တဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို ရှင်ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ခင်မူ၏ မွေးနေ့လာဖို့ ဆွယ်စကားက ကလေးဆန်တာမို့
သူမပြုံးမိသည်။ ဒါပေမယ့် ခင်မူတို့အိမ်ကချက်တဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ
ကိုတော့ သူမက ကြိုက်တာအမှန်။

“ခင်မူရယ် ရှင်မွေးနေ့လာဖို့ ကျွန်မကို ဒီလောက်မြူဆွယ်
မနေပါနဲ့၊ ရှင်က ကျွန်မသူငယ်ချင်း၊ မှန်တာပြောရင် ရှင်တို့လက်ရာ
အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲလည်း ကြိုက်တာ၊ လာဖြစ်အောင် လာပါမယ်တဲ့ရှင်”

“အဟင်း ... ဒါမှ တို့သူငယ်ချင်းကွ၊ တကယ်တော့ မွေး
ကို လာစေချင်တာက မွေးကို ခင်လိုပါ၊ အဟင်း နောက်ပြီးတော့
လေ မွေး ဘယ်လောက်လှကြောင်း တို့မိတ်ဆွေတွေကို ကြွားရမယ်”

“တော်ပါကွယ်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးမှာက ရှင်ဆိုတာ
မမေ့နဲ့နော် ခင်မူ”

“ဟယ်...တို့က အကောင်းပြောတာ၊ မွေးလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး တို့ မတွေ့ဖူးပေါင်၊ မွေးက လုတ်အပြင် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးသမီးလေးဆိုတော့ ဘဝပေးကုသိုလ် သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဪကွယ် ...ခင်မူတို့ဘဝလည်း ကောင်းတာပါပဲ မောင်နှမတွေနဲ့ ပျော်စရာပါ”

သူမအပြောကြောင့် ခင်မူ နှာခေါင်းလေးရှုံ့၏။

“ဘာပျော်စရာလဲ မွေးရဲ့၊ မောင်နှမများတော့ စိတ်ညစ်စရာ တို့အိမ်က မွေးတို့လို မချမ်းသာဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေက ဝန်ထမ်း ဒီလစာလေးနဲ့ မိသားစုငါးယောက် လောက်အောင်မနည်းသုံးနေရတာ တော်သေးလို့ပေါ့၊ ဒီနှစ် မမကြီး အလုပ်ဝင်လို့၊ အသက်ရှူချောင်တယ်”

“ဪကွယ် ...လူချမ်းသာဖို့ထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့က ပို အရေးကြီးပါတယ်၊ မွေးကြတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မောင်နှမမရှိတော့ ပျင်းစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒက်ဒီက မွေးကိုတော့ ချစ်ပါရဲ့၊ မွေး လိုချင်တာဆိုလည်း အားလုံးရအောင်လုပ်ပေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီမှာ မွေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ စီးပွားရေး အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်မရပါဘူးကွယ်”

ပြောရင်း သူမမျက်နှာလေး မသိမသာညှိုးသွား၏။ မာမီ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း သူမတို့ သားအဖနှစ်ဦးသာရှိတာမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပိုမိုတွယ်တာလာရပါသည်။

သို့သော် စီးပွားရေးသမား ဒက်ဒီက သူမအတွက် အချိန်

အများစားစား မပေးနိုင်ခဲ့။ ဒက်ဒီ၏အချစ်က ရုပ်ဝတ္ထုဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ပြတာမျိုး။

“ဒါလည်း အန်ကယ်လ်အဖြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်တော့ အန်ကယ်လ် ဒီလိုကြိုးစားတာ ရှင့်ရှေ့ရေးအတွက်ပဲ မဟုတ်ဘူး၊ မွေးရယ်၊ ခုဆို ကြည့်စမ်း ရှင့်ဘဝမှာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံစွာနဲ့ ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလဲ”

ခင်မူအပြောကြောင့် သူမ မချီပြီးလေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ဝမ်းနား ကိုယ်သာအသိဆုံး။ သူမနားမှာ ရင်းနှီးစွာ စီးစားနားလည်ပေးမယ့် သူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှမရှိခဲ့ဘဲ။

ဒက်ဒီသာ နားလည်မှုရှိခဲ့ရင် သူမကို ရုပ်ဝတ္ထုတွေဖြည့်ပေးဖို့ထက် ကွက်လပ်ဖြစ်နေသော စိတ်ဓာတ်ကို ဖြည့်ပေးစေချင်ခဲ့၏။ ဒါပေမယ့်လည်းလေ ...

“ဒက်ဒီ သမီးကို မြကွန်းသာလိုက်ပို့ပေး”

“ဟေ့ ...သမီးက ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ၊ သမီးမှာ ကားရှိတာပဲ၊ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ပြီးသွားလေ၊ ဒီနေ့ ဒက်ဒီ ဧည့်သည်တွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်ကွ”

ဒက်ဒီအားတယ်ထင်ကာ လိုက်ပို့ခိုင်းခြင်းပါ။ ဒက်ဒီစကားကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး မသိမသာ ပျက်သွား၏။

အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်နေရတာ ဒက်ဒီ သိဘူးလား။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒက်ဒီနဲ့ နှစ်ယောက်အတူ ပျော်ရွှင်စရာ ဝယ်ငယ်ကလို လျှောက်လည်ချင်မိ၏။

“ဟော ...ဒက်ဒီပြန်လာပြီ၊ သမီးလေ ဒက်ဒီပြန်လာရင် စားဖို့ သမီးကိုယ်တိုင် ကြက်သည်းကြက်မြစ်ကို နုတ်နုတ်စင်းပြီး ကြက်ဥနဲ့ လိပ်ကြော်ထားတယ်”

“ဟား ...ဟား သမီးကတော့ အပင်ယန်းခံလို့ကွာ၊ ဒက်ဒီ ခုပဲ စည့်သည်တွေနဲ့ စားလာခဲ့ပြီကွ”

“ဟင်”

အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်သော ဒက်ဒီနှင့်အတူ ထမင်းစားရုံ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ အမြဲတမ်း ပျက်ပြယ်ခဲ့ရတာတွေ၊ ထမင်းပိုင်းမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့တဲ့ ခံစားချက်ကို ဒက်ဒီ ထည့်တွက်မိရ လား။

“မွေး ...မွေး”

“ဟင် ...ခင်မူ ...ဘာလဲ”

“အမယ်လေး ...မွေးရယ်၊ ထိုင်ရင်းများ အိပ်ပျော်သွားအ လား၊ တို့ခေါ်နေတာ ကြာပြီ”

ခင်မူပြောမှ သူမ သတိဝင်ကာ မချီသလိုပြုံးမိရစ် တကယ်တော့ ခင်မူတို့ အားကျနေတဲ့ သူမဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တစ်ဆိတ် အထီးကျန်နေတာ ဘယ်သူသိမလဲ။

“အေးဟာ ...ကျွန်မလည်း ဒက်ဒီကို သတိရသွားလို့”

“အင်း ...အန်ကယ်လုံမှာ ရှင့်လို သမီးလိမ္မာလေးရှိတာ ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်လုံကလည်း ရှင့်ကို တုန့်နေအောင် ချစ်တာ”

ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီချစ်တာ သူမအတွက် ခြောက်ခမ်းလွန်း စာယ်ဟု ထင်မိ၏။

“ခင်မူရယ် ...ရှင်ပြောပုံက ရှင့်မိဘတွေကပဲ ရှင့်ကို ချစ် တဲ့အတိုင်း”

“ဟင်း ...မချစ်ပါဘူး၊ တို့ကိုဆို ဝိုက်ဆံမဖြုန်းဖို့၊ ဟိုဟာ လေပဲနဲ့ ဒီဟာမလုပ်နဲ့ ငှားမြစ်နေတာပဲ”

“ဪ...အဲဒါ ကိုယ်ကအချစ်ပေါ့ ခင်မူ၊ ခင်မူ မိဘတွေ ထလည်း သူတို့တတ်နိုင်တဲ့ ဘောင်ထဲက ချစ်ရတာလေ၊ ခုဆိုကြည့် ခမ်း ထမင်းပိုင်းမှာ ခင်မူတို့မိသားစု စုံစုံညီညီနဲ့ ဘယ်လောက်ပျော် စရာကောင်းလဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် မွေး၊ ဖေဖေက မနက်စာကိုတော့ အလုပ်ကိုယ်စီသွားရတာမို့ မဆုံရင်သာရှိမယ်၊ ညစာကိုတော့ မိသားစု စုံစုံညီညီဖြစ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာ”

“ဒါကိုက ပျော်စရာပေါ့၊ ခင်မူ၊ သူများတွေ မရနိုင်တဲ့ မိသားစုဘဝကို ခင်မူရထားတာပဲ”

“အင်း ...ဒါလည်း ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒီအခါကြရင် မိသားစုတွေ စုံစုံညီညီနဲ့ရှိတဲ့ ဟင်းလေးနဲ့ စားရတာကိုက မြှန်နေတာ”

“အဲဒါကြောင့် မြှန်ရာဟင်းကောင်းလို့ ပြောတာပေါ့၊ ခင်မူ၊ ဟင်းတွေဘယ်လောက်ကောင်းပါစေ အထီးကျန်ခြောက်သွေ့စွာ စားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်မှာစားလို့ ကောင်းပါ့မလဲ သူမခံစားချက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ပြောမိတော့ ခင်မူ စိတ်မ

ကောင်းဖြစ်သွားပုံ။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မွေးအတွက် တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ”

“အဟင်း ...ရပါတယ်၊ ကျွန်မက အဲဒီဘဝမှာ နေသားက နေပါပြီ၊ ခင်မူသာ ကိုယ်ရရှိထားတဲ့ မိသားစုဘဝကို အတတ်နိုင်ဆုံး တန်ဖိုးထားဖို့ ပြောပြတာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မွေးရယ်၊ မွေးပြောမှ တို့ အသိဝင်လာတယ် တို့လည်း ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အလုပ်တစ်ခုဝင်လုပ်ပြီး မိဘတွေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီမယ် မွေး”

“ဒီလို အသိတရားရလာတာ ဝမ်းသာပါတယ် မခင်မူ”

“အဲဒါ ...ရှင်ကျေးဇူးကြောင့်ပါ မွေးရယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခင်မူရဲ့ နဂိုစိတ်ဓာတ်က ကောင်းလို့၊ ကျွန်မ ပြောတာကို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကတော့ မွေးကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ကဲ တင်စေရင်”

ထိုနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ရယ်သံက မိုးကောင်း ကင်ကြီးအောက်မှာ သာယာစွာ ဆူညံသွားလို့။

ထိုနေ့ ခင်မူ၏ မွေးနေ့ပွဲကို ရောက်သွားတော့ လူအတော် စုဝေးစပြုပြီ။ သူမကိုမြင်တော့ ခင်မူက ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုသည်။

“ဟော ...မွေး ...လာ ...လာ ရှင့်ကိုမျှော်လိုက်ရတာ”

“အဟင်း ...ခင်မူက ဒီနေ့သိပ်လှနေတယ်”

“အမယ် ...ပြောင်းပြန်မပြောပါနဲ့၊ မွေးအလှလောက် ဆီပါ ဘူးကွယ်”

သူမကို လူရင်းသော စားပွဲမှာ နေရာချပေးသည်။ ထို့နောက် နွေးမွေးပျံ့သော ကြက်သားနိုင်ချင်းဖြင့် ချက်ထားသည့် အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲများ လာရောက်ချပေး၏။

“ဟော ...ကိုကျော်ဇင်၊ မကြီးရေ ဆရာလာတယ်၊ ဆရာ ဘာပါ”

ဖျတ်ခနဲ သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန် ခါးပါးနှင့် ချောမောသန့်စင်သော လူတစ်ယောက်။ မျက်နှာတွင် အပြုံးများနှင့် ခင်မင်နှစ်လို့ဖွယ်။ သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ဖျတ်ခနဲ

ရင်ခုန်သွားရ၏။

“ဪ...ကိုကျော်ဇင်၊ ဘယ်နှယ် နောက်ကျနေတာ
ရှင်၊ တခြားလူတွေတောင် လာသွားပြီ၊ ကံ ...ကံ ဒီမှာပဲ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပါ၊ လူရှင်းတာပဲ”

ခင်မူ၏ အစ်မကြီးက ထိုလူကို သူမစားပွဲသို့ ခေါ်လာသည်။

“မွေးရေ ...ဒီမှာစည်သည်တစ်ယောက် ထိုင်မယ်နော်”

“ရပါတယ် မမ”

သူမပြောရင်း ကိုကျော်ဇင်ဆိုသူကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိမိ
သူကလည်းအကြည့်မို့ မျက်လွှာချမိရသည်။

“ကိုကျော်ဇင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ခင်မူသူငယ်
ချင်း မွေးတဲ့၊ မွေး ဒါ မမမိတ်ဆွေ ဆရာကိုကျော်ဇင်၊ တက္ကသိုလ်
နည်းပြလေ”

အဖြူရောင် စတစ်ကော်လံအင်္ကျီကို အညှိကွက်စိပ်ပိုးပုဆိုး
ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသော သူဟန်က အလိုလိုတည်ကြည်ခန့်ညားနေ၏။

သူမက ပြုံးပြလိုက်ကာ ...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ် မွေး”

“ကံ ...စည်သည်အချင်းချင်း စည်ခံဦး၊ တို့ တခြား
စည်သည်တွေ စည်ခံလိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် မခင်ဖြူ၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့”

မခင်ဖြူ ထွက်သွားတော့ စားပွဲမှာ သူနဲ့မွေး နှစ်ယောက်

လည်း။ ခင်မူကလည်း တခြားဝိုင်းရောက်နေ၏။

သူက တစ်ချိန်လုံး အုန်းနှိမ့်ခေါက်ဆွဲသာ ငုံ့စားနေတာကြောင့်
အတွက် အသည်းယားစရာ။ တကယ်ဆို သူမလို ချောမောလှပ
မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့အနားမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိမှ
မထားမိရဲလား။

တခြားယောက်ျားတွေဆို ဒီအခွင့်အရေးမျိုး လက်လွှတ်မခံ
သူမကို မိတ်ဖွဲ့ပြီးလောက်ပြီ။ ယခုတော့ သူမကပဲ မိတ်ဖွဲ့ရတော့
မသိပုံ။

“ဟော ...ဆရာနဲ့မွေးကလည်း အသံကိုတိတ်နေတာပဲ၊
ဆရာက ဆရာကို စည်ခံမထားဘူးလား”

ခင်မူရောက်လာကာ ပြောသည်။

“အို ...ပြောမလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာက စကားများတာ
ခြောက်ပါ့မလားလို့”

သည်တော့ သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်လာ၏။

“ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော် စကားပြောတာ မွေး
ခြောက်ပါ့မလားလို့”

“ဟား ...ဟား လက်စသတ်တော့ ပြောချင်လျက်နဲ့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြိုက်ပါ့မလား တွေးနေတာကိုး၊ ဖြစ်မှ
ဖြစ်ရလေဟယ်”

ခင်မူရယ်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက်ပါ လိုက်ပြီးမိရ၏။

“ကံ ...အခု ဘယ်သူက စပြောမှာလဲ၊ တို့တော့ ပြန်မယ်”

“ဧည့်သည်တွေ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ခင်မူထွက်သွားသည်။ သူမတို့နှစ်ယောက်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်မိ၏။

“ဆရာ”

“မွေး”

“ဟောတော်”

“ဟောဗျာ”

အသံထွက်မည့်ထွက်တော့လည်း နှစ်ယောက်သား ပြိုင်စာ
ထို့ကြောင့် တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့အဖြစ်ကို ရယ်မိကြ၏။ ထိုအခိုက် သူ
တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးသွားသလိုပါပဲ။

“ကဲ ...မွေး အရင်ပြော”

“ဟင့်အင်း ...ဆရာပြော”

“မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ၊ လေဒီဖတ်
တဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ရှင်၊ မွေးက ဆရာကို ဘယ်မေဂျာကလဲ
မေးမလို့ပါ”

“အီးမေဂျာကပါ၊ မွေးကကော ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးလဲ”

သူမပခုံးလေးတွန့်ကာ “မြန်မာစာနဲ့” ဟု ဖြေလိုက်၏။

ကြည့်ပါဦး ...အင်္ဂလိပ်စာနည်းပြဆရာတစ်ယောက်
ဝတ်ထားတာ အင်မတန် မြန်မာဆန်ဆန်။ စကားပြောတာကအ
ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်း၏။

“မွေးက မြန်မာစာကျောင်းသူပီသတယ်”

“ဟင် ...ဘာကြောင့်”

သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး မျက်လွှာချ၏။

“ဒီနေ့ မွေး ဝတ်စားထားတာ မြန်မာဆန်လို့လေ”

“အို”

သည်နေ့ သူမက ပန်းနုရောင်စာအင်္ကျီကို လည်ထောင်ရင်
လေးချပ်ကာ တောင်မြို့က ပိုးလုံချည်ပန်းနုရောင်လေးဖြင့် တွဲဝတ်
ထား၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒက်ဒီစိတ်ကြိုက် အရှည်ချန်ထားသော
သူမ၏ ဆံပင်ကြီးများမှာ နက်မှောင်သန်စွမ်းကာ ယခုဆို ဒူးကောက်
ဆွေးကျော်နေပြီ။

ဖြူဖွေးနုညက်သော အညှားအရေမှာ ဖွံ့ထွားသောရင်၊
သားကျဉ်းသောခါး၊ စွဲကားသောတင်တို့ကြောင့် ခါးသေးရှင်ချို ပခုမ္မာနီ
ဖြစ်နေသည်။ အစက်အပြောက်ဟူ၍ တစ်စက်မှမရှိ၊ ဖြူစင်ဝင်းအိနု
ညက်သော မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးတွင် မနုတ်မသိမ်းဘဲ သဘာဝ
အလျောက်ရှိနေသည့် စင်ရော်တောင် မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်တောင်တု
တပ်စရာမလိုသော နက်မှောင်သန်စွမ်းသည့် မျက်တောင်ကော့ကြီးများ
အောက်မှ လှပပိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းအနု၊ လုံးကျစ်ဖြောင့်စင်းသော
နှာတံအောက်မှ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းထူအိအိလေးတို့က ပြုံးတော့
မယောင်။

ငါးပေလေးလကွဆိုသောအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ သွယ်၍

ကျောရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ကြောင့် မွေးနံ့သာ၏အလှဟာ ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရောက်နေတာ မဆန်းပါ။

“ဆောရီးနော် ... ကျွန်တော်ပြောတာက မွေးရဲ့ မြန်မာဆန်ကို ချီးမွမ်းတာပါ”

“ကျွန်မသိပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာက အင်္ဂလိပ်ဆရာဆိုလေမယ့် ဗိုလ်မဆန်ဘူးနော်”

“အဟွန်း ... ဘာဘိုဆန်စရာလိုလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တမြန်မာလူမျိုးပဲ၊ မြန်မာစိတ်ဓာတ်ရှိရမှာပေါ့”

တခြားအင်္ဂလိပ်စာဆရာတွေဆိုလျှင် ဂျူးဖိနပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကမချွတ်။ စကားပြောတော့လည်း မြန်မာစကားထဲ အင်္ဂလိပ်လိုညှပ်ညှပ်ပြောရတာအမော။

ထိုလူတွေနှင့် နှိုင်းစာတော့ သူ့ကို ချီးကျူးမိတာအမှန်။

“ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ ဆရာကို လေးစားပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော်ကလည်း မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားတတ်တဲ့ မြန်မာစိတ်ရှိတဲ့ မွေးကို လေးစားပါတယ်ဗျာ”

“ဟော ... ဘာတွေများ လေးစားနေကြတာလဲ”

အမေးနှင့်အတူ ခင်မူ ရောက်လာ၏။ သူမကိုပြုံးကာ ...

“မြန်မာဆန်ဆန် မွေးနေ့ဆွမ်းကပ်တဲ့ ခင်မူစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားတယ်လို့ ကျွန်မတို့ ပြောနေတာ”

“အံ့မယ် မဟုတ်ဘဲနဲ့များ”

ခင်မူ မျက်စောင်းထိုးတော့ သူမတို့ ရယ်မိ၏။ ထိုစဉ် ဓာတ်ပုံဆရာက သူမတို့တိုင်း လာရှိကိသည်။

“နောက်တစ်ပုံ ရိုက်ပါဦး”

ခင်မူတောင်းဆိုတာကြောင့် ကင်မရာမီး ဖျတ်ခနဲလင်းလက်သွား၏။

“ဒီဓာတ်ပုံတွေရရင် ဆရာကိုတစ်ပုံ၊ မွေးကိုတစ်ပုံ ကူးပြီး ဓာတ်ဆောင်ပေးရမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ကြိတ်ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူက ...

“ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနဲ့ မခင်မူ”

“ဘာလဲ ဆရာက ဓာတ်ပုံမယူချင်ဘူးလား”

ပွင့်လင်းစွာ ခင်မူမေးတော့ သူက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်

“မှန်တာပြောရရင် လိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံထဲမှာ မွေးပါနေတော့ သူကြိုက်ပါ့မလား”

“အမယ်လေး ဆရာရယ်၊ ဒါက ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အမှတ်တရဓာတ်ပုံပဲ၊ မွေး မကြိုက်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော် မွေး”

အစစအရာရာ ရိုးသားသော စိတ်ဓာတ်ရှိသည့် သူ့ကို သူမလေးစားတာအမှန်။ သူမသာ ခွင့်မပြုရင် ထိုဓာတ်ပုံကို သူယူမည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခင်မူပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံပဲ၊ ကျွန်မအတွက် ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ အဲ ကျွန်မတို့ပုံပါသွား လို့ ဆရာမှာ ပြဿနာရှိရင်သာ ...”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ ဒီဓာတ်ပုံ ကို ကျွန်တော်လည်း လိုချင်ပါတယ်”

“အဟင်း ... ဒါဆို နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူပြီပဲ၊ ခင်မူ အမြန်ဆုံးကူးပေတော့”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်”

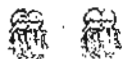
ထို့နောက် သုံးယောက်သား ပြုံးလိုက်ကြလေ၏။ ပြန်ကား နှုတ်ဆက်တော့ ...

“နောက်တစ်ခါ လမ်းမှာတွေ့ရင် ဆရာ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်မသွားရဘူးနော်”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ တကယ်တမ်း မွေးဘက်က ဖြစ်နေပါဦး မယ်”

ဆိုတာကြောင့် သူမ သွက်သွက်လေးပင် ငြင်းဆန်သည်။

“ကျွန်မ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိပါဘူးဆရာ”

“ဟော... သမီးတောင် ပြန်လာပြီ၊ လာပါဦး သမီး၊ ဒီမှာ ဒက်ဒီမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ သမီးကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီးနောက် သူမ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ဒက်ဒီက လှမ်းခေါ်သည်။

အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ ပြင်နေသော သူမမှာ ခြေလှမ်းတန်သွား ကာ ဧည့်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

“အို”

အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ရှိ ချောမောခန့်ညား သော လူတစ်ယောက်က သူမကို တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်လို့။

သူမ ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချကာ ဒက်ဒီခေါ်ရာ လာခဲ့လိုက်၏။

“လာ ... သမီး မောင်ဘုန်းခေါင် ဒါ အန်ကယ်လ်ရဲ့သမီး မွေးနဲ့သာပဲ၊ သမီး သူက ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ ခေါင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မောင်တော ဘုန်းခေါင်တဲ့”

သူမ မျက်လွှာဖျတ်ခနဲပင့်ကြည့်တော့ သူက ခပ်ပြုံးပြီး မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မွေးနဲ့သာ၊ ကိုယ်က အန်ကယ်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတာ မကြာသေးပေမယ့် အန်ကယ်လ်ကို ကိုယ့်ဦးလေး တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားတယ်၊ ခုတော့ မွေးနဲ့ သာကိုလည်း ကိုယ်က ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ကျွန်မကတော့ ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို ခုမှ တွေ့ဘူးတာကြောင့် သူစိမ်းတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး သဘောမထားနိုင် ပါဘူးရှင်”

“ကဲ ...အဲဒါသာ ကြည့် မောင်ဘုန်းခေါင်၊ သမီးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ အလိုလိုက်ထားမိတယ်”

“အဟွန်း ...ဒါပေမယ့် မွေးနဲ့သာက ဆိုးမယ့်မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောရတယ်”

“သူမကို ရှေ့ထားကာ ရဲတင်းစွာ ဝေဖန်နေသော ထိုလူအား နှုတ်ခမ်းလေးတင်းခနဲစေကာ ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မက ...ကျွန်မအပေါ်ဆိုးတဲ့သူကို ပြန်ဆိုးတတ်ပါ တယ်၊ ဒက်ဒီ သမီး အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ...အေး”

ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို တစ်ချက်မကြည့်၊ သူမ နေရာမှထ ထွက်ခဲ့၏။

“မောင်ဘုန်းခေါင်ကို အန်ကယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ သမီး

“နည်းနည်းကလေးဆန်တယ်”

သူမနောက်ပါးမှ ဒက်ဒီအသံ။ သူမ သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက် သောကြောင်းမှန်းမသိ မြင်မြင်ခြင်း ထိုလူကို သူမ သဘောမကျ ခြင်းမိတာ ရှေးကကြောင့်လား။

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ မွေးနဲ့သာက ကျွန်တော်ထက်ငယ် တာပဲ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ”

“အေးကွာ ...မောင်ဘုန်းခေါင် ဒီလိုနားလည်မှုရှိတာ အန်ကယ်ဝမ်းသာပါတယ်”

အခန်းထဲရောက်တာနှင့် အဝတ်အစားလဲပြီး သူမစဉ်းစားမိ တာက ဆရာကိုတွေ့စင်အကြောင်း၊ ရိုးသားတည်ငြိမ်ကာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

စောစောက ဟိုလူ ဦးစောဘုန်း ခေါင်၏ ရဲတင်းမှုနှင့်တော့ ထွာလွန်းလှသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းတာက ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို သူမက တစ်နေ့တည်းမှာ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အပေါ်ယံရုပ်ဝတ္ထုအားဖြင့် သာတာက ဦးစောဘုန်းခေါင် သိန်းထောင်ကျော်တန်ကားကြီးစီးကာ သောင်းကျော်တန်အဝတ်အစား တွေနှင့် လူက ပိုမိုခန့်ညားတောက်ပနေ၏။

ဆရာကိုကျော်ဇင်မှာတော့ သာမန်အဝတ်အစားကို သပ်ရပ် စွာဝတ်ကာ စီးတော့အငှားကား၊ သို့သော် သူ၏ အေးချမ်းသော အသွင်က မြင်သူတိုင်း ရင်အေးစေသည်။

“ဆရာကို ကျွန်မ လိုက်ဖို့ပါရစေ”

အပြန်မှာ သူမက သူ့ကို ကားကြိုခေါ်၏။ သူ ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“နေပါစေ ... မွေး၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ် ဝင်စရာရှိသေးလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လဲဆရာ၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းအိမ်ထိ ကျွန်မ လိုက်ဖို့ပေးမှာပေါ့”

သူ ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်သွားပြီးမှ တိုးညှင်းစွာဖြင့် ...

“ဆောရီးပဲ မွေး၊ ကျွန်တော် မွေးကားကို မစီးပါရစေနဲ့”

ဪ ... ဒီတော့မှ သူမ သဘောပေါက်သွား၏။ ဟုတ်တာပဲ၊ ဆရာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနရှိတာ။

ဒါပေမယ့် သူ့နေရာ မှာ တခြားသူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ဒီအခွင့်အရေးကို အမိအရယူမှာ သေချာ၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်မကြောင့် ဆရာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဆရာ”

မွေးနဲ့သာလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ကားကို မစီးချင်တဲ့ ယောက်ျားရယ်လို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိမည်ထင်၏။ အမှန်တော့ ဒါက သူမမာနကို ထိခိုက်တာ။ သို့သော် သူ့ကို စိတ်ထဲက ဘာကြောင့် ခွင့်လွှတ်နေပါလိမ့်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

ကိုကျော်စင်အကြောင်း တွေးနေစဉ် သူမ အခန်းတံခါး

ခေါက်သံကြောင့် အတွေးပြတ်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“မိပုပ်ပါ မမလေး၊ မမကို ဘာဘာက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“အေး ... ငါလာခဲ့မယ်ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

သူမက စောစောက လဲလိုက်သော အပြာရောင်ဖျော့ ဂါဝန် ရှည်ရှည်လေးကို သေသပ်စွာ ဆွဲဆန့်ကာ ဆံပင်ရှည်ကြီးများ ဖြန့်ချလျက် အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့၏။

“ဟင်”

အောက်ထပ်စဉ့်ခန်းမှာ သူမတွေ့လိုက်ရတာက ယခုတိုင် မပြန်သေးသည့် ဦးစောဘုန်းခေါင်တစ်ယောက်တည်း။

သူမဆင်းလာတာမြင်တော့ သူ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။

“ခုလိုကြတော့လည်း မွေးနဲ့သာက ကလေးမလေး တစ်ယောက်လို့ပါလား”

“ဒက်ဒီကော”

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ”

သူမ မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ အပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ပြင်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မွေးနဲ့သာ၊ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ခုလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း ပန်ထားတတ်သလား”

“အို ... ရှင်က ဒက်ဒီဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ပဲ”

“အဟွန်း ... ဒါဆို နောက်ကို ကိုယ်က မင်းဆီလာတဲ့

ညော်သည်ဆိုရင်ကော”

“ဆောရီးပဲ ...ကျွန်မက ဘယ်ယောကျ်ားကိုမှ ညော်မံ
တတ်ဘူး ဦးစောဘုန်းခေါင်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး သူမအပြောကြောင့် သူ ပခုံးတွန့်မိ
စိန်လက်စွပ်တစ်ဖျပ်ဖျပ်၊ စိန်နာရီ တစ်ဖျပ်ဖျပ်နှင့် သူ့ပုံစံက ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်။

“ကြိုက်သွားပြီ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဪ...ကိုယ်ကလည်း မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးမှ သဘော
ကျတာလို့”

“ရှင် ...ရှင်”

“ဟော ...သမီး အပေါ်တက်သွားလိုက်တာကွယ်၊
မောင်ဘုန်းခေါင် ပြန်တော့မှာမို့ သမီး နှုတ်ဆက်ရအောင် ခေါ်ခိုင်း
လိုက်တာ”

စာကြည့်ခန်းထဲက ဒက်ဒီ ဖိုင်တွဲတစ်ခုနှင့် ထွက်လာရင်း
ပြော၏။ သူမစိတ်ပျက်သွားသည်။

သည်လူကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သူမ ခေါ်ခိုင်းရသတဲ့လား
ဒက်ဒီရယ်။

“မောင်ဘုန်းခေါင်က ခုဆို ဒက်ဒီနဲ့ စီးပွားဘက်ဖြစ်သွား
ပြီ သမီး၊ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ သူ ရှယ်ယာအများဆုံးဝင်လာတာ၊
သမီးလည်း မောင်ဘုန်းခေါင်ကို ကိုယ့်မိသားစုလို သဘောထားပြီး

ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ဆံပါ”

“ဟုတ် ...ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီအလိုကျ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် သူမရင်ထဲ
နန်းကြပ်ကြပ်၊ ဒက်ဒီ ကုမ္ပဏီထဲ သူ့ရှယ်ယာဝင်လာတာကို မနှစ်
သက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်၊ ဪ...မွေးနဲ့သာ
ဆိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ဘုန်းခေါင်လည်း အန်ကယ်တို့အိမ်ကို ခင်ခင်မင်မင်
ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝင်ထွက်ပါ၊ မင်းညီမကိုလည်း အမြင်မတော်ရင် ဆုံးမ
ပေါ့”

“ဟာ ...မွေးက ဆုံးမစရာမလိုတဲ့ မိန်းကလေးပါ
အန်ကယ်၊ မွေးကို လိမ္မာတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်
တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် မွေး”

သည်လူကို နှုတ်ခမ်းလေးဖိုကိုက်၍သာ ကြည့်မိ၏။ ဒက်ဒီ
ဟာ သူ့အပေါ် အတော်ခင်မင်ရင်းနှီး ယုံကြည်နေပြီဆိုတာ သူမ
သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဒါတော့ ကျွန်မထက် ဒက်ဒီက ပိုသိပါတယ် ဦးစောဘုန်း
ခေါင်”

“ဘယ်နှယ့် သမီး၊ မောင်ဘုန်းခေါင်ကို နာမည်ကြီး တစ်
ခေါ်နေရတာလဲ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးအရွယ်ပဲ၊ အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်

“ဟင် ...ဒက်ဒီကလဲ”

သူမမှာ ဒက်ဒီကို နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ယခုမှ တွေ့မြင်ဘူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် သူမနဲ့ တရင်းတန်းဖြစ်စေချင်ရတာလဲ။

“သူ ကြိုက်သလိုခေါ်ပါစေ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ မွေးနဲ့သာ စိတ်ကျဉ်းကြပ်ပါမယ်”

အံမယ် ...သူကပဲ သူတော်ကောင်းဝင်လုပ်လိုက်သေးတယ် ဒက်ဒီကတော့ မျက်နှာကြီးတင်းနေပြီ။

“မောင်ဘုန်းခေါင်ကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့လိုက်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်မပါပေမယ့် ဒက်ဒီစကား နားထောင်၍ သူ့ကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးမိသည်။

“အင်း ...မွေးနဲ့သာကသာ ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ကားနားအမြဲလိုက်ပို့ပေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဗျာ”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

မျက်မှောင်လေးတွေနဲ့ကာ သူမ မေးတော့ သူဖြိုး၍ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကိုယ် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ တစ်နေ့မင်းသိမှာပါ။ ကိုကိုယ်သွားပြီ”

သူမခေါင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ကာ သူ ကားပေါ်တက်သွား၏။ သူမ အံလေးကြိတ်၍ သူကား အဝေးရောက်တဲ့အထိ

ဟူ၍ ပစ်လိုက်သည်။

မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ။

“ဆရာ”

“ဪ... မွေးနံ့သာတို့ပါလား”

သူမတို့ကိုမြင်သည်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းတို့ ရပ်ကာစောင့်၏။
သူမမှ စာသင်ခန်းထဲက ထွက်လာသော သူ့ပုံစံက အဖြူရောင်လည်
ထတုံးရှပ်အင်္ကျီပေါ်မှာ အပြာနုရောင် သက္ကလပ်ပါးတိုက်ပုံကို ထပ်
ဖော်လျက် အောက်မှာ လုံချည်နက်ပြာကွက် ပိုးတွဲပုဆိုးဝတ်ထားတာ
ကြောင့် တည်ကြည်ရှင်းသန့်နေ၏။

“ဆရာ ကလပ်စံပြီးတာလား”

“ဟုတ်တယ် မွေးနံ့သာ၊ မွေးနံ့သာတို့ကော ဘယ်ကလာ
တာလဲ”

“ကွန်ပျူတာသင်တန်းက ပြီးလို့ လှည့်ဝင်လာတာပါဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာ့ကို မွေးက မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်း
မလို့တဲ့”

“အို ခင်မူကလဲ”

သည်နေတော့ သူ့ကိုတွေ့ချင်တာနှင့် အကြံရတာ ကွန်ပျူတာသင်တန်းအပြီးမှာ တမင်ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

သူပြုံးကာ ...

“မုန့်ကျွေးဆိုလည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မွေးနံ့သာလို သူဌေးသမီးလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်ပဲ တိုက်နိုင်တာဆိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

“အို ...စေတနာနဲ့ ကျွေးတာဆို ရေပဲဖြစ်ပါစေ တန်ဖိုးရှိပါတယ်ဆရာရယ်”

“ဟဲ့ ...မွေး ရေတောင်မှ ရေသန့်တစ်ဗူးတစ်ရာနော်၊ အလကားမရဘူး”

အရေးထဲ ခင်မူက ဝင်နောက်နေတာကြောင့် မျက်စောင်းကြိတ်ထိုးမိ၏။ ခင်မူ၏အစ်မ မခင်ဖြူဆီက သူ့အကြောင်း အတော်အတန်သိခဲ့သည်။

ဆရာဟာ မုဆိုးမအမေကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သားလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ့လခလေးဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝတည်ဆောက်ရတာမို့ သူများထက်စာရင် အနည်းငယ်ချို့တဲ့ကြောင်း သိထား၏။

သူ့အကြောင်း ကြားရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ အမှန်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝက ရိုးသားအေးဆေးတာကြောင့် ကျေနပ်စရာပါ။ လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသ မရှိ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကင်တင်းနဲ့မှာ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်

ဆိုက်တိုက်ပါရစေ”

“နေပါစေ ဆရာ၊ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီပဲ၊ ဆရာကို ဇွန်မ ထမင်းလိုက်ကျွေးပါရစေ”

သူမ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ လက်မခံ။

“မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆီလာတဲ့ဧည့်သည်ကို ကျွန်တော် ထပ် ဧည့်ခံပါရစေ”

“ဒီလို မခွဲခြားပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း ထမင်းမစားရသေးလို့ ဆရာကို တစ်ခါတည်းဖိတ်တာပါ”

တကယ်ပဲ သူမတို့ ထမင်းမစားရသေးတာကြောင့် သူ့ကိုပါ သိုက်စေချင်၏။ သူငြင်းတော့ သူမမျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းစားရင်လည်း ကျွန်တော် ကျွေးပါရစေ”

“ကဲ ...ဒါဆို ဒီလိုလုပ်၊ ဒီနေ့ ဆရာကျွေး၊ နောက်နေ့ မွေးကကျွေး၊ ဘယ်လိုလဲ”

ခင်မူက ကြားထဲမှဝင်၍ ဆုံးဖြတ်၏။ သူက သူမမျက်နှာကို ဖုတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဒီနေ့အစီအစဉ်ကို မွေး လက်ခံလား”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးစုကာ အင်းဟု ခေါင်းညိတ်ကော့သူပြုံး၏။

“ကဲ ...ဒါဆို သွားရအောင်”

ခင်မူက လှုံ့ဆော်သည်။ သူမက သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ဘယ်သွားမှာလဲ ဆရာ”

“မွေးတို့ကြိုက်တဲ့ဆိုင်လေ”

“အို ... မွေး ဒီကင်တင်းနံက ထမင်းကြော်ပဲစားမယ်”

ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် မွေး၊ အဲဒါကောင်းတယ်”

သူမနှင့် ခင်မူတို့ အတိုင်အဟောက်ညီစွာ ပြောလိုက်ကြသည်။

“မဟုတ်တာ၊ ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ စားပါလားဗျာ”

“အို ... မွေးက ဒီကင်တင်းနံက ထမင်းကြော်ပဲ ကြိုက်လို့

ပါ။ နော် ခင်မူ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ခင်မူတို့ ဒီမှာပဲစားမယ်”

“ဒါဆိုလည်း သဘောဗျာ”

တကယ်တော့ သူ့အကုန်အကျသက်သာစေရန် သူမ တမင် ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ ခင်မူကလည်း ဒါကို သဘောပေါက်၏။

ကင်တင်းနံထဲ သူမတို့ဝင်လာတော့ ကျောင်းသားတွေ၏ မျက်လုံးက စူးစမ်းစွာ ရောက်ရှိလာသည်။

“မွေးနဲ့သာပါလားကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ဆရာက စွဲမယ့်စွဲတော့ ကွင်းနဲ့မှ”

“ဟိတ်ကောင် တိုးတိုး”

ထိုအသံတွေက သူမတို့နှစ်ယောက်တော့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ကျောင်းသားတချို့က သူ့ကို နှုတ်ဆက်တာကြောင့် သူပြုံးပြီး ခေါင်းညှိတ်သည်။

လူရှင်းသော ထောင့်စားပွဲမှာ သူမတို့ ထိုင်မိကြ၏။ စားပွဲ

နံရံကလေး ရောက်လာတာကြောင့် ထမင်းကြော်သုံးပွဲနှင့် သံပရာ ညိုသုံးခွက် မှာလိုက်သည်။

“ဆရာ ... ဒီကိုပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ် မွေးနဲ့သာ၊ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားကောလိပ် ပြောင်းလာတာ”

“ဒါကြောင့် ခင်မူတို့နဲ့ မတွေ့လိုက်တာ ဆရာ၊ တို့ကျောင်း ဆိုရာတုန်း ဆရာပြောင်းလာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ ဆိုရင် မွေး”

“ဟုတ်တယ်၊ နားမလည်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတွေ မေးရတာ ဆို”

သူမတို့ကျောင်းပြီးချိန်မှ ဆရာက ရောက်လာခြင်း၊ ဒီကြောင့် သူ့ကို သူမတို့ မသိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ခုလည်း ကျွန်တော့်ဆီ လာမေးလို့ရပါတယ်၊ မွေးနဲ့သာ ဆိုက ကွန်ပျူတာတက်နေတယ်ဆိုတော့ ပြီးရင် ဘာလုပ်ဖို့စဉ်းစားသေးလဲ”

“အို ... ဆရာကလဲ မွေးဒက်ဒီက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပဲ၊ မွေးက ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်မှာပေါ့ဆရာ”

ခင်မူ ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ကုမ္ပဏီအလုပ် မပါဘဲနာမပါဘူးဆရာ၊ တခြားတစ်ခုခုလုပ်ဖို့တော့ စဉ်းစားထားပါ

တယ်”

“ဘယ်အလုပ်ပဲ လုပ်ပါစေ၊ ကိုယ်လည်း ဝါသနာပါလုပ်ရတာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှ အလုပ်လုပ်ရတာ ပျော်တယ်လေ သူကတော့ ဆရာတစ်ယောက်ပီသစွာ ဆိုဆုံးမသည်။

“ဆရာက မွေးဝါသနာပါတာ မသိလို့”

“မွေးနဲ့သားက ဘာဝါသနာပါလို့လဲ”

“အချက်အပြုတ်၊ အချုပ်အလုပ် အိမ်ထောင်ရှင်မအလုပ်လေ”

“အို ခင်မူနော်”

ဆရာရှေ့မှာ ခင်မူ ဒီလောက်စတာမကောင်း။ သူမ မျက်လေး နီကာ မျက်စောင်းထိုးတော့ သူပြုံး၏။

“ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘာလောက်ပဲ ပညာတွေတတ်တတ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပါစေ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ အတတ်ကိုလည်း တတ်ထားသင့်တယ်”

“အလကားပြောတာပါ ဆရာ၊ မွေး ဘာမှကောင်းကောင်း မချက်ပြုတ်တတ်ပါဘူး၊ ဝါသနာပါပေမယ့် အဲဒီဘက် မလှည့်နိုင်အေးခဲ့ဘူးလေ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ တစ်နေ့နေ့တော့ တတ်ရမှာပေါ့ မွေးသား”

ထိုစဉ် ထမင်းကြော်များ ရောက်လာသည်။ သူက သူ

အတွက် စွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို တစ်ရှူးဖြင့် သေချာကျနစွာ သုတ်ပေး၏။

သူ ဒီလိုလုပ်ပေးတာကိုပဲ သူမရင်ထဲ ဘာကြောင့် အလိုလို ကြည်နူးနေပါလိမ့်။

“တကယ်တော့ မွေးနဲ့သားတို့ကို ဆိုင်ကြီးတွေမှာ ကျွန်တော် လိုက်ကျွေးချင်တာပါ”

“ဆရာရယ် ... ခုလည်း ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒီလိုကင်တင်းနီမှာ ထမင်းကြော်မစားရတာ ကြာပြီ ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ခင်မူတို့အတွက် ကျောင်းသူဘဝ အလွမ်းပြောပေါ့ဆရာ”

သူ စေတနာနှင့် ကျွေးသော ထမင်းကြော်မို့လားမသိ၊ သူမအတွက် ဟိုတယ်က ဟင်းတွေထက်ပင် ကောင်းနေ၏။ ထမင်းကြော်စားပြီး သံပရာရည်အေးအေးလေး သောက်တော့လည်း ထိုအတိုင်း။

“မွေးတို့ ဒီလို မကြာခဏလာစားနေရင် ဆရာလေ အိမ်ပါတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ထမင်းကြော်စားပြီး ကင်တင်းနီက ထွက်လာတော့ သူမအပြုံးဖြင့် ပြောမိသည်။ သူပြုံး၏။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မွေး မကြာခဏလာရင်ပဲ ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းသာစရာပါ”

“တကယ်လား၊ မွေးက အစားကြီးတယ်နော်၊ တော်ကြီးဆရာမညည်းရဘူး”

“ဪ...ဟကယ်ပါ။ မွေးကို ကျွန်တော်က အမြဲကို
ဆိုနေပါတယ်”

“ကျွန်မကိုကော ဆရာ”

ခင်မူက ဝင်စ၏။ သူရယ်ကာ ...

“ဪ...မွေးလာမှတော့ မခင်မူလည်း အလိုလိုပါပြီး
သားပေါ့ဗျာ”

“ကြည့် ဆရာက မွေးမပါတ် ခင်မူ မလာရဘူးပေါ့၊ သိပါ
တယ်နော်၊ ဆရာက မွေးအပေါ် စေတနာပိုရှိတာ”

“အို”

ထိုအခိုက် သူမတို့နှစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးချင်းဆုံသွား
၏။ ပထမဆုံး အကြည့်လွှဲသွားသူက သူ။

ဪ...သူရယ် ...

ဒီကမိန်းကလေး ရှက်ဖို့များ ထားပါဦးတော့လား။

ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ရင်မခန့်ခဲ့တဲ့ မွေးနဲ့သာဟာ ဘာ
ကြောင့်များ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တစ်ချက်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားချင်ရတာ
ပါလိမ့်ကွယ်။

“သမီး ...ဒီည မောင်ဘုန်းခေါင် ဒင်နာဖိတ်ထားတာရှိ
အယ်၊ အဆင်သင့်ပြင်ထား”

မနက်က အလုပ်သွားကာနီး ဒက်ဒီ မှာစကားကြောင့် သူမ
မျက်နှာလေး မသိမသာပျက်သွားရ၏။

ဟင်း ...ဒီလူကြီးနဲ့ မတွေ့ချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဒက်ဒီကို ဆင်ခြေတက်ကြည့်သည်။

“ဟင် ...ဒက်ဒီကလည်း သမီး မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“တော်စမ်း ...မောင်ဘုန်းခေါင်လို လူမျိုးက ဖိတ်တာ
ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလဲ၊ သမီးသိအောင် ဒက်ဒီပြော
လိုက်မယ်၊ မောင်ဘုန်းခေါင်လို လူမျိုးနားကပ်ချင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး
လေးတွေ အများကြီး၊ ဒီကြားထဲက သမီးကို သူ့မျက်နှာသာပေးတာ
ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလဲ”

ဒက်ဒီစကားက သူ့ကို တော်တော်အထင်ကြီးနေပုံပါလား။
ဟင် ...သူမနားမှာလည်း သူမကို ကပ်ချင်ကြတဲ့ အမျိုးသားတွေ

အများကြီး၊ ဒါကို ဒက်ဒီမသိ။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ...

“သူနားကပ်ချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ သမီးတော့ မဝ ချင်ပေါင်၊ သမီးမှာလည်း ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ်ပဲ ဒက်ဒီရဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ဒက်ဒီ ပြုံး၏။ သူမကို ကလေးငယ် တစ်ယောက်လိုကြည့်ကာ ...

“ဒက်ဒီသမီးလေး ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ၊ သမီးမှာ ကို ကပ်ချင်ကြတဲ့ အမျိုးသားတွေရှိတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီသိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေထက် အားလုံးသာတာက မောင်စောဘုန်းခေါင် ပဲ သမီး၊ ရုပ်ရည်၊ အလုပ်အကိုင်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

ဒက်ဒီက သူလူကောင်းကြောင်း ညွှန်းနိုင်၏။

“ဒက်ဒီကလည်း လူတိုင်းအလုံးစုံ မဟုတ်တောင် တစ်ယောက်တစ်မျိုးတော့ အရည်အချင်းရှိကြပါတယ်”

“ဒက်ဒီကတော့ အလုံးစုံပြည့်စုံတဲ့ လူမျိုးကိုပဲ သဘောကျ တယ်၊ ကဲ ... ညနေ အသင့်ပြင်ထားသမီး ဒက်ဒီသွားမယ်”

ဒက်ဒီထွက်သွားတော့ သူမနှုတ်ခမ်းလေးစု ကျန်ခဲ့ပေမယ့် ချောမယ့်သူမရှိ။ ဒက်ဒီက သူခိုင်းတာလုပ်မှ ကြိုက်သူ။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းလေးချကာ ညနေပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ စဉ်းစားရ၏။

ကျွတ် ... ဒီလူနဲ့မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ ဒီလူ ကွန်ပျူတာသင်တန်းကလည်း ပိတ်၏။ မဟုတ်လျှင် ခင်မူနဲ့တွေ့ကာ ကိုကျော်ဇင်ထံ အလည်သွားဖို့ စဉ်းစားထားသည်။

ထိုစဉ် ...

“မွေး”

“ဟင် ... ခင်မူ၊ ရှင်လာတာအတော်ပဲ၊ လာ ... လာ”
မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်မူရောက်လာတာကြောင့် သူမ ဝမ်းသာ ခြားရသည်။

“တို့လာတာနဲ့ ဘာတွေတော်နေတာလဲ မွေးရဲ့”

“ဪ ... ကျွန်မလည်း ခုပဲ ရှင်ဆီလာဖို့ စဉ်းစားနေတာ ခင်မူရဲ့”

“ဘာလဲ ... တို့ဆီလာပြီး ဟိုဆီသွား”

“ရှါး”

ဒက်ဒီမရှိမှန်းသိပေမယ့် ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် သိသူကိုမှ မသိစေချင်။ ထို့ကြောင့် ခင်မူကို သူမအခန်းထဲခေါ်ခဲ့၏။

“စိတ်ညစ်တာပဲ ခင်မူရယ်”

“အလို ... ဒီလောက်ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့လူက ဘာတွေများ စိတ်ညစ်နေတာလဲ မွေးရယ်”

အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော သူမဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာမရှိဟု ခင်မူ ထင်နေပုံပင်။ ဟုတ်တယ်လေ ... လက်ရှိ သူမအခန်းထဲမှာကို အလုံးစုံပြည့် မွေးပွကော်စောခင်းကာ နိုင်ငံခြားဖြစ် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ခြေပြင်မွှေယာကြီးက နှစ်တောင်လောက်၊ အိပ်ရာခင်းဖုံးလှလှ၊ ခေါင်း နှုတ်လှလှတွေ၊ မှန်တင်ခုံလှလှမှာ အကောင်းစားအလှပြင်ပစ္စည်းတွေ၊ အိပ်ဖို၊ ကက်ဆက်၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ဆိုဖာဆက်တီ အားလုံး လိုလေသေး

မရှိအောင်ပါဘဲ။

သည်တော့ ခင်မူထင်တာမလွန်။ ခင်မူတို့ဘဝကျတော့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မိသားစုငါးယောက်နှင့်။ ကဲ ဘာလောက်ကွာခြားလဲ။

“ဟင်း ...ရှင်မသိဘူးနော် ခင်မူ၊ ဒီည ကျွန်မ ဒက်ဒီအတူ ဒင်နာပွဲတက်ရမယ်”

“အမယ်လေး ...ဒါ စိတ်ညစ်စရာလား မမရယ်၊ အစကောင်းအသောက်ကောင်းတွေ စားရမယ့်ပွဲကို”

သူမကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ခင်မူပြောတော့ ခေါင်းခါယစ်မိ၏။

“ရှင်မသိဘူးဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာပေါ့ ခင်မူ၊ ဒင်နာပွဲဖိတ်တဲ့လူက ကျွန်မ လုံးဝကြည့်မရတဲ့လူ”

“ရှင်ကြည့်မရတဲ့လူ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ မွေးရဲ့”

“ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“အဲမယ် ...နာမည်က အပျံစားပါလား၊ ဘယ်လဲ ရုပ်က မစွံလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ နာမည်လည်း အပျံစား၊ ရုပ်လည်း အပျံစား ချမ်းသာတာလည်း အပျံစား ခင်မူ”

သူမစကားကို ခင်မူ စိတ်ဝင်စားစွာ အိပ်ရာထက် လှဲနေရင်းမှ ဆတ်ခနဲထထိုင်သည်။

“ဟဲ့ ...ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှင်က

ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာလဲ မွေးရယ်”

“အို ...ကြည့်မရလို့ပါဆို”

“ဪ ...သိပြီ ရှင် ကြည့်လို့ရတာ ဆရာကိုကျော်စင်”

“ခင်မူနော်”

သည်လိုဆိုတော့ သူမမျက်နှာလေး ပန်းနုရောင် မသိမသာ သန်းသွားရ၏။

“အဲမယ် ဒါက ရှက်တယ်ပေါ့လေ၊ ဆရာကိုကျော်စင်က လည်း ခပ်ချောချောလူတစ်ယောက်ပဲနော်၊ အေးလေ မချမ်းသာတာက လွှဲလို့ပဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်တဲ့နေရာမှာ ချမ်းသာတာ၊ ဆင်းရဲတာတွေ မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဒါကို ရှင်က ဘာကြောင့် ဦးစောဘုန်းခေါင် ချမ်းသာလျှက်နဲ့ ရှင်က ဘာကြောင့် ကြည့်မရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ရေစက်နေမှာပေါ့ ခင်မူ”

“ကိုကျော်စင်နဲ့ကော”

“အင်း ...ဒါလည်း ခင်မူကလည်း ဆရာက ရိုးသားနူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်တယ် ...အင်္ဂလိပ်ဆရာသာဆိုတယ်၊ ဆရာက သိပ်မြန်မာဆန်တာပဲ၊ သိပ်လည်း သိမ်မွေ့တယ် မွေး၊ ဒါကြောင့် ဆရာကို ခင်မင်တဲ့လူတွေများတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ”

“ဘာ ...ဆရာနားမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးလား”

ကိုကျော်ဇင်နှင့် ပတ်သက်ကာ သူမ ဟန်မဆောင်နိုင်စွာ
မေးမိ၏။ ခင်မူက အံ့သြသလိုကြည့်သည်။

“ရှင် ဝန်တိုနေတာလား မွေး”

“အို ...မဟုတ်ပါဘူး ခင်မူကလဲ”

“မညာပါနဲ့... မွေးရယ်၊ ရှင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာလေ”

“ဟင်း ...မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော် ခင်မူ၊
ဒီမှာ ညနေသွားဖို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ”

“အဲဒီလို စိတ်ညစ်တာမျိုး တို့နဲ့နေရလဲလိုက်ချင်တယ် မွေး
ရယ်”

“အမယ်လေး ...ကျွန်မကလည်း လဲလို့ရရင် လဲပေးလိုက်
ချင်ပါတယ် ခင်မူရယ်”

“တော်ပါ၊ တော်ကြာ အဲဒီ ဦးစောဘုန်းခေါင်က ရွှေမင်း
သမီးမပါလာဘဲ ဘယ်က မယ်ရုပ်ဆိုးပါလာတာလဲလို့ ထင်နေပါ
မယ်”

“တော်ပါဟယ် ...ကဲ ...လာ၊ ဒေါ်ဂျမ်းကြီး ဘာချက်
ထားလဲ မသိဘူး၊ ထမင်းသွားစားရအောင်”

“အိုကေ”

ခင်မူလက်ကိုဆွဲကာ သူမတို့ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟော ...ကလေးတို့လာ၊ ဒီနေ့ ကလေးအကြိုက် ပုစွန်
ထုပ်ကြီးဆီပြန်ချက်၊ ကြက်သားချိုချဉ်ကြော်နဲ့ ပုစွန်ခြောက်ပြာရည်
ကြော်၊ ဂျူးမြစ်ချဉ်ရေ ချက်ထားတယ်”

“အမယ်လေးနော် ...ဟင်းတွေကြားတာနဲ့ ခိုက်တောင်
မသိမိမြည်လာပြီ”

ခင်မူက ခိုက်ကို ပွတ်ပြုရင်းပြောတော့ သူမပြုံးမိ၏။
ထယ်တော့ သူမ ထမင်းဆာတာထက် ခင်မူကို ကျွေးချင်လို့ပါ။

မောင်နှမများသော ခင်မူတို့အိမ်မှာ တစ်ပတ်မှာ အသားဆီ
ပြန်ဟင်းတစ်ခွက် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်သာပါ၏။

ယခုလို ဟင်းမျိုးစုံနဲ့ စားရဖို့က အဝေးကြီး။ ထို့ကြောင့်
ခင်မူ အားပါးတရ စားစေ၏။

“ဝအောင်စား ခင်မူ၊ ဟင်းတွေအများကြီးပဲ”

“အမယ်လေး ...ဒီထက်စားရရင် တို့ ခိုက်ပေါက်ထွက်
တော့မယ် မွေး၊ ဒီလိုသဘောကောင်းတဲ့ မွေး၊ ချစ်သူကောင်းကောင်း
ရပါစေရှင်”

“ဟဲ့”

ဒေါ်ဂျမ်း ကြားမှာစိုးကာ ခင်မူကို သူမက အံ့ကြိတ်၊
ချက်လုံးပြုပြီးပြလိုက်၏။ သည်တော့ ခင်မူ ပန်းလေးတွန့်ကာ ငြိမ်သွား
၏။

ထမင်းစားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲက ပန်းသီးနှင့် သီးမွှေးယူ
တာ အချို့တည်းသည်။

“တို့ ဒီလိုပုံမျိုးသာ စားရရင် မကြာခင် ဝတုတ်ကြီးဖြစ်မှာ
သေချာတယ် မွေး၊ ရှင့်ကြတော့လည်း ဒီလောက်အစားကောင်း
အသောက်ကောင်းတွေ စားနေရတာတောင် ခန္ဓာကိုယ်လေးက ခပ်ပျံ့

ဆုတောင်း

နန်းဝင်ခွင့်ပြု

လုံးဝ စလင်းဘော်ဒီ၊ ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“အဟင်း ...အစားဆိုတာ စိတ်ရှိတိုင်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်မူ ကိုယ်က မိန်းကလေးဆိုတော့ အလှအပအတွက် ထိန်းရမှာပဲ၊ မွေးကတော့ ထမင်းလည်း နည်းနည်းပဲစားတတ်တော့ ခန္ဓာကိုယ် ဒီထက်ပိုဝစရာ မရှိဘူးပေါ့ ခင်မူ”

“ရှင့်စိတ် ဒီလောက်ထိန်းနိုင်တာ ချီးကျူးပါတယ် မရယ်”

တကယ်တမ်းမှာ ခင်မူမသိလို့ပါ။ နေ့တိုင်း ဟင်းကောင်းစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဒါတွေဟာ ကြာတော့ ပြီးတာ ဘာမှမစားချင်တော့။

ခင်မူလည်း သူမလိုဘဝနဲ့ နေရရင် ဒီလိုပဲဖြစ်မည်ထင်၏။

“ဟော ...အန်ကယ်တို့ရောက်လာပြီ၊ ကြွပါခင်ဗျာ နှုတ်တော်က အန်ကယ်တို့အလာကို စောင့်နေတာပါ”

ဒက်ဒီနောက်သို့ စိတ်မပါစွာ လိုက်လာသော သူမမှာ တောင်ကြားလမ်းရှိ တိတ်ဆိတ်သော ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ခံညားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးကို ဦးစွာမြင်ရသည်။

လှပသော အလှူမိနီယံခြံတံခါးကြီး ပွင့်လာချိန်မှာ ဒက်ဒီ၏ မောင်းဝင်လိုက်တော့ ချောမောသော ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း ဆွဲမြင့်မြင့် ကုန်းမြေပေါ်တွင် လေသာဆောင်အဆင့်ဆင့်တို့ ထုတ်ထားသည့် ခံညားထည်ဝါလှပသော အဖြူရောင်တိုက်ကြီးကို ဘွားခနဲ လိုက်ရခြင်း၊ သူမတို့ကား ဆင်ဝင်ကျယ်ကြီးအောက် ရောက်ချိန်မှာ အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို နက်ပြာရောင် အတ္ထုလပ်အပါးစား ဘောင်းဘီရှည်ကို ခန့်ညားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဖြူဖြူသန့်သန့် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဒက်ဒီကို သူက အပြုံးဖြင့်

ဆီးကြိုရင်း ပြုစုနေသကဲ့သို့ အသားအရေမှာ အနက်ရောင်
လက်ပြတ်လေးဖြင့် ဆံပင်ရှည်ကြီးများကို ဆံပြီးဖွဖွတစ်ချောင်း
ကျစ်ထားသော လှပကျော့ရှင်းသည့် သူမကို စူးခနဲ စိုက်ခနဲ
၏။ စိတ်မပါဘဲ လိုက်လာသော သူမမျက်နှာလေးက မကြည်
မှုန်တည်တည်လေး။

“မွေးနဲ့သာ လိုက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

အပြုံးဖြင့် သူမပြောတော့ မျက်စောင်းဖျတ်ခနဲ ထို

“မလိုပါဘူး။ ဒက်ဒီခေါ်လို့ လိုက်လာတာ”

ပြောပြီးမှ ရှေ့ရောက်နေသော ဒက်ဒီကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်
သည်ကိုလာကာနီး ဒက်ဒီက ...

“ဒါပဲနော် သမီး၊ မောင်စောဘုန်းခေါင်ဟာ လူကြီး
ကောင်းတစ်ယောက်၊ ဒီလိုပဲ ဒက်ဒီသမီးဟာလည်း လူကြီးလူ
တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပီသစွာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံ

ဟု တိုးတိတ်စွာ မှာခဲ့၏။ တော်သေးတာပေါ့၊
မကြား၍ သူက ဖျတ်ခနဲ ပန်းတွန့်သည်။

“အဘွန်း ...ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ထဲ
မွေးနဲ့သာ လိုက်လာတာ ကျေနပ်တယ် သိလား မွေးနဲ့သာ
ဒီညသိပ်လှတယ်”

“နဲ့”

သူကပြောပြီး ဖျတ်ခနဲ သူမနားမှထွက်ကာ
ရောက် သွားသည်။ သူမသာ မကျေမနပ်လေးကျန်ရစ်လို့။

“မောင်ဘုန်းခေါင်အိမ်ကို ဒါ အန်ကယ် မထမဆုံး ရောက်
အာပဲကွ၊ အိမ်ကြီးက ကျယ်ကျယ်၊ မြကြီးက ကျယ်ကျယ်နဲ့နေတော့
မောင်ဘုန်းခေါင် တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီ ဆုံးသွားကတည်းက
အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ အလုပ်သမားတွေတော့
အာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် မိသားစုရယ်လို့မရှိတော့ တစ်ခါတစ်ခါ
အိမ်ထီးကျန်သလို ခံစားမိတယ် အန်ကယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ခြံနဲ့ အိမ်ဝန်းကြီး
အဲဒါ မိသားစုသာရှိရင် စိုပြေတာပေါ့ မောင်ဘုန်းခေါင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ထဲပဲ အာရုံ
ပြုထားမိတယ် အန်ကယ်”

“အင်း ...ဒါကြောင့် မောင်ဘုန်းခေါင် လုပ်ငန်းတွေက
ပြီးအောင်မြင်တိုးတက်တာကိုး”

ကျယ်ဝန်းလှသော စည်ခန်းကြီးထဲမှာထိုင်ရင်း ဒက်ဒီနှင့်
သူတို့ပြောသမျှ သူမ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်မိ၏။

သည်လောက် ပြည့်စုံချမ်းသာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ
အာကြောင့် ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးတာပါလိမ့်။

“မွေးနဲ့သာ ပျင်းနေပြီလား”

ဒက်ဒီနဲ့ စကားပြောရာမှ သူမကိုကြည့်ကာ သူ ဖျတ်ခနဲ
အေးသည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက် ပျင်းတယ်ပျော်တယ်ဆိုတာ

မရှိပါဘူး”

“သမီးက ဒီလိုပဲ မောင်ဘုန်းခေါင် ရောက်လေရာအရပ်မှ သင့်မြတ်အောင်နေတတ်တယ်”

“ဒါ တည်ငြိမ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ လူတွေအလှပ အန်ကယ်၊ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်”

သူမကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ သူပြောတာနဲ့ မသိမသာ မျက်နှာလွဲလိုက်မိ၏။ ဟင်း ... ဒီတိုင်းဆို စောစော ‘ပျင်းတယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရရင်ကောင်းသား။ သူမကပဲ သူ့အကြိုက် တမင်လိုက်ပြော နေသလိုလို။

“အန်ကယ်က သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတယ် ဆိုပေမယ့် သူ့ကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိဖို့လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးထားတာ မောင်ဘုန်းခေါင်ရဲ့”

“ဟာ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ အန်ကယ်လို ဖခင်မျိုးရှိလို့ မွေးလာတာဟာ ဒီလိုတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် ရှိနေတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

သူမကို ရှေ့မှာထားကာ ဒက်ဒီနှင့်သူက အတိုင်အောက်ညှိ နေ၏။ ထိုစဉ် ကောင်လေးတစ်ယောက် အနားသို့ ရှိသောစွာ ရောက်သည်။

“ဆရာ ... ဒင်နာအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“ဪ ... အေး က အန်ကယ်နဲ့ မွေးနဲ့သာ ထမင်းစား ခန်းထဲ ကြွပါခင်ဗျာ”

သူနေရာမှ ရပ်ကာ လက်ဆန့်ပြရင်း ပြောသည်။ တကယ်

“ဒီကံကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အဖိုးတန်ခမ်းနားလှတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် တစ်စုံစွည်းတွေနဲ့ ပြည့်လို့။

ကျယ်ဝန်းလှသော ထမင်းစားခန်းကြီးမှာ အနည်းဆုံး ငါးယောက်မက စားနိုင်လေ၏။ မီးပန်းဆိုင်များ ထွန်းထားသည့် အခါက ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေကို ထွန်းညှိထားတာ အနောက်တိုင်း နေသလိုလို။

“အန်ကယ် မစားခင် နည်းနည်းပါးပါး သောက်မယ်မဟုတ်

“ရပါတယ် မောင်ဘုန်းခေါင်”

“ဪ ... မွေးနဲ့သာအတွက်ကကော”

“ကျွန်မအတွက် အချို့ရည်ဆိုရင်ရပါပြီ”

“အိုကေ”

ဒက်ဒီအတွက်နှင့် သူမအတွက် ဖန်ခွက်များကို သူကိုယ်တိုင် ထမင်းပေး၏။

“အစကတော့ အန်ကယ်တို့သားအဖကို ဟိုတယ်မှာပဲ ခေါ်ကာ ဖိတ်ကျွေးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်တို့သားအဖကို ခေါ်တော့ အိမ်လည်း ရောက်ဖူးစေချင်တာနဲ့”

“ဒါပေါ့ ... မောင်ဘုန်းခေါင်၊ ကိုယ့်အိမ်ရှိလျက်နဲ့ ဟိုတယ် ကျွေးစရာမလို့ပါဘူးကွာ”

“ဒါပေမယ့် ဟင်းတွေအားလုံးကတော့ ဟိုတယ်ထဲ ကိုယ်တော် စပါယ်ရှယ်မှာထားတာပါ အန်ကယ်”

သူတို့သောက်ပြီးမှ ထမင်းဝိုင်းဝင်သည်။ တကယ်ပဲ ပူဇော်သော ဟင်းလျာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု။ များပြားလှသော ဟင်းတွေကိုကြည့်ကာ တစ်နေ့က ကိုကျော်မင်းကျွေးသော ထမင်းကြော်တို့ ဖျတ်ခနဲ သတိရမိ၏။

တကယ်ကို ကွာခြားတဲ့ အခြေအနေပေမယ့် သူမစိတ်ထဲမှာ တော့ ထိုနေ့ကိုပဲ သတိရနေသည်။

“မွေးနဲ့သာတို့ ဘာကြိုက်တတ်မှန်းမသိလို့ ကိုယ် ဟင်းတွေ စုံအောင် မှာထားတယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလိုမပြောရဘူးလေ သမီး၊ မောင်ဘုန်းခေါင်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်၊ မောင်ဘုန်းခေါင်က ဒက်ဒီတို့အပေါ် ဂရုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်စရာပဲ မဟုတ်လား”

သူမ သက်ပြင်းကြိတ်ချကာ သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီခေါ်ရာလိုက်လာပြီးမှတော့ ဒက်ဒီစိတ်ကြိုက် ပြောရုံပါပဲလေ။

“ကျွန်မတို့ကို ခုလို ဂရုစိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“အဟွန်း ...ဟွန်း မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါ ကိုယ့်စေတနာပါ။ ကံ မွေးနဲ့သာ ဟင်းတွေတော့ ကုန်အောင်စားရမယ်နော်”

“အို ...ဒီလောက်အများကြီး”

သုံးယောက်စာ မှာထားသော ဟင်းတွေက ဆယ်ယောက်စာမက ရှိနေ၏။ သည်လောက်များတဲ့ ဟင်းတွေ သူမကုန်အောင်

ရမယ်ဆိုတော့ လှပသော သူမမျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားတာ သူမနားထောင်ရင်း။

“အဟွန်း ...အလကားစတာပါဗျာ၊ မွေးနဲ့သာကြိုက်သလောက်စားပါ”

သူက ဒက်ဒီပန်းကန်ထဲမှင့် သူမပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ခပ်ထည့်ပေး၏။

ထိုသို့ သူ၏ဂရုစိုက်မှုကို ဒက်ဒီ ကျေနပ်မဆုံး။

စားသောက်ပြီး အချို့ပြုကလည်း အထူးစုံလင်နေသည်။

“အန်ကယ်တော့ ဖြည်းဖြည်းပဲစားမယ်၊ သမီးကို ခြံထဲလိုက် ခြံပေးပါ မောင်ဘုန်းခေါင်၊ သမီးက ထမင်းစားပြီး လမ်းလျှောက်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စီစဉ်ထားပါတယ်၊ အဲဒါ မွေးနဲ့သာ ကိုယ်တို့ ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရအောင်”

“လိုက်သွားသမီး”

ဒက်ဒီ တိုက်တွန်းနေတာမို့ သူမမှာ သူခေါ်ရာနောက် စိတ်ပေါစွာ လိုက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူ၏ခြံကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းတာနှင့်အမျှ စနစ်တကျ ခြံ လှပစွာ စိုက်ထားသော ပန်းပင်တွေက များပြားစွာ။

ခြံတစ်ခုလုံး မီးရောင်ထိန်းလင်းအောင် ထွန်းထားတာမို့ လှပသောပန်းတွေကို လရောင်အောက်မှာ ထင်ရှားစွာတွေ့ရတော့ စောစောခွန်ကြပ်သလိုရှိရသည်။ သူမစိတ်တွေ လန်းဆန်းသလို ဖြစ်သွားရ၏။

ညလေပြေအေးအေးထဲမှာ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့က မွှေးဖွံ့လို့။

“ပန်းတွေက လှလိုက်တာ”

ဘယ်မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းတွေ မြင်ရလျှင် သာယာကြည်နူးမိမှာအမှန်။ ထို့ကြောင့် သူမ လွှတ်ခနဲ ပြောမိ၏။

သူပြုံးကာ ...

“ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ မွှေးနံ့သာက ပန်းအားလုံးထက် ပိုလှနေတယ်”

“အို”

သူမရှေ့မှ ဖျတ်ခနဲရပ်ကာ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်၍ သူပြောလိုက်သောကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သန်းသွားရ၏။ ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ သူ့ကို ဖယ်ရှောင်ကာ ဒက်ဒီရိုရာ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဟိုတစ်နေ့က ဦးစောဘုန်းခေါင်နဲ့ အဆင်ပြေသေး”

သည်နေ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းရောက်တော့ ခင်မူက ပြုံးနေသေး၏။ သူမမျက်နှာလေး မှန်ခနဲဖြစ်ကာ ...

“အို ...ဘာအဆင်ပြေရမှာလဲ၊ ခင်မူစကားကလဲ”

“ဪ ...ဒင်နာမှာ စားရသောက်ရတာ အဆင်ပြေလား၊ မေးတာပါ မွေးရယ်”

“ဟင်း...ဒါလား၊ ဒါက ဘာအဆင်မပြေစရာရှိလဲ ခင်မူ၊ သူက သူဌေးပဲ၊ ကျွန်မတို့သားအဖနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် ဟင်းအဖွဲ့မှာထားတာ လူဆယ်ယောက်စာမကပဲ”

“ဟယ် ...အဲ ...အဲဒါတွေ ရှင်တို့ကုန်လား”

“အို ...ဘယ်က ကုန်ရမှာလဲ၊ အလကား ပိုက်ဆံရှိတိုင်း အိုကုန်အောင်ဖြုန်းတာပဲ ခင်မူရယ်”

“အမယ်လေး အဲဒီပွဲမှာ တို့ပါချင်လိုက်တာ မွေးရယ်”

အသံတုန်ကြီးနှင့် လုပ်ပြောနေသော ခင်မူကို သူမ မျက်
စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ကဲပါ အဲဒီနေ့ မပါလိုက်ရဲပေမယ့် ဒီနေ့ ကျွန်မ လိုက်ကျွေး
မယ်၊ ကဲ ...ထ”

“ဟင် ...တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ ဆရာကိုကျော်စင်လည်း ဝင်ခေါ်မယ်လေ”

“ဪ ...ဪ အကြံနဲ့ကိုး”

“ခင်မူနော်”

သည်တစ်ခါ မျက်စောင်းက ရှက်မျက်စောင်း၊ ဒါကိုသိသော
ခင်မူက ပခုံးတွန့်ကာပြုံး၏။

သင်တန်းဆင်းတာနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်သား ကိုကျော်စင်
ထံ ထွက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာဌာနသွားတော့ ...

“ဆရာ ကလပ်စ်ဝင်နေတုန်းပါ၊ မကြာခင် ရောက်လာ
တော့မှာပါ။ ဆရာနဲ့ညီညီတွေဆိုရင် ဒီမှာခဏထိုင်စောင့်ပါလား”

ဆရာစားဝှေ့ထိုင်ခုံတွင် သူမတို့ ဝင်ထိုင်စောင့်နေလိုက်၏။
ကလပ်စ်ပြီးကာနီးတာမို့ လိုက်မသွားတော့။

မကြာပါ ကိုကျော်စင်သည် အသက်ငယ်ရွယ်သော ဆရာမ
လေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရယ်မောကာ စကားပြောရင်း အခန်းထဲ
ဝင်လာ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သူမမျက်နှာလေး မသိမသာတည့်
သွားသည်။

ခင်မူကိုယ်တိုင်က ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သူမကို အားတုံ့အား

ရာသွားဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်လို့။

“ဆရာ”

“ဪ ...မွေးတို့ ရောက်နေတာပါလား”

ယခုမှ သူမြင်ကာ သူမတို့ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။ ခင်မူက

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ခင်မူတို့ စောစောကပဲ ရောက်တယ်၊

ဆရာ ကလပ်စ်ပြီးတော့မယ်ဆိုလို့ ဒီကပဲ စောင့်နေလိုက်တာ”

“ဪ ...ဟုတ်လား”

ယခုချိန်ထိ စကားတစ်လုံးမှ မပြောသော သူမကို သူ
ဇာတ်ခနဲကြည့်သည်။ ခင်မူက သူမကို မသိမသာလက်တို့၏။

“ဆရာ ကလပ်စ်ဝင်စရာ ရှိသေးလားဟင်”

“မရှိတော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမခင်မူ”

“ဟို ...မွေးက...”

“ကျွန်မ ဆရာကို ထမင်းလိုက်ကျွေးချင်လို့ပါ”

တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် သူမပြောတော့ သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်
ပြန်၏။

“ကျွန်တော် အခုပဲ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး”

“ဒါဆို ဆရာ မလိုက်နိုင်ဘူးပေါ့နော်၊ ရပါတယ်လေ ကိစ္စ
မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြောဆိုဆို သူမနေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ မျက်နှာ
ကွက်ခနဲပျက်သွားပေမယ့် မသိသလို နေလိုက်၏။

ခင်မူက ...

“မွေးရယ် ...ရှင်ကလည်း”

သူမနား တိုးတိုးကပ်ကာ သတိပေး၏။

“ဆရာ ဖြစ်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ မွေးက ဆရာမ အတူ စားမယ်ဆိုပြီး တမင်ဒီကိုထွက်လာတာ”

“နေပါစေ ခင်မူရယ်၊ သူမှ မလိုက်ချင်တာ”

“မဟုတ်ဘူး မွေး၊ ကျွန်တော် မွေးခေါ်တာ မငြင်းမိသေးပါဘူး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် မွေး”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ရှုတ်တရက် ကြည်လင်သွား၏။ ခင်မူကိုယ်တိုင် ပြုံးသွားသည်။

သူမတို့သုံးယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ အခန်းထဲက ထွက်လာ၏။

“ဒီနေ့ မွေးနဲ့သာ ဘာကိုစိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

မျက်နှာလေး မှုန်တည်နေသော သူမကိုကြည့်ကာ သူမေးသည်။ သူမ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ဪ...ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ကတည်းက မွေးနဲ့သာမျက်နှာလေး မကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

“အဲဒါ ...သင်တန်းက ထွက်လာတုန်းက အကောင်းဆရာရေ၊ ဆရာမဆီရောက်မှ ...”

“ဗျာ ...ကျွန်တော့်ဆီရောက်မှ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခင်မူကလဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မျက်နှာနီနီဖြင့် ခင်မူကို သူမ မျက်စောင်းထိုးမိ၏။ ခင်မူသေမသာ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ စောစောက ဆရာနဲ့အတူ ဌာနထဲဝင်လာတာ ဆရာမလားဟင်”

ခင်မူ စကားလွဲကာ မေးသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မခင်မူ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ...ဆရာမလို့ မထင်ရဘူးနော်၊ ငယ်ငယ်ချောချောလေးရယ်”

“အင်း ...ဟုတ်တယ်၊ မျိုးမျိုးကို ရောက်စကဆို ကျောင်းသူထင်ပြီး အတန်းကြီးကျောင်းသားတွေ လိုက်ကြသေးတယ်၊ နောက်မှ သူတို့ဆရာမမှန်း သိသွားတာ၊ သူ့ယောက်ျားကလည်း လိုက်လာတော့ အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတာ သိသွားကြတယ်”

“ရှင် ...ဟို အဲဒီဆရာမက အိမ်ထောင်နဲ့လားဆရာ”

ခင်မူက သေချာအောင် ထပ်မေးတော့ သူခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ခင်ပွန်းကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ”

“အဟင်း ...ဟင်း ဒီလိုလား”

ခင်မူမျက်လုံးတွေက သူမဆီ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ရောက်၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စောစောနှင့်မတူ သူမစိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း

သွားလို့။

“ဆရာ ...ဘယ်ဆိုင်မှာ စားမလဲဟင်”

ပထမဆုံး သူမဆီက ထွက်လာသည့်အသံ။ မျက်နှာမူ
ကြည်လင်စွာဖြင့် မေးတော့ သူ့အံ့သြစွာ ကြည့်၏။

“မွေးနဲ့သာတို့ ကြိုက်တဲ့ဆိုင် စားပါ”

“အဟင်း ...ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကျွန်မက
သွားရအောင်နော်”

သူ ငြင်းမလိုလုပ်ပြီးမှ သူမ နောက်ထပ်စိတ်ဆိုးမည်ထင်
ဘာမှမပြောတော့။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူမကားကို သူလိုက်စား

ကျယ်ဝန်းသန့်ရှင်းကာ သပ်ရပ်လှပသော စားသောက်
ရေမှာ သူမကားကို ရပ်လိုက်၏။ သည်ဆိုင်လာစားသူအားလုံး
ကိုယ်စီနှင့်။

“ဒီဆိုင်က အစားအသောက်ကောင်းတယ်ဆရာ၊ ကြိုက်
အစားအစာ မှာလို့ရတယ်”

သီးသန့်ခန်းတစ်ခုကို သူမတို့ ယူလိုက်၏။ သူက ငို
လေးတစ်ယောက် လိုက်ကျွေးသော ထမင်းစားရတာမို့ စိတ်ကျဉ်း
ဟန်။

“ဆရာကြိုက်တာမှာနော်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းကာ ...

“ကျွန်တော် ဘာမဆိုစားပါတယ် မွေး”

“ခင်မူကော”

“ရှင်ကြိုက်တာမှာပါ မွေးရယ်၊ တို့က အားလုံးစားတယ်ဆို
သိလျက်နဲ့”

သူမ ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ကာ ဟင်းတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
သောက်၏။

“ဟင်းနှစ်မျိုးလောက်ဆို တော်ရောပေါ့ မွေးနဲ့သာ၊
ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်တည်း စားမှာ၊ ကုန်မှာမှမဟုတ်ဘဲ”

ဟင်းတွေအများကြီးမှာနေသော သူမကို တိုးတိတ်စွာ သူ
ကြည့်သည်။

“အဟင်း ...ကျွန်မက ဆရာတို့ကို စားစေချင်လို့ပါ၊ ဒါဆို
နောက်ထပ်မတော့ဘူးနော်”

သူခေါင်းညိတ်သည်။ ခင်မူက စကားနားထောင်လှချည်လား
ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူမကို ပြုံး၍ကြည့်၏။

သူမ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

အပြန်ကြရင် ခင်မူတစ်ယောက် သူမကို ဘယ်လောက်
စားမလဲ။

ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူအိမ်နီးပေးတာကိုမှ သူမ နာမခံခဲ့တာ
လေ။

ဟင်းတွေရောက်လာတော့ သူမက ဆရာပန်းကန်ထဲ ဟင်း
တွေခပ်ထည့်ပေးမိ၏။ သူ မျက်နှာနီကာ ...

“မွေးနဲ့သာလည်း စားပါဦး”

ဆိုတာကြောင့် သူမလက်တန့်သွားရ၏။ တစ်နေ့က သူမ

ပန်းကန်ထဲ ဦးစောဘုန်းခေါင် ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးတော့ သူ
စိတ်ကုန်းကြပ်သလို ကိုကျော်ဇင်လည်း ဖြစ်နေပြီလား။ ရုတ်တရက်
သူမ ကိုယ်ချင်းစာမိသွားရ၏။

“အမှန်တော့ ကျွန်တော် မွေးနဲ့သာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ
လို့ လိုက်လာတာပါ”

“ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဆရာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မောင်းတဲ့ကားကို မစီးချင်ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ကျွေးတဲ့ ထမင်း
ကိုလည်း လိုက်မစားချင်ဘူးဆိုတာ၊ ဒီကြားထဲက ကျွန်မဆရာ
လိုက်လျောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို မခန့်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဪ...ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ ဆရာရယ်၊ အ
ဟာ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

ထိုအခိုက် သူမတို့စားပွဲဝိုင်းလေး ရုတ်တရက် တိတ်ခါ
သွားရ၏။

သို့သော် သူ့အကြည့်တွေက သူမထံ မကြာခဏ ရောက်
တာ ဘာကြောင့်လဲကွယ်။

သည်နေ့တော့ ခင်မူကိုခေါ်ကာ သူမ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ လာခဲ့
၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ သူမက ဈေးဝယ်ထွက်မှ ကျေနပ်
ဇာတ်သူ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမအတွက်လည်း ဝယ်ရင်း ခင်မူကိုပါ
ဝယ်ပေးတတ်၏။ ခင်မူက အားနာစွာ ငြင်းတတ်ပေမယ့် သူမ ဇွတ်
ဝယ်ပေးသည်။ ခင်မူတို့အတွက် တစ်လမှာ တစ်ခါ ဝတ်စုံသစ်
ချုပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်။

“ရှင်က တို့အပေါ် သိပ်ကောင်းတော့ တို့အားနာတယ်
ဈေးရယ်”

“အမယ်လေးကွယ် ...ဒီစကားမျိုး မပြောစမ်းပါနဲ့ ခင်မူ
ရယ်၊ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မမှာ ညီမသားချင်းရှိတာမဟုတ်ဘူး၊
ဒီတော့ ခင်မူကိုပဲ ညီမလိုသဘောထားနေရတာ”

“ဒီစကားကြားရတာ တို့ ဝမ်းသာပါတယ် မွေးရယ်၊ ရှင်
ကျေးဇူး တစ်နေ့ပြန်ဆပ်နိုင်မယ်လို့ တို့မျှော်လင့်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးဟာ”

တကယ်ပဲ ခင်မူဆီက သူမဘာမှ မမျှော်လင့်ပါ။ ခင်မူ အပေါ် ဒီလိုပေးရ ကျွေးရတာကိုပဲ သူမကျေနပ်၏။ ယခုလည်း နှစ်ယောက်သား ဝယ်ကာ ဈေးကိုပတ်စဉ် ...

“မွေးနဲ့သာ”

“ဟင် ... ဦးစောဘုန်းခေါင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူမ အံ့သြသွား၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီလူနဲ့မှ လာတွေ့ရတယ်လို့

“ကိုယ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီလာရင်း မွေးနဲ့သာနဲ့ တူတယ်လို့ ကြည့်မိတာ၊ အဟွန်း ... ချိန်းထားရင်တောင် လွဲဦးမယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ လောကကြီး ကျဉ်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မယ်”

မတွေ့ချင်သူကိုမှ လာတွေ့ရတဲ့အဖြစ်အား ရည်စူးပြီး သူ ပြောလိုက်၏။

“လောကကြီးကျဉ်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ယုံတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့သူနဲ့ တွေ့ရတာကိုး၊ ကဲ ... မွေးနဲ့သာကို ကိုယ် တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပါရစေ”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်မတို့လည်း ဈေးပတ် ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ခင်မူ ဟန်မဆောင်ဘဲ ဝင်ပြောတော့ သူမ ငြင်းရခက်၏။

“ဪ ... ဦးစောဘုန်းခေါင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခင်မူ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ မွေးနဲ့သာသူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပေါ့၊ ကဲ သွားစို့”

“ဦးစောဘုန်းခေါင် မိတ်ဆွေဆီလာတယ်ဆိုတော့ ...”

“ရပါတယ်၊ မွေးနဲ့သာလောက် ကိုယ့်အတွက် ဘာမှအရေးကြီးဘူးဗျာ”

ထိုအပြောကြောင့် ခင်မူ လှစ်ခနဲပြုံးတော့ သူမမျက်နှာလေး သိမ်သာရဲခနဲ။ သည်လူဟာ တော်တော်အပြောရဲတင်းလွန်းလှ၏။

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ သွားရအောင်”

“ဟုတ်တယ် မွေး၊ ရှင့်ကားထားခဲ့၊ ခဏပဲဟာ”

“ကောင်းပြီလေ”

သူကားဆီရောက်တော့ ခင်မူနဲ့အတူ သူမကားနောက်ခန်း ဝင်ထိုင်ဖို့ပြင်တော့ ...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လို့ အထင်အစေချင်ရင် ကိုယ်နဲ့အတူ ရှေ့ခန်းလာထိုင်ပါ မွေးနဲ့သာ”

“ဟုတ်သားပဲ မွေးရယ်၊ သွား သွား”

ခင်မူက အတင်းခွတ်နှင်ထုတ်၏။ သူမ သက်ပြင်းကြိတ်ချကာ သူနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

သူဆန္ဒပြည့်တာမို့ သူမျက်နှာက ပြုံးလို့၊ ကားထဲ လေအေးအေးနှင့်ထားပေမယ့် သူမရင်ထဲ ပူလောင်နေသလိုပါပဲ။ သူထံက

လတ်ဆတ်ပျော့တော့သော ရန်သင်းသင်းကို အေးမြသောလေနှင့်အတူ ရနေ၏။

“ကိုယ်က ဒင်နာပြီးကတည်းက မွေးနဲ့သာကို သတိရနေတာကွ”

ကားမောင်းရင်း အပြုံးဖြင့် သူပြောသည်။ သူမ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ကာ ...

“သတိရအောင် ကျွန်မတို့က မိတ်ဆွေတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“အဟွန်း ကိုယ်ကလည်း မွေးနဲ့သာနဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟေ့ ... အထင်မလွဲနဲ့လေ၊ မွေးနဲ့သာကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ထက် ...”

“အို ... ရှေ့မှာကား”

သူမ လျင်မြန်စွာ သတိပေးတာကြောင့် သူမမြန်ရှောင်လိုက်၏။ ထိုအခါ စောစောကစကား ပြတ်သွားပြီ။ ကောင်းတယ်။

“အမယ်လေး ဦးစောဘုန်းခေါင်ရယ်၊ ဘယ်လိုမောင်းလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မတို့အသက်တွေ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိပါသေးတယ်ရှင်”
ခင်မူက နောက်မှရင်ဖိကာ ပြောသည်။ သူရုက်ပြုံးဖြင့်...

“ဆောရီးဗျာ”

ဟု တောင်းပန်သည်။ ဦးစောဘုန်းခေါင်ဟာ ယဉ်ကျေးသော

သူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သူမယုံလိုက်၏။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ မောင်းရင်း စကားမပြောနဲ့လို့”

“ဟဲ့ မွေး၊ ရှင့်ဟာကလည်း မူးရင်မမောင်းနဲ့ဘဲ ကြားဖူးပါသယ်”

“ခင်မူ ဘာသိလဲ၊ အဲဒါ ကျွန်မ စကားများတဲ့သူတွေအတွက် စကားပုံပြင်ထားတာ”

“ဖြစ်ရလေ”

အနိုင်ရတုန်း သူမပြောတာမို့ သူက စိုက်ခနဲ အကြိတ်ကာ ကြည့်သည်။

အို ...

သူမအကြည့်တွေက စူးရှလွန်းရဲတာကြောင့် သူမနှလုံးသား ခုန်လှုပ်သွားရတာလဲ။

“အဟွန်း ... ပြောပါဗျာ၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်နားမှာ ချွမ်းသမီးလေးပါနေတော့”

“ဟော ... စားသောက်ဆိုင်ရောက်ပြီ ဦးစောဘုန်းခေါင်”
တကယ်ပဲ သူကားက စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်သွား၏။

သူ မချင့်မရဲဖြစ်ဟန်မို့ သူမ ကြိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်မူရေ ကြိုက်တာမှာနော်၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်က ဆာဘစ်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မဘော့စ်လည်း မွေးနဲ့သာအတွက်ဆိုရင် ခိုက်က ကျေနပ်တဲ့သူပါ”

ဟင်း ...

ခင်မူ မမြင်အောင် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်စောင်းကြိတ်ထိုးလိုက်မိ၏။

သူ ဆတ်ခနဲ ပခုံးတွန့်ပြတော့ သူမမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲလှုပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် သူမကပဲ တကယ့်ချေးကြပေးရသောဟင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှာလိုက်၏။

ခင်မူပင် မျက်လုံးပြူးကာ ...

“မွေး စားမှာက တို့သုံးယောက်တည်းနော်”

“နေပါစေ မခင်မူ၊ သူ့ကြိုက်သလောက် မှာပါစေ ကျွန်တော်တို့ စားရတာပေါ့”

ကဲ ... ဘယ်လောက်အသည်းယားစရာ ကောင်းလဲနော် သူပြောပုံက ...။

“ဦးစောဘုန်းခေါင်က အစားကြီးတယ် ခင်မူရဲ့”

“အဟွန်း ...ဟွန်း ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဟင်းတွေမှာထားစဉ် သူက အချိုရည်မှာပေး၏။ တစ်ချိန်မှာ သူ့စိုက်ကြည့်နေတာက သူမကို။

အို ... ဘယ်လိုလူလဲ ...

ခက်တာပဲ ... ခင်မူရှေ့မှာ ...

ခင်မူကတော့ မမြင်တာလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသလား မသိ။ အအေးသာ ငုံ့သောက်နေ၏။

သည်နေ့ သူမဝတ်လာတာက ငှက်ပျောစိမ်းရောင် ဝတ်

တွေ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလည်ထားတယ်။ လက်တိုအင်္ကျီလေးမှာ ကျောက်စိမ်းကွင်း ကြယ်သီးလေးတွေ ကွင်းတပ်နှင့် အနက်ရောင်လုံချည်ပေါ်အစိမ်းပွင့်နွယ်လေးများပါသော လုံချည်ဖြင့် တွဲဝတ်ကာ ဆံပင်ရှည်ကြီးများကို ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချောင်းတည်း ဖွဖွကျစ်ထား၏။

မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့် လိုက်ဖက်သော သူမခန္ဓာကိုယ် ကျောကျောလေးက သူ့နေရာနှင့်သူ အထင်းသား။

“မြန်မာဝတ်စုံဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မွေးနဲ့သာက အလိုက်ဆုံးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးစောဘုန်းခေါင် ကျောင်းတုန်းကဆို သူ့ကို မဟာဆန်သူတဲ့”

ခင်မူဝင်ပြောတော့ သူ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲတောက်ပကာ ပြုံးသည်။

“ခုလည်း မဟာဆန်သူပါပဲဗျာ”

“ဒီနေ့ကျွေးမှာ၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်ပါနော်”

“ကိုယ် မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက စားရမှာပဲ၊ ဟိုမှာ စားစရာတွေလာပြီ”

သူမတို့ကြားထဲ ခင်မူ ဝင်၍နောက်လေ၏။ တကယ်ပဲ စားစရာတွေ ရောက်လာသည်။

“ကဲ ... ကိုယ့်မောင်နှမတွေလို သဘောထားပြီး သုံးဆောင်ပါ မခင်မူ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ခင်မူ အားမနာစေရန် ပြောမှန်းသိတာမို့ သူ့ကို အလိုက်သိ
သူအဖြစ် ကျိတ်ချီးကျူးမိရ၏။

“မွေးလည်းစား”

“အို”

ပြောရင်း သူမပန်းကန်ထဲ သူက ဟင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ခပ်ထည့်ပေးလေသည်။ ခင်မူပြုံးကာ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လျက်
ထမင်းကိုသာ ခေါင်းငုံ့ကာ တွင်တွင်စားလေ၏။

“ခင်မူ ...ရှင်ကလည်း ဟင်းတွေထည့်စားလေ”

“အင်းပါ မွေးရဲ့”

သူမက အားမရဟန်ဖြင့် ခင်မူပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ
ခပ်ထည့်ပေးသည်။ သူပြုံးကြည့်ကာ ...

“မွေးက မတရားဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲတော့ မထည့်
ပေးဘူး”

“အို ...ရှင်က”

“ဟုတ်သားပဲ မွေးကလည်း ဦးစောဘုန်းခေါင်တောင် ရှင့်
ပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးသေးတာ၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ပေါ့”

သူ့ဘက်မှ ခင်မူ ဝင်ထောက်ခံတော့ တော်တော်ကျွေးရကြီး
နပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဟု အပြစ်လေးကြိတ်တင်ရင်း သူပန်းကန်ထဲ ဟင်း
ခပ်ထည့်ပေးမိလိုက်၏။

“ဟောဗျာ”

“ဟောတော်”

“ဟင်”

သူမ မျက်လုံး ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို ထည့်ပေးလိုက်

တာက အသည်းဖတ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။

သူ့ရယ်သံ တိုးတိုးက ကျေနပ်ဟန်အပြည့်။ ကဲ ဘယ်လို
ရှင်းမလဲ။

“ဟား ...ဟား ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မွေးရယ်၊ ပါးစပ်ကပြော
တော့ ဒီလူကို ကြည့်မရပါဘူး၊ မုန်းပါတယ်နဲ့၊ ဟင် ...လက်က
ထည့်ပေးတော့လည်း အသည်းဖြစ်နေပါလား”

ဦးစောဘုန်းခေါင်နှင့် လမ်းခွဲတော့ ခင်မူရယ်လို့မဆုံး။ သူမ
မျက်နှာလေးနီကာ ...

“အို ...ဒါက တိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါ၊ ကျွန်မ တမင်လုပ်တာ
မှ မဟုတ်ဘဲ ခင်မူရဲ့”

ရက်ဟန်လေးဖြင့် ပြောမိ၏။ ခင်မူကတော့ သူမအဖြစ်ကို
သဘောကျမဆုံး။

“ရှင် အသည်းထည့်ပေးတော့လေ၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်
မျက်နှာကြီး ပြီးသွားလိုက်တာ ဟီး ...ဟီး ခုပဲ မျက်စိထဲမြင်
ယောင်တယ်”

“ဟင်း ...သူကတော့ ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်သွားမယ်
မသိဘူး ခင်မူ”

“ဘယ့်နယ် ထင်စရာရှိလဲ မွေး၊ အသည်းပေးတာထဲလို့

ထင်မှာပေါ့”

“အို မဟုတ်တာ”

သူမမျက်နှာလေး ပျက်မတတ်ငြင်း၏။ ဟောဒီလက်ကိုက
ရှည်တယ်ဟု ကိုယ့်လက်ကိုပင် ရိုက်ချင်သလိုလို။ ခင်မူက သူမကို
ကြည့်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၏။

“အင်း ...မျက်နှာပျက်သွားလိုက်တာ၊ မွေး ...မွေး ရှင်
ဘယ်သူ့ကို အသည်းပေးချင်တယ်ဆိုတာ တို့သိပါတယ်”

“ဘာသိတာလဲ”

ရှက်မျက်စောင်းဖြင့် သူမ မေးသည်။

“ဒီမှာ မွေး၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ရှင် ဘာကြောင့် စိတ်မဝင်စားတာလဲဟင်”

“ဒါ ...ရှင်းပါတယ်၊ စိတ်မဝင်စားတာ စိတ်မဝင်စားလို့ပဲ
ပေါ့ ခင်မူ”

“အင်း ...အစက တို့ထင်တာ ရှင်မုန်းတဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်
ပိုက်ဆံသာချမ်းသာပြီး အသက်ကြီးကြီး ရုပ်ဆိုးဆိုးလားလို့၊ ခုတော့
တခြားစီပဲ မွေး၊ ရှင့်နေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင်
ဦးစောဘုန်းခေါင်လို လူတစ်ယောက်ကို လုံးဝလက်လွှတ်ခံမှာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေဟာ အချစ်ကို
ဈေးတွက်တွက်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်နိုင်သလို သူ့ကိုတကယ်ချစ်တဲ့သူမျိုး
လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ခင်မူ၊ ကျွန်မအဖို့ကတော့ ဘဝတစ်ခုကို

တည်ဆောက်ရာမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာနဲ့ပဲ တည်ဆောက်ချင်တယ်လေ”

ထိုစကားကို သူမ တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြောလိုက်၏။

“အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်တဲ့နေရာမှာ အချစ်ဟာ
လည်း အရေးပါတယ်ဆိုတာ တို့လက်ခံပါတယ် မွေး၊ ဒါပေမယ့်
ဘဝတစ်ခုလုံး ပြည့်စုံလုံလောက်ဖို့ဆိုရင် သာမန်မိန်းကလေးတွေ
အတွက် အချစ်ဆိုတာတစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူးလို့ တို့ထင်
ဘယ်”

အမြဲတမ်း နောက်ပြောင်စွာ ပြောတတ်သော ခင်မူမျက်နှာက
သုခုမတော့ တည်ငြိမ်လို့။

“သာမန်မိန်းကလေးဆိုတာက ...”

“တို့လို မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ပစ္စည်းဥစ္စာ မပြည့်စုံတဲ့
မိန်းကလေးမျိုးပေါ့၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ မပြည့်စုံခြင်းဒဏ်တွေကို တကယ်
လက်တွေ့ ခံစားရတဲ့သူမှ သိတာပါ မွေး၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြု
ဘယ်၊ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်မယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် အဲဒီ
ဒဏ်တွေကို မခံချင်တော့ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြီးပြည့်စုံစွာ
ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်မယ့် ယောက်ျားမျိုးရှာတာဟာ အချစ်ကို ရောင်းစား
တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင့်စကားတွေက လေးနက်လှချည်လား ခင်မူရယ်”

အမြဲတမ်း ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ နောက်ပြောင်တတ်သော
ခင်မူကို ဒီလောက်လေးနက်သော အတွေးများ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူမ
တကယ်ပဲ မထင်ခဲ့မိပါ။

သူမစကားကြောင့် ခင်မူ မချီသလိုပြုံး၏။

“လေးနက်တယ်ဆိုတာထက် လက်တွေ့ခံစားရတဲ့ ဘဝနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေပါ မွေးရယ်၊ မင်းက ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝက လာတဲ့ သူဆိုတော့ တို့ပြောတာတွေ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲကွယ်”

“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်နိုင်ပါတယ် ခင်မူ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်တယ်ဆိုတာ သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ ပေါင်းစပ်ရတာမဟုတ်လား၊ ဒီလို နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်ဆိုတာ တစ်သက်တာအတွက် ခိုင်မြဲဖို့ လိုတယ်လို့ ကျွန်မယူဆတယ် ခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီ အချစ်ဆရာမကြီးရယ်၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို တို့က ချစ်ခိုင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို ရှင် ငြင်းလိုက်ပြီလား မွေး”

သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ငြင်းရအောင် သူက ကျွန်မကိုမှ ချစ်ရေးမဆိုသေးဘဲ”

“ဟင် ...ဟုတ်လား၊ တို့ထင်တာ အဲဒီအဆင့်လောက်ရှိပြီ မှတ်နေတာ မွေးရဲ့၊ အင်း ...ဒါဆို တစ်နေ့ သူ ရှင်ကို ပရိုပို့စ်လုပ် လာမှာသေချာတယ် မွေး”

“ကျွန်မကတော့ နီးပဲ”

“ဦးစောဘုန်းခေါင်ကြီး သနားပါတယ် မွေးရယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်ကို ပိုသနားတယ်”
တစ်သက်တာလုံး ဒုက္ခဒိဋ္ဌိလည်းမှာ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ နေခဲ့

သာ သူမက အချစ်နဲ့ပတ်သက်လျှင်လည်း စိတ်ချမ်းသာချင်၏။

“ဒါတော့ ရှင်ညာတာပါ၊ ရှင်ကိုယ်ရှင်ထက် ပိုသနားတဲ့သူ တာ တို့သိတာပေါ့ မွေးရယ်”

“အံ့မယ် ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီနာမည် သိပ်ကြားချင်ရင်ပြောမှာပေါ့၊ ကိုကျော်ဇင် ခေါ်”

“အို ...ခင်မူကလည်းဟာ”

သူမမျက်နှာလေးနီကာ ဒီလောက်ပဲပြောနိုင်၏။ ဘာကြောင့် နီးမသိ သူမရင်ထဲ ကိုကျော်ဇင်အပေါ် အမြဲတမ်း ကရုဏာသက် နေရသည်။

“ဆရာကိုကျော်ဇင်ဟာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ မွေး၊ ယောက်ျားကောင်းပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း တို့သိ တယ်၊ ဒါပေမယ့် မွေးရယ် မင်းကိုချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းစိတ်နဲ့ ပြောရရင် အဝအစထဲက ရွှေဇွန်းကိုက်မွေးလာတဲ့ မင်းကိုလေ တစ်သက်တာ နီး ပြီးပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ဘဝမှာပဲ တို့ အမြဲမြင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးစောဘုန်းခေါင်နဲ့ ကိုကျော်ဇင် နှစ်ယောက်အနက် မင်းတစ်ယောက် သောက်ကို ရွေးမယ်ဆိုရင် မင်းဘဝသာယာလှပစေမယ့် လမ်းကိုပဲ ရွေးစေချင်တယ် မွေးရယ်”

သည်စကားတွေကို ခင်မူ စေတနာအပြည့်နှင့် ပြောနေခြင်း ဆိုတာ သူမသိ၏။ ခင်မူသဘောတူတာ ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ဒါဟာ သူမကောင်းစားဖို့။

“ရှင်စေတနာကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ် ခင်မူ၊ အခုတုန်းကတော့ တကယ်လို့ ကျွန်မခံရမယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ကျွန်မပါပဲ ခင်မူ၊ အဟင်း ...တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာက ကျွန်မနဲ့ အဝေးကြီးပါ ခင်မူရယ်”

ယနေ့ချိန်ထိ သူမခင်သလောက် တုံ့ပြန်မှုမရှိသော တုံ့ဇင်အပေါ် စိတ်နာသလို ပြောမိ၏။

“ဆရာက ရှင်ကို ချစ်နေတာပါ မွေး၊ ဖွင့်မပြောသလည်းပဲ ရှင်အပေါ် တိုလိုစေတနာမျိုး ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

“အို ...သူ သတ္တိမရှိပါဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် သူ ကျွန်မအထင်သေး”

“မွေး ...ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်တာလဲဟင်၊ ဆရာမျိုးက လူတစ်ဖက်သားကို လေးစားတတ်တဲ့ လူမျိုးပါ မွေးတကယ်တော့ ဆရာဘဝနဲ့ ရှင်ဘဝဟာ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားလွန်းတို့တောင်သိရင် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ဆရာက ပိုသိမှာပေါ့၊ ယောက်ျားကောင်းပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်သူက ဆင်းရဲတွင်းထဲ ဆွဲသွင်းချင်မှာလဲ မွေးရယ်”

ခင်မူပြောတာတွေ မှန်နေရင်ဖြင့် ဆရာကို သူမ သနားအမှန်။ ယခုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလည်း ဖွင့်မေး၍မရတဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲကွယ်။

“ကျွန်မလေ တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိတယ်၊ မိန်းမသားရတဲ့ဘဝ တယ်ပြီး အခွင့်အရေးနည်းတာပဲလို့၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ

ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခွင့်မရတဲ့ဘဝ၊ ယောက်ျားတွေ ရွေးချယ်ခံရတာဆို ခံရတဲ့ဘဝ၊ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းလဲနော် ခင်မူ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိန်းမသားဘဝဟာ အခွင့်အရေးနည်းပါးသေမယ့် မိခင်ဆိုတဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ ဂုဏ်ကိုလည်း အဲဒီမိန်းမသားတွေထဲပဲ ရတာမဟုတ်လားဟင် မွေး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ဖြစ်တည်လာတဲ့ မိန်းမသားဘဝကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်ရမှာပေါ့၊ ဒီလောကမှာ တချို့ရှိနေတဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ယောက်ျားတွေထက်စာရင် မိန်းမမြတ်ဖြစ်နေတာက ပိုလို့ကောင်းပါတယ် မွေး”

ခင်မူ၏ နှစ်သိမ့်ပေးမှုကြောင့် မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာ အရေးပါတယ်ဆိုတာ သူမသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်မူကို ကျေးဇူးတင်မိရ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်မူ၊ ရှင်ပြောမှ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေဘဝ ဂုဏ်ယူစရာပါလားလို့ ပိုပြီးသိလာတော့တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် မိန်းမဆိုတာ မိခင်ပဲ၊ မိခင်ဆိုတာ တစ်လောကလုံးမှာ အမြတ်ဆုံး၊ ဒါကို ကျွန်မတို့ ဂုဏ်ယူတတ်ရမှာပေါ့နော် ခင်မူ”

“ဒါပေါ့ မွေးရယ် ...ဒါကြောင့် မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ဘဝကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ပျက်အားမငယ်ပါနဲ့လို့”

“အဟင်း ...ကောင်းပါပြီရှင်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးမိကြလေ၏။

“ဆရာ ဒီနေ့ခွင့်ယူထားပါတယ်၊ နေမကောင်းလို့တဲ့”

“ဟင်” -

လမ်းကြို၍ ကိုကျော်ဇင်ရှိရာ တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဌာန
ပြောလာသောစကားကြောင့် သူမမျက်နှာဖျက်ကာ သူ့အတွက်
အိမ်သွားရသည်။

သူ ...သူ နေမကောင်းဘူးဆိုပါလား။

“မွေး ...ဘာငိုနေတာလဲ၊ တို့ သတင်းမေးသွားရအောင်

ဆ”

ခင်မူက သတိပေးသည်။ သည်တော့မှ သူမ ဘာလုပ်ရမည်
နားလည်လိုက်၏။

“အို ...ကျွန်မတို့မှ သူ့လိပ်စာမသိဘဲ ခင်မူ”

“ဟာ ...ဒါများ လွယ်ပါတယ်၊ ရှင် ကားပေါ်နေခဲ့”

ပြောရင်း ခင်မူက သူမကိုထားကာ ထွက်သွားသည်။ သူ့ကို
မြင်ရ၊ မတွေ့ရတော့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့် ကျောင်းကြီးဝင်

ခြောက်သွေ့နေသယောင်ယောင်။

“ကဲ ...ဆရာလိပ်စာရပြီ မွေး၊ သွားစို့”

“ဟင် ...ရှင်ဘယ်ကရလာလဲ ခင်မူ”

“ဌာနက လိပ်စာတောင်းလာတာပေါ့၊ ရှင်မျက်နှာကလည်း ပျက်လှချည်လား မွေး၊ ဒီလောက်ထိ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဟယ်”

သူမ၏ စိုးရိမ်မှုကို ခင်မူပင် ရိပ်မိနေပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဘယ်ရက်ကတည်းက များနေတယ် မသိဘူးနော်”

“ဪ ...စောစောကသိရင် သွားမေးတယ်ပေါ့နော်”

“ခင်မူကလည်း”

သူမကားကို စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ မွေး”

“ဪ ...လူမမာသွားမေးတာ လက်ချည်းသွားလို့ ကောင်းမလား ခင်မူရယ်၊ ဓာတ်စာလေး ဘာလေး ဝယ်ရအောင်လေ”

“ဪ ...ဟုတ်သားပဲ”

ခင်မူနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ဟောလစ်၊ အိုဗာတင်း၊ ကိတ်မုန့်နှင့် တခြားမုန့်မျိုးစုံ ဝယ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ...အများကြီး”

“မများပါဘူး၊ နေမကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ ကြိုက်တာ စားနိုင်အောင်လို့ပါ”

“ဪ ...ဪ စေတနာတွေ စေတနာတွေ”

“မစနဲ့ကွာ”

ရှက်ပေမယ့် သူမမှာ အပြုံးနှင့်။ တကယ်ပဲ သူ့အပေါ် နာကျင်စွာ ဘာကြောင့် ထားမိပါလိမ့်။ သစ်သီးတန်းရောက်တော့ သီးနှင့် လိမ္မော်သီး ဝယ်မိပြန်၏။

“အင်း ...ဒါတွေကြည့်ပြီး တို့တောင် နေမကောင်းဖြစ်ချင် ပြီ မွေးရယ်”

“ကြည့်စမ်း ...ဒါ နောက်စရာလား ခင်မူနော်”

ခင်မူတောင်းလာသော လိပ်စာအတိုင်း သူမ ကားမောင်း ဆွဲ၏။ တောင်ဥက္ကလာရှိ ရပ်ကွက်လေးထဲသို့ သူမရောက်လာ သည်။

“ဆရာကိုကျော်ဇင်အိမ် ဘယ်နားမှာပါလဲရှင်”

လမ်းထိပ် ကားရပ်ကာ မေးမိသည်။

“အစ်မလေးတို့ ဆရာဧည့်သည်လား၊ ဒီလမ်းတည့်တည့် နားပါ၊ အစွန်ဆုံးက အိမ်လေးပါပဲ”

“ဪ ...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

သည်ရပ်ကွက်လေးထဲရှိ လူတွေက သူ့ကို လေးစားချစ်ခင် ထင်။ အနည်းငယ် ကျယ်ဝန်းသော ခြံလေးထဲမှာ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ ခပ်ထပ်အိမ်လေးက ချစ်စရာ။

ခြံရှေ့ သူမတို့ ကားရပ်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှ ကြည့် မှိုင် အိမ်လေးက တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဆရာ၊ ဆရာ”

သူမတို့ခေါ်သံကြောင့် ခဏနေတော့ အဖြူရောင် စွပ်ကျယ် လက်ပြတ်နှင့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဟင် ...ဆရာ”

“မွေးနဲ့သာတို့ပါလား”

သူကိုယ်တိုင်က သူမကိုမြင်ကာ အံ့သြသွားပုံ။ သူမမှာ လည်း နေမကောင်းတဲ့လူက စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ပုဆိုးတိုတိုနှင့် တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့သြသွား၏။

“ဘယ်ကဘယ်လို မျက်စိလည်လာကြတာလဲဗျာ”

ခြံတံခါးလေးဖွင့်ပေးရင်း သူမေးသည်။ သူမက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ...

“ဟို ...ဟို ဆရာနေမကောင်းဘူးဆို”

ခင်မူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုကြည့်၍ အံ့သြနေ၏။

“အေးလေ ...ခုတော့ ဆရာက အကောင်းကြီးပါလား”

“ဟောဗျာ ...ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ကံ ကို နောက်မှပြော၊ ခုတော့ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပါဦးဗျာ”

သူ့နောက်မှ သူမတို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ခင်မူက သူမဝယ်လာ သော လက်ဆောင်ထုပ်တွေသယ်လို။

“ထိုင်ကြဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်သွားဖျော်လိုက်ဦး မယ်”

“အို ...နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ ခုပဲသောက်လာတာပါ”

သူမက အားနာစွာပဲ ငြင်းလိုက်သည်။ ခင်မူက မဟုတ်ဘဲနဲ့

ဟူသော သဘောဖြင့် သူမကို မျက်စောင်းကြိတ်ထိုး၏။ သူက သူမတို့ကို ခဏနော်ဟုပြောပြီး အိမ်လေးထဲဝင်သွားသည်။ ဆရာတို့ အိမ်လေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ချစ်စရာ။ သူပြန်ထွက်လာတော့ အပေါ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်လာ၏။

“ခင်မူတို့ ဒီနေ့ပဲ ဆရာဌာနကိုရောက်တယ်၊ အဲဒါ ဌာနက ဆရာနေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူထားတယ်ဆိုတာနဲ့”

“ဪ ...ဒါနဲ့ လူနာလာမေးကြတယ်ပေါ့”

“အဟင်း ...ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီမှာလေ မွေးက ဆတ်စာတွေတောင် ဝယ်လာတာ”

ပြောရင်း ခင်မူက လက်ဆောင်ထုပ်တွေ စားပွဲပေါ်တင်၏။ သူက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ...

“ဘာလို့ ဒါတွေဝယ်လာတာလဲ မွေးနဲ့သာ”

ဟု မကြိုက်ဟန်ဖြင့် မေးတော့ သူမ မျက်နှာကွက်ခနဲ ချိတ်သွားရ၏။

“ဟို ...ဆရာက နေမကောင်းဘူးဆိုတော့”

“ဟင်း ...ခက်ပါလား မွေးနဲ့သာ၊ နေမကောင်းတာက ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အမေပါ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်အမေက နှလုံးရောဂါအခံရှိတယ်၊ ဆေးခန်း ဆရာ အမြဲပြနေတာပဲ၊ ခုတလော ပြန်ပြီး အမောဖောက်တာနဲ့ ခွင့်ယူပြီး ကျွန်တော် အမေနား နေလိုက်တာပါ”

“ဪ...ခင်မူတို့က ဆရာ နေမကောင်းတာများလားလို့ ခုမှတော့ မထူးပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဒီဇာတ်စာတွေ ဆရာအမေအတွက် လက်ခံထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မစေတနာကို အသိအမှတ်ပြု စေချင်ပါတယ်”

သူမပါ ဝင်ရောက်တောင်းပန်လိုက်၏။ သူမျက်နှာတည်နေ သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခင်လို့မင်လို့ လူနာလာမေးတာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာစရာမလို ပါဘူးဗျာ”

“ဒီတစ်ခါတော့ လက်ခံပါ ဆရာ၊ သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက်ကို ကန်တော့တယ်လို့ သဘောထားပါ၊ ဒါနဲ့ ဆရာအမေ က ခုကော ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

အကင်းပါးသော ခင်မူက စကားလမ်းကြောင်း အမြန်လွှဲ လိုက်၏။

“သက်သာပါတယ်၊ စောစောကပဲ ဆေးသောက်ပြီး အိပ် ပျော်သွားတယ်”

“ဆရာတို့က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းနေတာလားဟင်”

ခင်မူ စပ်စုစွာမေး၏။ သူမကတော့ သူကြိုက်ပါ့မလား ဟု စိုးရိမ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း

ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော်၊ ဒီလိုဘဝရောက်ဖို့ ကြိုးစားပေးခဲ့ လာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အလှည့်မှာ အမေအပေါ် သိတတ်ဖို့ ကြိုးစားရတယ်”

“ဆရာက သားလိမ္မာတစ်ယောက်ပဲ”

သူမပြောတော့ ဆရာပြုံး၏။

“ဒီလောက်လေးနဲ့ သားလိမ္မာလို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး မွေးနဲ့သား၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အမေရောဂါကို ပျောက်အောင် သိပ်ကုသပေး ခဲ့တယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် နိုင်ငံခြားမှာသွားပြီး ခွဲစိတ်ကုသပေးချင်တာ”

“ဪ...ဆရာရယ်၊ တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပါ”

ထိုစဉ် အခန်းထဲက ချောင်းသံကြားရ၏။

“ဟော...အမေနိုးပြီထင်တယ်”

သူ ဆတ်ခနဲနေရာမှ ထရပ်သည်။ သူမတို့ပါ နေရာမှထရပ်

“ကျွန်မတို့ပါ လိုက်ကြည့်လို့ရမလား ဆရာ”

“ရပါတယ်၊ လာကြလေ”

အခန်းထဲသို့ သူနှင့်အတူ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ အခန်းထဲရှိ ဖြူသန့် သော ခုတင်ပေါ်တွင် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန် ခါးပါးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အိပ်ရာထက်တွင် လှဲနေ၏။

“အမေ”

“သား”

သူအမေမျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်ကြည့်လာ၏။ ဆရာက အမေတူ

သားတစ်ယောက်ပါလား။

“အမေ သက်သာရဲ့လားဟင်”

“သက်သာပါတယ်ကွယ်၊ သူတို့လေးတွေက ...”

သူမတို့ကိုကြည့်ကာ မေးသည်။

“သူတို့က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေပါ၊ သူက မွေးနဲ့သာတဲ့ သူက ခင်မူ”

“ဪ ... သမီးလေးတွေက ချောလိုက်တာကွယ်၊ နောက်လည်း အမေတို့အိမ် လာလည်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

သွက်လက်စွာဖြင့် ခင်မူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဆရာက အားနာဟန်ဖြင့်

“သူတို့က ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်နေတာ အမေရဲ့၊ မအားဘူး”

“အို ... ဆရာကလည်း အားတဲ့အခါ လာမှာပေါ့၊ နော် မွေး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မမှာလည်း အမေမရှိတော့ အန်တီကို မြင်မြင်ခြင်း ခင်မင်မိလို့ပါ”

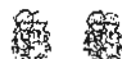
သူ ဘာမှမပြောတော့ သူမကိုသာ စိုက်ခနဲကြည့်၏။ ထိုအကြည့်ကြောင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။

ဒီလိုမကြည့်နဲ့ သူရယ် ...

အဲဒီတော့ကပ်ပတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ သူမနှလုံးသားကို ဘယ်

လောက်ထိ ဆွဲဆောင်သိမ်းယူသွားတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။

ဒီက မိန်းကလေးပါရှင်ရယ်။

သည်နေ့တော့ သူ့အိမ်သို့ ခင်မှု မပါတော့ပေ။ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းသို့လည်း ခင်မှု မလာ။ ကိစ္စရှိ၍ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူမတစ်ယောက်တည်း သူ့ဆီ လူနာမေးရန် လာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟော ...မွေးနဲ့သာ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အန်တီ သက်သာရဲ့လားဟင်”

“သက်သာပါတယ် မွေးနဲ့သာ၊ မနေ့က မွေးနဲ့သာတို့လာ တာကို အမေက ဝမ်းသာနေတာ၊ လာ မွေး”

သူမကို အပြုံးဖြင့် သူကြိုတာမို့ တစ်ယောက်တည်းလာတာ ကြိုက်ပါ့မလားဟု တွေးပူနေသော သူမ ယခုမှ သက်ပြင်းကြိတ်ချ နိုင်တော့၏။

“ဒါက အမေဖို့”

“ဘာတွေဝယ်လာပြန်တာလဲ မွေးရယ်”

“ပန်းသီးပါ၊ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့လူတွေဟာ ပန်းသီးအခွံပါ

စားရင် ပျောက်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တောင် မသိလိုက်ပါလား၊ ဒီလိုကြံစား
မွေးက ဗဟုသုတ ကိုယ့်ထက်ပိုရှိသားပဲ”

“အဟင်း ...စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက ဖတ်မိလိုက်တာပါ
ဆရာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ...ကဲ ဧည့်သည်ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့
ဧည့်ခံ မယ်”

“ဟာ ...မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်မ ခုပဲသောက်လာတာပါ”
သူ့ကိုယ်တိုင် ဖျော်တိုက်မည်ဆိုတော့ အားနာကာ ငြင်းမိ
သည်။ သူက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ကာ

“ဘာလဲ မွေးနဲ့သကာ ကိုယ်တို့ဆင်းရဲလို့ မစားချင်တာ
လား”

“အို ...မဟုတ်တာ ဆရာရယ်၊ မွေးက ဆရာ့ကို အားနာ
လို့ပါ”

“ဘာမှ အားနာစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ တကယ်တမ်း အားနာ
ရမှာက ကိုယ်ပါ၊ မွေးလို သူဌေးသမီးက ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်တာလေ”

“ဒါကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်မင်မှုပဲ
ဆရာ”

သူမ မျက်လွှာလေးချကာ ပြောမိ၏။ ထိုစဉ် အခန်းထဲထဲ
ချောင်းဟန်သံကြောင့် ...

“ဟော ...အန်တီနိုးပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ လာလေ”

အန်တီအခန်းထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့၏။ တကယ်
ပင် အန်တီနိုးနေတာ ...

“ဟော ...သမီးလေး”

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ် ခုလို အန်တီကို ဂရုစိုက်တာ
အားစူးတင်ပါတယ်”

“အို ...ဇလိုပါဘူး အန်တီရယ်၊ မွေးမှာက အမေမရှိတော့
အန်တီကို အမေလို ခင်လို့ပါ”

အန်တီမျက်နှာ စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ...

“ဪ...သမီးလေးမှာ အမေမရှိဘဲကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မွေး ငယ်ငယ်က ဆုံးသွားပါတယ်၊ ဒက်ဒီပဲ
ပါတယ်”

“အေးကွယ် ...အန်တီစိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ အန်တီက
ဧည့် သမီးမရှိတော့ သမီးလေးကိုမြင်တော့ ကိုယ့်သမီးလေးလိုပဲ
နှစ်မိပါတယ်ကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို မလုံမလဲကြည့်မိ၏။
သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ...

“အမေက ဒီလိုပဲ၊ သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတွေမြင်ရင်
နှုတ်တာပဲ မွေး၊ အမေ ...ဒီမှာ မွေးက အမေအတွက် ယန်းသီး
လှူလာတယ်”

“သာဓု ...သမီးရယ်၊ မနေ့ကလည်း မုန့်တွေဝယ်လာတာ

အများကြီးပဲ”

သူမပြုံးကာ ...

“အန်တီ စားစေချင်လို့ပါ။ နောက်ထပ် စားချင်တာရှိရင် မွေးကိုပြောအော်”

“တော်ပါပြီသမီးရယ်၊ သမီးဝယ်လာတဲ့ မုန့်တွေတော့ အန်တီမှာမကုန်ပါဘူး”

“ဆရာကိုကျွေးပေါ့”

“အမယ်လေး ... သမီးအစ်ကိုက ထမင်းကလွဲပြီး မုန့်မစားဘူး”

“သိပါတယ် ... ဆရာက မွေးဝယ်လာတဲ့မုန့်မို့လို့ မစားတာ”

“မဟုတ်တာ ... ကျွန်တော်က မုန့်ကို မစားတတ်တာပဲ ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ”

“အမယ် ... မွေးတို့လည်း ကလေးမဟုတ်ပေမယ့် မုန့်မစားတာပါပဲ”

“ကဲ ... လာဗျာ၊ ဒါဆို မုန့်ကျွေးမယ်”

အန်တီက ဆေးသောက်ပြီး ပြန်အိပ်နေတာမို့ သူမ အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ ထွက်ခဲ့၏။

တကယ်ပဲ သူမအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ကာ မုန့်စားသူယူလာသည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော့်လက်ရာ သောက်ကြည့်ဦး၊ ညံ့ရင်တော့

ပြန်မတင်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သိပ်ဖျော်တတ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လို့လား ဆရာ၊ ဆရာဖျော်တဲ့ လက်ဖက်ရည်က ကျွန်မဖျော်တာထက် ပိုကောင်းမှာပါ”

ပြောရင်း သူမ လက်ဖက်ရည် ယူသောက်လိုက်၏။ ခပ်စိမ့်ချိုလေးဖြင့် အကောင်းသား။

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

“ဟင်း ... ကောင်းပါတယ်အော်၊ ဒီလိုလက်ရာ ဆိုင်ဖွင့်စားရင် သိပ်ရောင်းကောင်းမှာဆရာ”

“ဟင်း ... ဟင်း မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ လာသောက်တဲ့ သူက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မွေးနဲ့သာလေ”

“အို”

နူးနူးညံ့ညံ့ သူ့အကြည့်ကြောင့် သူမရင်တို့ လှုပ်ရှားကာ ချစ်ခင် ခေါင်းငုံ့မိသည်။ သူ သက်ပြင်းကြိတ်ချသံ ကြား၏။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ခွင့်စေပြီ”

“ဪ ... ဒါဆို အန်တီက”

“အမေ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် လာနေပေးလိမ့်မယ်လေး၊ အမေက သက်သာသလိုရှိတော့ ကျွန်တော် မပူရသေးဘူးပေါ့”

“ကျွန်မလည်း မကြာခဏ လာကြည့်ပါ့မယ်ဆရာ”

“မွေးနဲ့သာ ... အလုပ်များနေပါမယ်၊ အလုပ်ရှုပ်မယ်”

နဲ့ဗျာ”

ကဲ ...ကြည့် သူပြောပုံက သူမခင်မင်မှုကို နည်းနည်းနဲ့
မှ ကရုဏ်ကဟန်မရှိ။

“ဆရာက ကျွန်မခင်သလို မခင်ဘူးနော်”

သူမ စိတ်မကောင်းစွာ ပြောတော့ သူ ခေါင်းခါယမ်း

“မဟုတ်တာ၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေး

မွေးနဲ့သာလောက် မခင်ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ဪ ...ဒါဆို ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“မခန့်ပါနဲ့ဗျာ”

“မခန့်ရပါဘူးရှင်၊ ဆရာလိုလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်
မခန့်ရပါ့မလား”

“မွေး”

သူ မခန့်နိုင်ဟန်ဖြင့် အံ့ကြိတ်ကာ အော်သည်။ ထိုအခါ
ဖျတ်ခနဲ သူမနားရောက်လာ၏။

“မွေး ...မွေး ဘာသိလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရ
ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်တောင် ထိန်းချုပ်ထားရတယ်ဆိုတာ

“အို ...ဘယ်သူက ထိန်းချုပ်ခိုင်းလို့လဲ၊ လောက
ထိန်းချုပ်တာလောက် ပင်ပန်းတာမရှိဘူး ဆရာ”

“ဪ”

မျက်တောင်လေး မှေးစင်းကာ ခပ်မိုက်မိုက် သူမ၏
ဟန်က သူ့ကို စိန်ခေါ်နေသလိုလို၊ ဒီတော့လည်း ချုပ်ထိန်းထား

တော့ကို သူ ရုတ်တရက် ဖြေလျှတ်လိုက်မိပြီ။

“မွေး”

“အို”

သူက ဖြုန်းခနဲ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်လာတာကြောင့် သူမ
ဗျတ်လုံးလေး ဝိုင်းသွားရသည်။

“မွေး ...မွေးရယ် မွေးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်၊ ကိုချစ်
အယ် မွေး”

“အို ...ဆရာ”

သူ၏ပေါက်ကွဲမှု မြန်လွန်းတာကြောင့် သူမ တားဆီးချိန်
မရ၊ နထွတ်သော သူမ၏ပါးပြင်ပိုမိုမှာ နွေးခနဲ။

ကြည့်စမ်း ...သူ့ကို လူရီးဟု ထင်ထားသမျှ ခုတော့လည်း
အနီးနေလိုက်တာ။ သူမ သူ့ရင်ခွင်မှ အသာရုန်းလိုက်၏။

“ဆရာအိမ်လာတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မကို စော်ကားတာလား
ဆင်”

“ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် သူ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွား
သည်။

“မွေး ...မွေး ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲနေပြီ”

“အို ...ဘာမှအထင်လွဲစရာမရှိဘူး၊ အစကတည်းက ဆရာ
ကျွန်မကို အထင်သေးတာ”

“ဟာ ...မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး မွေး”

သူ ပျာပျာသလဲတောင်းပန်ပေမယ့် သူမက လက်မခံ။
လေးခါယမ်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်း၏။

“မွေး”

သူလိုက်ခေါ်ပေမယ့် သူမ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ ကား
တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းသွား၏။

မွေး ...မွေးရယ်။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ကိုယ်လေ မျှီသိပ်ထိန်းချုပ်
တယ်။

ခုတော့ ...ခုတော့ ...

ကဲကွာ ...

အနီးရှိသစ်ပင်ကြီးကို သူ လက်သီးဖြင့် အားပါးတရ ထိုး
မိတော့၏။

“ဆရာလိုက်လာတာတွေတော့ တို့ ရုတ်တရက် အံ့သြသွား

တယ် မွေး၊ ဆရာက ဒီလို တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူးမဟုတ်လား၊

အခုတွေတော့ မင်းကိုမေးတယ်၊ ရှင် ဒီနေ့ သင်တန်းမတက်ဘူးဆိုတော့

သူ မျက်နှာကိုပျက်နေတာပဲ၊ တို့က ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဆိုတော့ မွေးနဲ့တွေ့

နိုင်တာတဲ့၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောပါဆိုတော့ ခေါင်းခါတယ်၊ မွေးနဲ့တွေ့မှ

အဲ့ကဲ မရွေးမွေး ရှင်တို့ဘာတွေဖြစ်ထားကြလဲ ပြောပါဦး”

ခင်မူက အိမ်အထိလိုက်လာပြီး သူမကို အကြောင်းစုံပြော

ပြန်၏။ တစ်နေ့ကကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ သင်တန်းလည်း မတက်

ဘဲ အိမ်ထဲအောင်းနေမိခဲ့၏။ ယခုတော့ သူ လိုက်လာတယ်တဲ့။

ထိုစကားကြောင့် ရင်ခုန်သွားရသည်။

“ခင်မူ”

“ဟင်”

“ကျွန်မလေ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

ပြောရခက်ခက် သူမပုံစံကို ခင်မူ မျက်ခုံးတွန့်သည်။
 “ကျွန်မ ... ကျွန်မကို သူ တစ်နေ့က ချစ်စကားဆိုတယ်။
 “ဟယ် ... ဒါကောင်းတာပေါ့ မွေးရဲ့”
 “အို ... ခင်မူကလည်း ဘာကောင်းတာလဲလို့”
 မျက်နှာလေးရဲကာ သူမပြောတော့ ခင်မူ ဖျတ်ခနဲ ပခုံးတုတ်

၏။

“ဪ ... ဒါကြောင့် ဟိုတစ်ယောက်လည်း မျက်စိမျက်နှာ
 ပျက်နေတာကိုး၊ မွေးရယ် ကိုယ်မှမချစ်နိုင်ဘဲ အပြတ်ပြောပစ်လိုက်
 ပေါ့ကွ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်က သူ့ကို လေးစားမှုနဲ့ ဆက်ဆံ
 တာ။ ခုလို သူ အခွင့်အရေးယူတာ ကောင်းသလား၊ နေပါစေ တို့
 တွေ့မယ်”

မျက်နှာကြီး တင်းမာစွာဖြင့် ခင်မူ အပြတ်ကြိမ်းနေတာ
 သူမ အံ့ဩကာ မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

စောစောကပဲ ခင်မူ အကောင်း။ ယခု ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာ
 ပါလိမ့်။

“ခင် ... ခင်မူ၊ အစက ရှင်ပဲ ဆရာနဲ့ ကျွန်မကို သဘောတူ
 ပြီး”

“အို ... ဒါအစကပဲ၊ ခုလို မွေးမှမကြိုက်တော့ တို့
 ဘာလို့သဘောတူရမှာလဲ၊ ဒီလူကို အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ မွေး

အထပ်ပို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့လူရှိတယ်လို့၊ အဲဒီလူက ဆရာထက်
 အရသာအရာသာတဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်ပဲလို့”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုပြောလိုက်ရင် သူ အထင်လွဲသွား
 သေးခင်မူ”

“လွဲပါစေပေါ့၊ မွေးမှ မချစ်နိုင်တာပဲ”

သူမနှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ကာ ခင်မူကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ခင်မူ အလို့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်မက သူ့ကိုမချစ်ဘူးလို့ ဘယ်တုန်း
 အပြောလဲ”

“ဟင် ... ဒါဆို သူ့ကိုရှောင်နေတာက”

“ရှက်လို့”

“ဟောတော်”

ရှက်ပြီးဖြင့် ပြောသော သူမကြောင့် ခင်မူ ရင်ဘတ်ဖိတော့
 ကြည့်စမ်း အစက မချစ်သယောင်နဲ့။

“ဟုတ်တယ် ခင်မူ၊ သူ ... သူ့ကိုတွေ့ရမှာ မျက်နှာပူလို့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မွေးရယ်၊ ရှင်မျက်နှာပူတာက အကြောင်း
 မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက်က သေတော့မယ်”

“အို”

သည်လိုကြတော့လည်း သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ကိုရယ် ...

ကျွန်မရင်ထဲ ဝင်ကြည့်ပါလား။

“ကဲ ... မရွေးနဲ့၊ ကိုယ်ကလည်း ချစ်နေမှတော့ တစ်ဖန်လူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မနေပါနဲ့၊ မနက်ဖြန် တွေ့လိုက်ပါဟယ် ဆရာ သနားပါတယ်”

ခင်မူ၏ တိုက်တွန်းမှုကို သူမ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်မိတာ သူ့ကိုသနားလို့။

ကန်ရေပြင်သည် စိမ်းလှနေ၏။ ကန်ရေပြင်ကို ရှုပ်တိုက်၍ ဖြတ်လာသော လေနအေးက သူမဆံပင်တို့ကို တစ်ဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေလျက်။

“မွေး”

သူခေါ်ပေမယ့် သူမမျက်နှာလေးက မသိမသာငုံ့လို့ တကယ်တမ်း သူနဲ့တွေ့ရပြန်တော့လည်း ရင်တွေ့ခန့်နေ၏။

“မွေး ... မွေးရယ်၊ မွေး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

ကြည့် ... လူအ၊ စိတ်ဆိုးမှဖြင့် သူ့ကို ဘာကြောင့်လာတွေ့မှာလဲ၊ သူမ မဖြေတော့ သူ့မျက်နှာ ပိုပျက်၏။

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ မွေးဘဝဟာ မိုးနဲ့မြေလို”

“အို ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဆရာ”

ဖျတ်ခနဲ သူမမော့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။ သူက သူမကို

ဘောင်းပန်သလိုကြည့်၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေက ခပ်ဖျော့ဖျော့။

“ကျွန်တော် ဘောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်”

“ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းလိုက်နိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ် မွေး၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မျက်နှာငယ်ဖြင့် သူ ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူမ ကြိတ်ပြီးလိုက်၏။ သည်လောက်ရိုးတဲ့လူ။

“အပြစ်ပေးရရင်တော့ အကျဉ်းချခိုင်းမှာပဲရှင်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကျွန်မအတွက် ဆရာက တစ်သက် တစ်ကျွန်း သံယောဇဉ်အကျဉ်းသမား ဖြစ်စေပေါ့”

“ဟင် ... မွေး၊ မွေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ယခုမှ သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကာ ဝမ်းသာအားရ မေး၏။ သူမပြီး၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်လို့”

“ဗျာ ... ချစ်တယ်ဟုတ်လား”

“ကြည့် ... ဒါကြောင့် သူတတ်တယ်”

ရှက်နွဲ့နွဲ့အပြီးကြောင့် သူ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးသွား၏။ သူမလက်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ယူကိုင်ကာ ...

“ကို ဝမ်းသာလိုက်တာ မွေးရယ်”

အမယ် ...ကိုတဲ့။

ဟင်း ...လူဆိုးကြီးကလေ။

“ကဲ ...ပြော မွေးကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“ဟောဗျာ ...မေးရက်တယ်၊ ဒီကောင်ချစ်လွန်းလို့ ရူးချင်နေတာဗျ”

“အမယ်လေး မရူးလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ခုမှ ကျန်မကလည်း ချစ်သူရခါစဆိုတော့”

“မွေးနော် ...အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့”

သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ကာ အသည်းယားဟန်ဖြင့် သူပြော၏။ သူမ ပခုံးလေးတွန့်မိ၏။

“မွေး မေးတာဖြေ”

“ဖြေမယ် ...ဖြေမယ် ဟောဒီကမ္ဘာမှာ မွေးနဲ့သာကို အချစ်ဆုံး”

“ကိုစကားကြောင့် သူမ နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“အမေတော့ ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ ...မွေးကို ချွေးမတော်ရမှာမို့လေ”

“အို ...ဘာချွေးမလဲ၊ သွား”

သူမရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးတော့ သူရယ်၏။ ယခုတော့လည်း လောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာကြည်နူးစရာ။

“မွေး ...ရှက်နေပုံလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

“အဟုတ်ပါဗျာ ...ကိုလေ မွေးမေတ္တာကို ရလိမ့်မယ်

ကောင် မထင်မိဘူး”

“ဘာကြောင့်”

“ဪ ...မွေးနဲ့ ကိုယ့်ဘဝက”

“တော်တော့ ကို၊ တကယ်တမ်း အချစ်စစ်မှာ အဲဒါတွေနဲ့

ဆိုင်ပါဘူးကွယ်”

“မွေးဘက်က အဲဒီလိုခဲယူရင် ကို ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“မွေးက ဘဝတစ်ခုကို အချစ်နဲ့တည်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူပါ ကို”

“တကယ်လားဗျာ”

“ကိုနော် ...မွေးကိုမှယုံသလိုနဲ့”

သူမစိတ်ဆိုးဟန် နှုတ်ခမ်းလေးစုပြောတော့ သူပျာပျာသလဲချော၏။

“ဟိတ် ...စိတ်မကောက်နဲ့နော်၊ ကိုက ပျော်လို့ မွေးကိုစတာကွ”

“ဒါ စ၊စရာလားကို”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ မစတော့ဘူး ဟုတ်လား၊

ကဲ ခင်မူဆိုသွားကြရအောင်၊ ဒီနေ့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကျွေးမယ် မွေးရဲ့”

“ဘာလဲ အောင်သွယ်ခလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံး ချစ်သူ ဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ကျေးချင်တာပါ မွေးရယ်”

“ဒါဆို သွားစို့”

သူမတို့ ပြေလည်သွားပြီဆိုတော့ ခင်မူတစ်ယောက် ဝမ်းသာ လေ၏။

“ချစ်တဲ့သူတွေ ရာသက်ပန် လက်တွဲနိုင်ကြပါစေရှင်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေဗျာ”

သူ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြော၏။

သူမပြုံး၍ ...

“ခင်မူကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဟင် ...ဘာအတွက်လဲ မွေးရဲ့”

“ဪ ...ကိုနဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ပြေလည်အောင် ဖန်တီး ပေးလို့လေ”

ခင်မူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မလိုပါဘူး မွေးရယ်၊ ခင်မူနဲ့ မွေးဟာ ညီမတွေပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်မူ၊ မွေးအတွက် ခင်မူဟာ အစ်မ တစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက်ပါပဲရှင်”

ယခုတော့လည်း သုံးဦးသား ပေါင်းစည်းမိကြပြီ။ ကိုက အပြင်သို့ ထွက်လာတတ်သူမျိုးမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ကသာ

ဦးဆံ့သို့ သွားလာတတ်လေ၏။ အရင်လို သူမလာတဲ့အတွက် ကို တစ်ယောက် မကန့်ကွက်တော့ပေ။

“ကို”

“ဟင်”

ကို၏ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေတွင် သူမက ကိုယ့် ရောက်နေ
ဆတ်သည်။ ခင်မူက တစ်ခါတစ်ရံမှ လိုက်တတ်သည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကြား တို့က ကန့်လန့်နဲ့ မလိုက်ချင်ပါ”

“အေး”

“ဟယ် ... အန်တီတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ် ခင်မူရဲ့”

“အန်တီတုန်းပဲလား၊ အမေလို့ မခေါ်သေးဘူးလား မွေးရဲ့”

“အေး ... ကိုကလည်း ခေါ်ခိုင်းနေတာ၊ ရှက်သေးလို့ ခင်မူ

ရဲ့”

“လုပ်မနေနဲ့၊ နောက်လည်းခေါ်ရမယ့်အတူတူ အခုကတည်း
က ခေါ်လိုက်”

ထို့ကြောင့် ယခုတော့ အမေဟု ကိုမိခင်အား သူမ ခေါ်တတ်
ချပြီ။ သူမလာတိုင်း နေကောင်းသွားပြီဖြစ်သော အမေက ဝမ်းသာ

ဧကန်ကြီးသို့မို့

“လာ သမီးလေး၊ ဒီနေ့ သမီးလေးအကြိုက် ပုစွန်ဆိတ်လေးတွေကို အစပ်ချက်တယ်။ ကန်စွန်းရွက်ကို ကြက်သွန်ဖြူလေး စားပြားရိုက်ကြော်ထားတယ်။ မျှစ်နဲ့ချဉ်ပေါင်ဟင်းလေးက ပူပူလေးရှိတုန်းစားလိုက်”

သူမအိမ်မှာ ဆီပြန်ဟင်းခွက်မျိုးစုံဖြင့် စားရတုန်းက တို့တို့တိတိသာ၊ ကိုအိမ်မှာကြတော့ ဒီလိုဟင်းလေးတွေနဲ့ စားရတာပဲ သူမ မြိန်နေပြန်၏။

“အမေရယ်...မွေးက ဒါမျိုးတွေ မစားတတ်”

“ကိုနော် ...ဘယ်သူမစားဘူးပြောလဲ၊ မွေးစားမယ် အမေအမေလက်ရာ စားချင်လို့ အိမ်ကတောင် ထမင်းမစားခဲ့ဘူး”

တကယ်ပဲ ကိုနှင့်အတူ ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ ဝင်စား၏။ သူမ တကယ်စားတော့ ကိုက အားနာနေဟန်။ ကြက်ဥကြော်နှင့် ဝက်အူချောင်းကြော်ကို သူကိုယ်ထိုင်လုပ်ပေးသည်။

“မွေးရှိတာနဲ့ စားတတ်ပါတယ် ကိုရဲ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မွေးစားပေမယ့် ကို မကျွေးရက်ပါဘူး ကိုချစ်သူလေးက နနနယ်နယ်နဲ့”

အမေကတော့ ထမင်းအရင်စားပြီးတာနှင့် ခေါင်းရင်းဘက် အိမ်သို့ သွားလည်တတ်၏။

“ကိုနဲ့အတူစားရရင် မွေးအတွက် ဘာဟင်းမှမလိုဘူးရှင်”

“အပိုမလေး”

ကိုက သူမနာတံစင်းစင်းလေးကို လှမ်းဆွဲညစ်ဖို့ ကြိုးစားပြီး သို့သော် ထမင်းစားလက်စမို့ လက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ နောက် တကယ်အတူနေတော့မှ စိတ်ညစ်နိုင်ဘူး မပြောနဲ့”

“ကြည့် မွေးကိုမယ့်ဘူးပေါ့”

သူမ မျက်စောင်းထိုးတော့ ကို ပြုံးသည်။

“မွေးကို မယ့်တာထက်၊ ကံကြမ္မာကို မယ့်တာပါဗျာ၊ ဆိုတာ ပြောင်းလဲမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူး၊ ကပါလေ...ဒါတွေ ပြောတော့ပါဘူး၊ ကဲ...ထမင်းစား”

သူမပန်းကန်ထဲ ဝက်အူချောင်းကြော်များ ကို ခပ်ထည့်ပေး၊ စေတနာဖြင့် ကိုထည့်ပေးသော ဟင်းမို့ သူမအတွက်က မြိန်ပြီး

စားသောက်ပြီး လက်ဖက်သုပ်စားသည်။ ရွှေပုစွန်ခြောက်တွေနှင့် လက်ဖက်သုပ်ကို သူမက ကြိုက်တာမို့ ကိုအမေက အင်သင့်လုပ်ပေးထားတတ်၏။

ယခုလည်း လက်ဖက်သုပ်စားရင်း ကိုကိုခေါ်ခြင်း။

“မွေး စဉ်းစားတယ် သိလား၊ မွေးတို့ရှေ့ရေးအတွက် မွေးလုပ်ဝင်လုပ်မလားလို့”

“မွေးက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာပဲ ဝင်လုပ်မယ်
ကို”

ကိုက တစ်ခဏစဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ မွေး၊ မွေးလည်း သင်တန်းပြီးပြီဆိုတော့
အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်တာ အချိန်မပိုတော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဟင် ... မွေးက အလုပ်လုပ်ပြီး ဝိုက်ဆံစုမလို့ ကို
ဒါမှ ကိုနဲ့အတူနေတဲ့အခါ လိုအပ်တာတွေ မွေးတို့ဝယ်နိုင်မယ်”

နာခေါင်းချွန်ချွန်လေးကို ရှုံ့ကာ သူမပြောတော့ ကိုမျက်နှာ
တည်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“နောက်တစ်ခါ ကိုရှေ့မှာ ဒီစကားမျိုး ဘယ်တော့မှမပြော
နဲ့ မွေး”

“ဟင်”

“ဒီမှာ မွေး၊ ကိုတို့နှစ်ယောက် အတူနေဖို့အတွက် ကြိုးစား
ရမှာက ကိုပါ၊ မွေးက ဘာမှစဉ်းစားဖို့မလိုပါဘူးလေ”

သူစိတ်ဆိုးမှန်းသိတော့ သူမ အမြန်ချော့လိုက်ရ၏။

“ဟို ... မွေးက အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝတစ်ခု တူထောင်ဖို့ဆိုရင် ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်
လုံး အတူတူကြိုးစားဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား”

ကို ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကို သိပါတယ် မွေး၊ ကိုလိုအခြေအနေနဲ့ မွေးဒက်ဒီက
နဲ့ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုကလည်း မွေး
နဲ့ တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

ယောက်ျားပီသသော ကို၏စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပေမယ့်
အတောတော့ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေစုဖို့ တိတ်တဆိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မွေးတို့အကြောင်း ဒက်ဒီကို မပြောရသေးပါဘူး ကို”

“ပြောရင်လည်း မွေးဒက်ဒီ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူဘူးဆို
အ ကိုသိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကလည်း သူ့ကို အပြစ်တင်လို့မရပါဘူး၊
ဆံမိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီး ချမ်းသာတာပဲ မြင်ချင်ကြတယ်
ဓာတ်လား”

သဘောထားပြည့်သော ကိုကြောင့် ကျေးဇူးတင်မိရ၏။
“ဟိုလည်း ဒက်ဒီသည် ကိုနှင့် သူမကို သဘောတူလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွေးကတော့ ကိုဘက်က ရှိနေမှာပါကွယ်”

“မွေးရယ်”

ကိုက ကြည်နူးစွာဖြင့် သူမလက်ဖျားလေးကို တင်းတင်း
ဆွဲတိုက်၏။ တစ်အိမ်လုံးတည်း နှစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့် ကိုဟာ
အတူတော့မှ သူမအပေါ် အခွင့်အရေး စည်းစောင့်တတ်သူမို့ သူမ
အစားရ၏။

“ကို နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် မွေးတို့ မြို့ထဲလျှောက်လည်
အောင်နော်”

“အဲဒီလိုလျှောက်လည်တာ ကလေးတွေအလုပ် မှာ

“ဟင် ...မွေးလည်း ကလေးပဲ”

မျက်စောင်းလေးတိုး၊ နှုတ်ခမ်းလေးစုမယောင် သူမဖြစ်
ကို ပြုံးသည်။

“ကလေးဆိုရင် ရည်းစားမထားတတ်ရဘူးဗျ”

“ကြည့် ...ကိုနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရည်းစားခိုးထားတဲ့ ကလေးမျိုး တွေ
ရှိကံခံရတတ်တယ်”

“အံ့မယ် မွေးကို ဘယ်သူရှိကံမှာလဲ”

“ကိုက ရိုက်မှာ”

“ဟင်”

• သူမမျက်နှာလေး ဝမ်းနည်းကာ ငြိမ်သွား၏။ ကိုက သူမ
ကြည့်ကာ ...

“ဟိတ်ကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မွေး ပြန်တော့မယ်”

“ဟောဗျာ ...ဒါက စိတ်ကောက်တာလား”

သူမမဖြေဘဲ နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ရပ်၏။
သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲသည်။

“မွေးကလည်းကွယ် ...ကိုစတာကို”

“အို ...စတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အတည်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

တည်တည်ကြီးနဲ့”

“ဟောဗျာ”

သူမအပြောကြောင့် ကို ရယ်လေ၏။ သူမက မျက်ရည်တွေ
အိန်နဲက...

“သိပါတယ် ...သူက လူကိုရိုက်ချင်နေတာ၊ အဟင်
ဟင်”

“ဟာကွာ ...မွေးကလည်း ဘာလို့တောင်လဲ၊ ကို အလကား
တောပဲ၊ တိတ်”

သူ မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် သူမမျက်ရည်တွေ သုတ်ပေး၏။

“အို ...ဖယ်ပါ”

သူလက်ကို ပုတ်ချပစ်၏။

သူ သက်ပြင်းချသည်။

“ဟင်း ...မွေးက တကယ်ကလေးဆန်တာပဲ”

“ဘာလဲဟင် ကလေးဆန်လို့ ကို မချစ်ချင်တော့ဘူးမို့လား”

မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ရင်း
သူမရန်ထောင်၏။

သူမအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ပြုံးသည်။

“မချစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ချစ်မိလို့ ဘုရားရတွေ
ရလာရင် မွေး ဒီပုံနဲ့ ကလေးတွေနဲ့အတူတူ ရောရိုက်ရလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဟင် ...ကြည့် ရိုက်မယ်ပဲ ပြောနေတာ၊ ဟင် ...ဟင်”

တော်ပြီ၊ တကယ်ပြန်မယ်”

စားပွဲမှ အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟိတ် ... ဘယ်နှယ် ဒီပုံကြီးနဲ့ ပြန်ရမှာလဲ၊ တော်ကြာ
တခြားလူတွေ တစ်လွဲထင်ပြီး မွေးကို ကိုက အနိုင်ကျင့်တယ်ထင်
ပါဦးမယ်”

“အို ... တကယ်လည်း အနိုင်ကျင့်တာပဲ”

“ဟောဗျာ ... ဘယ်မှာအနိုင်ကျင့်လို့လဲဗျ”

“အို ... ရိုက်မယ်ပြောတာ အနိုင်ကျင့်တာပေါ့လို့”

“ကိုလား ... ဒီလောက်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ရိုက်ရ
မှာ”

ပြောရင်း ဖျတ်ခနဲ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ၍
သူမရုန်းကာ ...

“ဖယ်ပါ”

“မဖယ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ မျက်ရည်တွေသုတ်ပေးမလို့”

“အို”

တကယ်ပဲ သူမပါးပေါ်က မျက်ရည်စတွေ ကိုပါးပြင်ဆီ
ကူးသွား၏။

သည်တော့ သူမအိုတိတ်ကာ ကိုရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်လို့

“မွေး”

“ကို”

“နောက်တစ်ခါ ကိုကြောင့် မွေး ဘယ်တော့မှ မငိုစေရပါ

အလို့ ကတိပေးပါတယ်ကွယ်”

“ကိုရယ်”

ယုံကြည်စွာဖြင့် ကိုရင်ခွင်ထဲ သူမ တိုးဝင်မိလေ၏။

အိမ်သက်လုံးပဲ ကိုရင်ခွင်မှာ ငြိမ်းချမ်းစွာနေပါရစေကွယ်။

သူမ၏အမှားကတော့ ဦးစောဘုန်းခေါင်ရှေ့မှာ ဒက်ဒီကို
အလုပ်အကြောင်း ပြောဆိုခြင်းပင်။ သည့်အတွက် ရလဒ်ကတော့
သူမဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အမှားတစ်ခု ရခဲ့လိုက်ခြင်းပင်။

ထိုညနေခင်းမှာ ဒက်ဒီထံသို့ သူရောက်နေခြင်းပင်။ ကျယ်ဝန်း
လှသော လေသာဆောင်ကျယ်ကြီးမှာ ဒက်ဒီနှင့်သူက စားစရာ၊
သောက်စရာများ ရှေ့ချလျက် ရယ်မောကာ စကားတွေ ပြောနေသည်။
သူမက ဝက်အူချောင်းကြော် လာချပေးရင်း ဒက်ဒီနားတွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။

ဦးသားဖြူအိမ်ပေါ်တွင် အနက်ပွင့်ကျလေးများပါသော
လက်ပြတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် သူမ၏ဆံပင်
များကို လွတ်လပ်စွာ ဖြန့်ချထားခြင်းကြောင့် ညနေလေပြည်ညင်းထဲ
မှာ တလွင့်လွင့်။

ဦးစောဘုန်းခေါင်က ပြုံး၍ သူမကို ပျတ်ခနဲကြည့်၏။
“မွေးက သမီးလိမ္မာပဲကွ၊ အန်ကယ်အတွက် အကြော်

အလှော်တွေ လုပ်ပေးနေကျပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ဒက်ဒီက ကျွန်မလက်က မှ ကြိုက်တာ”

သူမက ဂုဏ်ယူစွာပြောတော့ ဒက်ဒီပြီး၍ ခေါင်းညှိတယ်။

“အန်ကယ်က ထမင်းစားတော့လည်း သမီးလက်ရာပါစရာ မောင်ဘုန်းခေါင်၊ သမီးက မအေတူလေ၊ အချက်အပြုတ်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ကျွန်တော်ယုံပါတယ် အန်ကယ်၊ ခုလို မွေးလက်ရာ အမြည်းတွေစားရတာ ဟိုတယ်လက်ရာနဲ့ မလဲနိုင်ဘူးခင်ဗျ”

သူမကို ရှေ့ထားကာ မြှောက်ပင့်ပြောနေသော ဦးစောဘုန်းခေါင်အား ဖျတ်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်၊ ဦးစောဘုန်းခေါင် ကြည့်ရတာ အိမ်ဟင်း အိမ်ထမင်း မကပ်မရပါဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းသမားမို့သာ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ဟိုထယ်တွေ လှည့်စားနေရတာ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်စားချင်တာက အိမ်ထမင်းဟင်းပါပဲ မွေးနဲ့သာ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မောင်ဘုန်းခေါင်က တစ်ယောက်တည်း သမားဆိုတော့ စားရသောက်ရ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ၊ ဒီလိုလုပ် အန်ကယ်တို့ဆီမှာ လာစားလှည့်ကွာ၊ အန်ကယ်တို့ကလည်း

သောက်တည်းဆိုတော့ မောင်ဘုန်းခေါင်လာတော့ အဖော်ရတာ ချီးကွာ”

ထိုစကားကြောင့် သူ အင်မတန်ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။ သူမတော့ ဒက်ဒီကို ကြိုက်ကာ မကျေမနပ်လေး ဖြစ်သွားရ၏။ သည်တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် အပိုတင်ကျွေးမလဲ။ မစားနိုင်မသောက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။

“အန်ကယ် ဖိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်ကျွေးမယ့် မွေးက ကျေနပ်ပါ့မလား”

သူမဘက် ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး သူပြုံး၍ ပြောသည်။

“ဟာ ...ဘာကြောင့် မကျေနပ်ရမှာလဲ မောင်ဘုန်းခေါင်၊ သမီးက အဲဒီလိုသဘောထားသေးတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး ပြောလိုက်လေ”

“ရှင် ...ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

ရှေ့မှာခင်းထားသော ဒက်ဒီ၏စကားလုံးကြောင်းအတိုင်း သူမ ခေါင်းညှိလိုက်တော့ သူ နှုတ်ခမ်းတွေ လင်းခနဲ လက်ခနဲ ပြုံးလို့။

“ကဲ ...ကြာပါတယ်ကွာ၊ မနက်ဖြန်ပဲ မောင်ဘုန်းခေါင်ကို ထမင်းစား အန်ကယ်ဖိတ်လိုက်မယ်၊ မောင်ဘုန်းခေါင်က အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်း မစားရတာကြာပြီဆိုတော့ သမီးရဲ့လက်ရာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ မြည်းခိုင်းရမယ်ကွ”

“အန်ကယ် ဒီလိုဖိတ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊

မွေးနဲ့သာရဲ့ လက်ရာတွေ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်
ပြီးသားပါခင်ဗျာ”

ဟင်း ...သေလိုက်ပါလား။

မနက်ဖြန် သူမမှာ လက်ရာမကောင်းကောင်းအောင် ချက်
ကျွေးရမယ့်ပုံ။ သိပ်လည်တဲ့လူ။

ဒက်ဒီကိုလည်း မကျေနပ်။ ဒီလူကို သိပ်ဦးစားပေးလွန်း
တယ်။

“ဦးစောဘုန်းခေါင် စားနေကျ ဟိုတယ်လက်ရာတွေ
လောက်တော့ ကျွန်မလက်ရာ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲရှင်”

“အဟွန်း ...ဒါကတော့ မနက်ဖြန်ကြ သိရမှာပဲ မွေးနဲ့
သာ”

“ဟုတ်တာပဲ သမီးရဲ့ ငါ့သမီးလက်ရာ ဘယ်လောက်
ကောင်းတယ်ဆိုတာ မနက်ဖြန် ပြလိုက်စမ်းပါကွယ်”

ဒက်ဒီက အားပါးတရဝင်ပြောနေ၏။ သူမ သက်ပြင်းကြိတ်
ချလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒက်ဒီ၊ သမီး ဒက်ဒီကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာများလဲသမီးရဲ့”

သူမအကြောင်း လမ်းလွဲကာမှ ပိုဆိုးတဲ့အဖြစ်နှင့် တိုးသွားရ
လေ၏။

“ဒီလိုပါ ဒက်ဒီ၊ သမီးလည်း အခု သင်တန်းပြီးပြီဆိုတော့
အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်မလားလို့”

“ဟေ့ အတော်ပဲ သမီး၊ ခုပဲ မောင်ဘုန်းခေါင်နဲ့ စကားစပ်
ပြောနေကြတာ၊ မောင်ဘုန်းခေါင်က သူ့အတွက် အတွင်းရေးမှူး
တာကို လိုချင်နေတာ၊ နုတော့ သမီးနဲ့အကိုက်ပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ
ဘုန်းခေါင်”

“မွေးနဲ့သာ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် အတိုင်း
အလွန် အဆင်ပြေတာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဆို ...ဒက်ဒီကလည်း သမီးလုပ်မယ်ပြောတာက ဒက်ဒီ
ထံမှာ”

“ဟား ...ဟား သမီးကလည်း ဒက်ဒီမှာ ဒက်ဒီအတွင်း
မှာ မောင်သူရတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ မောင်ဘုန်းခေါင်ဆီ
ဦးစောဘုန်းခေါင်ဆီမှာ အတူတူပါပဲကွယ်၊ သူစိမ်းဆီမှာ လုပ်ရတော့ ပိုအတွေ့အကြုံ
အပေါ့ သမီးရယ်”

ဒက်ဒီစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး မသိမသာဖျက်သွား
၏။ ဦးစောဘုန်းခေါင်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာကို စိတ်ညစ်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မွေးနဲ့သာ၊ ကိုယ်က ကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်
အားလုံး မွေးနဲ့သာ တတ်ကျွမ်းအောင်သင်ပေးမှာပါ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ မောင်ဘုန်းခေါင်၊ ကဲ
သမီးသဘောကကော”

“သမီးတော့ စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဒက်ဒီ”

သူထံမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာထက် တစ်ခြားနေရာမှာ ရှာကြည့်
နိုင်သေး၏။ ကိုနဲ့လည်း တိုင်ပင်ချင်သည်။

“ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ရင် သူများတွေက ကိုယ့်သမီးမို့ ကိုယ်ခန့်တယ်ဖြစ်နေဦးမယ်၊ မောင်ဘုန်းခေါင်ဆီမှာပဲ ဝင်လုပ်ပါ၊ ဒါမှ အတွေ့အကြုံပိုရမှာ”

ဒါက ဒက်ဒီ၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်လည်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် သူမငြင်းလျှင် ဒက်ဒီ စိတ်ဆိုးမှာ သေချာ၏။

“မွေး စိတ်မပါရင်လည်း အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းချင်ပါဘူး အနီကယ်၊ ကျွန်တော် တခြားတစ်ယောက်ကိုခန့်”

“တော် ...တော်တော့ မောင်ဘုန်းခေါင်၊ မောင်ဘုန်းခေါင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဟာ သမီးပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကဲ သမီး ဒီတစ်ပတ်အတွင်း အလုပ်ဆင်းဖို့ပြင်တော့”

သူမ ခေါင်းညိတ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ကောင်းပါပြီ ဒက်ဒီ”

“မြင်တယ်မဟုတ်လား မောင်ဘုန်းခေါင်၊ သမီးက လိမ္မော်တယ်ဆိုတာ”

“ကျွန်တော် ယုံပါပြီ အနီကယ်”

ဒက်ဒီနှင့် သူတို့ အဆင်ပြေနေသလောက် သူမစိတ်ထဲမှာတော့ မွန်းကြပ်လို့။ ကိုသာသီရင် သူမကို အပြစ်တင်မလား။

သူမကိုက ဒီလူရှေ့မှာ အလုပ်အကြောင်း ပြောမိတာ မှာပဲ ရဲ့ကွယ်။

ဒက်ဒီဖုန်းလာ၍ အထဲဝင်ကာ စကားပြောတော့ သူနဲ့သူနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟား ...ကိုယ်တော့ အရမ်းပျော်သွားပြီ၊ မွေးနဲ့သာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတာ”

“ဟင်း ...သိပ်လည်း ကျေနပ်မနေပါနဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ဒါဟာ ဒက်ဒီကြောင့်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်”

သူမ သွက်သွက်လေး ဝင်ပြောလိုက်၏။ တကယ်လည်း သူမလုပ်ချင်၍မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မွေးနဲ့သာ၊ တကယ်ဆို ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးအများကြီး”

“အဲဒီမိန်းကလေးတွေထဲမှာ ကျွန်မ မပါဘူး ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“အင်း ...ဒါတွေကြောင့်လည်း မွေးနဲ့သာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်နားမှာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေထက် ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာပဲ”

“ဘာရှင့်”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး ...ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘယ်နေ့ အလုပ်ဆင်းမလဲလို့ ကိုယ့်ကိုကြိုပြီး ဖုန်းဆက်ပါ၊ ကိုယ် ကားလွှတ်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“အို ...မလိုပါဘူး”

သူမပြောရင်း ဖျတ်ခနဲ နေရာမှ ထရပ်၏။ သူမ ထရပ်တာ...

“ဘာကြောင့် မလိုရမှာလဲ၊ မင်းဟာ ကိုယ် ဂရုစိုက်ရမယ့်

မိန်းကလေးပဲ၊ တော်ကြာ ကိုယ် ဂရုမစိုက်လို့ အန်ကယ် စိတ်ချမယ်”

သုမောင်သုမ

ထိုစကားကြောင့် သုမ ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်”

“ဗျာ”

“ဟေ့ ...မောင်ဘုန်းခေါင် ပြန်တော့မလို့လားကွ”

“ဪ ...ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ပြန်မယ်ဆို ဆွေးနဲ့သာက ကားနားလိုက်ပို့မယ်ဆိုတာနဲ့”

“အဟင်း ...မောင်ဘုန်းခေါင်တို့ လူငယ်ချင်း ဒီလို မြတ်တာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မနက်ဖြန် အန်ကယ် ထမင်းစားတာ မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ”

သူထွက်ရာသို့ သုမ စိတ်မပါစွာ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒက်ဒီ

ကြည့်နေတာ မဟုတ်လား။

သူ့ကားနားရောက်တော့ ...

“သိလား ဆွေးနဲ့သာ၊ ဒီဆည်းဆာချိန်နဲ့အပြိုင် မင်းအလှကိုယ့်အတွက် ကြည့်မဝစရာပဲ”

“အို”

“ဘိုင်”

လက်ပြနုတ်ဆက်၍ သူ ကားမောင်းထွက်သွားလေ

ဖြစ်နိုင်လျှင် အနားမှ ခဲလုံးယူ၍ ကားကို လှမ်းပေါက်ပစ်ချင်၏။ ဒါပေမယ့် သုမ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သည်တစ်ဖက်လုံး သူမမှာ အချိန်နည်းနည်းလေးပင် မအား
ထပ်ပေ။ မနေ့က ဒက်ဒီဖိတ်လိုက်တာကြောင့် သူလာစားမည်။
အဲဒီကြောင့် သူမလက်ရာများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချက်ပြုတ်နေရသည်။
အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့လေ။ သူနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲမတည့်ပါစေ သူမက
အတောအကျွတ်မပျက်နိုင်။ ဘယ်သူ့အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါစေ အကောင်းဆုံးချက်
ပြုတ်တာ သူမတာဝန်။

အင်း ...သူနေရာမှာ ကိုသာဆိုရင် ခုလုပ်နေတာတွေ
အားလုံး အမောပြေမည်ဖြစ်၏။

ဟင်း ...ခုတော့ ကိုကို ခုလိုထမင်းစားဖိတ်ခေါ်ဖို့ မပြော
နှင့် ဒက်ဒီနှင့် ပေးမတွေ့ရဲသေးပေ။

ချက်ပြုတ်ပြီးစီးတာနှင့် နဂိုရှင်းသန့်နေသော အိမ်ကို သူမက
စိတ်တိုင်းကျ ထပ်ပြုပြင်သည်။ အားလုံးပြီးမှ ရေချိုးခန်းဝင်၏။
တစ်နေ့လုံး မောပန်းသမျှ ရေကို ကြွေလှဲထိစိမ်ကာ တစ်ဝကြီး
ချိုးလိုက်သည်။

အား ...ခုမှပဲ လန်းဆန်းအေးမြသွားတော့တယ်။

ရေချိုးပြီးတာနှင့် စနစ်တကျဖြင့် အလှကို ခပ်ပါးပါးပြင်ကာ အပြာပျော့ပျော့ဝတ်စုံလေး ဝတ်လိုက်၏။ ဆံပင်ရှည်တို့ကို ပုလဲစွာ ဤ ပြုလုပ်ထားသော ကလစ်ဖြင့် အရင်းမှ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ညှပ်ထား လိုက်သည်။ သူ့မျက်စိရှေ့ သူမ သိပ်လှနေဖို့မလိုပါ။ သို့သော် နဂိုလိုပြီး သား သူမအတွက် ဒီလောက်အလှလေး ပြင်တာနှင့် တောက်ပလာ တော့တာပါပဲ။

ထမင်းစားချိန်မှာ ဒက်ဒီနှင့်အတူ သူပါလာ၏။

“သမီးရေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟေ့၊ မောင်ဘုန်းခေါင် တော့ ပါလာပြီ”

သူမ အခန်းထဲမှထွက်ကာ အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့သည်။ လှေကားပေါ်မှ ညင်သာစွာ ဆင်းလာသော သူမကို သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“အားလုံးအသင့်ပဲ ဒက်ဒီ၊ သမီးတောင် ခုမှရေချိုးပြီး တယ်”

“အင်း ...ဓမ္မနဲ့သာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် တော်တော် အလုပ်ရှုပ်သွားမှာပဲနော်”

သူဝင်ပြောတော့ သူမ မျက်နှာလေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ခပ်အေး အေးပြန်ပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ် ကျွန်မအတွက် ဒါတွေမဆန်းပါဘူး၊ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒက်ဒီက ဧည့်သည်တွေကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးနေကြ

မောင်ဘုန်း

အဟင်း ...ဟင်း”

သူမစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ မသိမသာ ပျက်သွားသည်။

“...သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် သီးသန့်ချက်ပြုတ်တာ မဟုတ် ပဲ၊ ဧည့်သည်အကြောင်း တမင်သိအောင် ပြောခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် သူက ဟန်ဆောင်ကောင်းသူမို့ ချက်ချင်း ဘာမှ မဟန်နှင့် ပြုံးမည်။

“အဲဒီဧည့်သည်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် နောက်အကျဆုံးထင် ပါသလား”

“သေချာတာပေါ့”

“ဒီလို မောင်ဘုန်းခေါင်၊ အန်ကယ်က မိတ်ဆွေတွေ ဧည့်သည်တွေကို ဟိုတယ်မှာ ထမင်းလိုက်ကျွေးမယ့်အစား သမီး တို့ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြရင်း မြန်မာထမင်းဟင်း စားစေချင်လို့ပါကွာ”

“ဒါပေါ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုရှိရင်လည်း ခိုဏယ်လို စီစဉ်မိမှာ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဒက်ဒီအကြိုက် လိုက်ပြောနေသော သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မျက် ဆုံးထိုးမိ၏။ သူပြုံး၍ မျက်နှာတစ်ဖက်လွှဲသွားသည်။

“ဒါများ ခက်တာလိုက်လို့ကွာ၊ ကိုယ်ပိုင်မိသားစုဘဝတစ်ခု မောင်ဘုန်းခေါင်ပေါ် မူတည်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်လည်း အားနေပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်နဲ့လည်း ကျွန်တော် တိုင်ပင်

စရာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်”

သူစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဒက်ဒီက သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။

“ဒက်ဒီ သမီး ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့မယ်”

“အေး ... အေး သမီးပါတစ်ခါတည်းဝင်စားဖို့လုပ်”

ခက်ပါလား၊ သူနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းစားရမှာကို သူမ စိတ်မချင်ဘဲ ညစ်သွား၏။ ဒက်ဒီက သူဖြစ်စေချင်တာပဲ သိတယ်။ ဟင်း ...

သူမ သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချရင်း နံနက်ဝင်ခဲ့သည့် ထို့နောက် ဒေါ်ဂျမ်းနှင့်အတူ ထမင်းပွဲပြင်၏။ ဟင်းချိုကိုတော့ ထမင်းနွေးလိုက်တာကြောင့် ပူနွေးနေသည်။

“ကဲ ဒေါ်ဂျမ်း ဒက်ဒီတို့ကို သွားခေါ်”

“အေး ... အေး”

ဒေါ်ဂျမ်း ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဒက်ဒီနှင့်သူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ စားပွဲနှင့်အပြည့် ဟင်းတွေကိုကြည့်ကာ

“ဟာ ... ဒက်ဒီသမီးလက်ရာတွေက အပျံ့စားပါလားကွ”

ဟု ဒက်ဒီပြုံး၍ ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က စနစ်တကျ လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသော ထမင်းပွဲကြီးကိုကြည့်ကာ သဘောကျနေပုံပင်။

“အားလုံး မြန်မာဟင်းတွေချည်းပဲ၊ ဦးစောဘုန်းခေါင် စားနိုင်ပါတယ်နော်”

“ဘာကြောင့် မစားနိုင်ရမှာလဲဗျာ၊ ဒီလို မြန်မာထမင်းဟင်းစားချင်ရင် အဲဒီလိုသီးသန့်ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကိုတောင် တမင်လိုက်ရှာရ

သေးတာပဲ မွေးနဲ့သာ”

“ဒါဆိုလည်း အားရပါးရသုံးဆောင်ပါရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူတို့ထိုင်တာနှင့် သူမက ထမင်းများကို အုပ်ဆောင်းဖွင့်၍ ဖန်းကန်ထဲ လိုက်ထည့်ပေး၏။

“သမီးကော တစ်ခါတည်းဝင်စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက စားပွဲထိပ်မှာထိုင်သည်မှို့ သူနှင့်သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ဒက်ဒီဖန်းကန်ထဲ သူမဟင်းကို ဦးချ၍ ထည့်လိုက်၏။ သူကလည်း သူမအတိုင်း လိုက်လုပ်သည်။

“သမီး မောင်ဘုန်းခေါင် ဖန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီအမိန့်အတိုင်း သူမ မျက်လွှာချကာ သူ့ဖန်းကန်ထဲ ဟင်းများခပ်ထည့်ပေးမိ၏။

“ကိုယ်ကလည်း မွေးနဲ့သာဖန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးမယ် ဟုတ်လား၊ ရောဗျာ”

“အို”

သူထည့်ပေးလိုက်တာက အသည်းဖတ်။ သူမမျက်နှာလေးနီသွားပေမယ့် သူက ခပ်ပြုံးပြုံး။ ဒက်ဒီကတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ...

“ကောင်းတယ်မော့၊ လူငယ်တွေဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဒီလိုစည်းလုံးမှပေါ့”

ဟု သဘောကျစွာ ပြော၏။

ဒက်ဒီနဲ့သူက တကယ်ပဲ သူမလက်ရာများကို အားပါးတရ စားတော့ ကျေနပ်ရမလိုလို။ သူ့ကို မစားနဲ့ဟု ဘာကြောင့် ပိတ်ပင် ရမှာလဲ၊ ဒါ မြန်မာတွေရဲ့ စေတနာ။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ဘုန်းခေါင် စားကောင်းရဲ့လားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် စားသမျှ ထမင်းပွဲတွေ ထဲမှာ ဒီတစ်ခါ အမြန်ဆုံးပဲခင်ဗျ”

“ဟား ...ဟား အန်ကယ်မပြောဘူးလား၊ သမီးလက်ရာ စားရရင် ဆွေမျိုးမေ့သွားမယ်ဆိုတာ”

“အို ...ဒက်ဒီကလည်း ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး”

ဒက်ဒီက အထူးကျေနပ်နေသလောက် သူမမျက်နှာမထား တတ်။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကို ထမင်းစားဖိတ်မှာကိုလည်း ကြောက် နေမိသည်။

“ဘယ်နှယ့် မဟုတ်ရမှာလဲ သမီးရဲ့၊ ဒီခေတ်မိန်းကလေး တွေ သမီးလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်တတ်၊ ပြုတ်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

“ဒါကတော့ သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့ဆိုတော့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဒီကတော့ မြန်မာမိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ခေတ်မီတိုးတက်ပါစေ အိမ်ထောင်

အတတ်ကိုတော့ နိုင်နင်းမှကြိုက်တယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ဘုန်းခေါင်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် သဘောကလည်း ဘယ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင် နဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို အတော်ရွေးယူနေတာပါ”

အံ့မယ် ...သူကများ ကြီးကျယ်လို့ဟု သူမ ဖျတ်ခနဲ မျက် နှလုံးတော့ သူ လှစ်ခနဲပြုံးသည်။ အချို့ပွဲကို သူမကိုယ်တိုင် ဘေးတဲ သီးစုံအိုက်စကရင်မိန့်နှင့် တခြားမုန့်နဲ့ အသီးအနှံများ။

“မွေးနဲ့သာက ဘက်စုံတော်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဟု သူ့ချီးမွမ်းတာကို ဒက်ဒီ သဘောကျမဆုံးပေ။

“မွေးနဲ့သာ ဘယ်နေ့အလုပ်စဆင်းမလဲ”

“ကျွန်မ မပြောတတ်သေးဘူး”

“ဘယ်နှယ့် မပြောတတ်ရမှာလဲ၊ မနက်ဖြန်ကစဆင်း၊ နံနက်ပိုင်း ဖြန်ဖြန်ဝင်တော့ ဗဟုသုတ ပိုတိုးရတာပေါ့၊ မောင်ဘုန်း ခေါင် သမီး မနက်ဖြန် အလုပ်စဆင်းလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုအဆင်ပြေတာ မလဲဗျာ”

ဒက်ဒီနှင့်သူ အတိုင်အမောက်ညီနေသလောက် သူမ စိတ် သွားရ၏။ မြန်လိုက်တာ ကိုကိုတောင် တိုင်ပင်ဖို့ အချိန်မရလိုက် တော့။

“ကဲ ...မောင်ဘုန်းခေါင်တို့ စကားပြောကြဦး၊ အန်ကယ်

တော့ ခြံထဲထဲဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီထွက်သွားတော့ သူနဲ့သူမနှစ်ယောက်တည်း။ သူမ
ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ...

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“ရှင် တခြားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မကိုယ်စား အတွင်းရေး
မှူး ခန့်လိုက်ပါလား”

သူ ပခုံးဖျတ်ခနဲတွန့်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အန်ကယ်ရှေ့မှာ မွေးနဲ့သာကို ခန့်ပါမယ်
လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တာပဲ”

“အို ဒက်ဒီကို ဒီပြင်ဟာနဲ့ အကြောင်းပြလိုက်”

“အဟွန်း...ဟွန်း မွေးနဲ့သာကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့
မိန်းကလေးလို့ ထင်နေတာ၊ ခုတော့ ကလေးဆန်ပါလား”

“ဘာရှင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာ မွေးနဲ့သာ စီးပွားရေးလောကပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဘယ်အလုပ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကတိတစ်လုံး တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့
လူဟာ အောင်မြင်တိုးတက်တာပဲ၊ ကိုယ်က အဲဒီလိုလူမျိုး၊ သူများ
အပေါ်လည်း ကိုယ်ကတိတည်တယ်၊ ကိုယ့်အပေါ်လည်း သူများထက်
ကတိတည်မှ ကြိုက်တယ်ကွ”

“အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ မပါရင်ကော”

“မွေးနဲ့သာက အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ဆိုယ်ယုံတယ်”

“သေလိုက်”

ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ သူမအိမ်ထဲ ဝင်ပြေးခဲ့တော့၏။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့အလုပ်ရှင် ဖြစ်လာပါကောလား။
ဒါဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ ဖန်တီးမှုပဲလေ။

ကုမ္ပဏီထဲသို့ ကျောရှင်းစွာဝင်လာသော သူမကို အားလုံးက
ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ တကယ်တော့ ဒီကုမ္ပဏီဟာ သူမအတွက် အစိမ်း
သက်သက်။ ဦးစောဘုန်းခေါင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်
ရောက်ဖူးခြင်း။

ရွှေအိုရောင်လက်ပြတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ဖြူဖွေးဝင်းအိစွာ
ကျောရှင်းလှပနေသလို နက်မှောင်ပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်ရှည်ကြီးများ
ကို ဖြန့်ချထားတာကြောင့် မျက်လုံးအားလုံးက သူမထံမှ မခွာတော့။

“မမ ဘာကိစ္စ”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူမကို စူးစမ်းစွာ
ကြည့်ရင်း မေးလာ၏။

“မင်းတို့သူဌေး ရောက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ သူဌေးကို တွေ့ချင်ရင် ကျွန်မ အကြောင်း

ကြားပေး ...”

“မလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားလိုက်မယ်”

“ဟင်”

သို့သော် သူမက တည်ငြိမ်သောခြေလှမ်းများဖြင့် သူရုံးခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

စီးညှိရောင်မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တာနှင့် လေအေးစက်တပ်ထားသည့် ကျယ်ဝန်းသည့်အမျှ ခမ်းနားထည်ဝါသော ရုံးခန်းကြီးထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးရှေ့မှာ သူထိုင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

သူမဝင်လာတာမြင်တော့ ဖျတ်ခနဲဖွင့်အကြည့် ...

“ဟာ ...မွေးနဲ့သာ၊ ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ့် မွေးနဲ့သာလာတာကို ထွက်မကြိုမိဘူး”

“ရပါတယ် ...ကျွန်မက အလုပ်သမားပဲ၊ သူတစ်ယောက်က ထွက်ကြိုစရာမလိုပါဘူး ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ဘယ်နှယ့် ပြောလိုက်တာလဲ မွေးနဲ့သာ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အလုပ်သမား အလုပ်ရှင်လို့ သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ”

“အို ...ဒါက အမှန်တရားပဲ၊ အခု ကျွန်မ အလုပ်စဆင်တဲအကြောင်း ရှင်ကို သတင်းလာဖို့တာ”

သူစားပွဲရှေ့ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူမ ပြောလိုက်၏။ သူမသူမမျက်နှာလေးကို ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ မွေးနဲ့သာကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို့ သဘောမထားဘူးဆိုတာ ယုံပါ”

“ဦးစောဘုန်းခေါင်လို အလုပ်ကို တိကျတဲ့လူတစ်ယောက်

လေ”

“အဟွန်း ...မွေးနဲ့သာကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့ဗျာ”

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မကိုလည်း တခြားအလုပ်သမားတွေလိုပဲ သဘောထားပါ၊ အခွင့်အရေး ပိုပေးစရာ မလိုသလို လျှော့ခိုင်းစရာလည်း မလိုပါဘူး”

သူနဲ့သူမကြားတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုဆိုတာ မရှိစေခြင်း၊ အလုပ် ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားအဖြစ်သာ ကင်းရှင်းစွာ ဆက်ဆံလို၏။

“ကောင်းပြီလေ ...မွေးနဲ့သာ တောင်းဆိုမှတော့ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ ကဲ ဒီတော့ ကိုယ်ကအလုပ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပထမဆုံး အလုပ်ခွင်ကိုစပြီး ဝင်လာတဲ့ မွေးနဲ့သာကို ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ၊ မွေးနဲ့သာအတွက် စားပွဲလည်း အသင့်ပြင်ထားပါတယ်၊ ဆိုမှာပါ”

“ဟင်”

သူစားပွဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူမအလုပ်စားပွဲ။ စိတ်ထဲက ကြိုက်သလို ဖြစ်မိပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ကိုယ်က သူ၏အလုပ်သမားပဲ၊ သူထားရာ နေရမည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

“ကျန်တဲ့လုပ်ငန်းပိုင်းကိုတော့ ကိုယ် နောက်ပိုင်းရှင်းပြရမှာပေါ့လေ၊ ကဲ ...မွေးနဲ့သာဘက်ကလည်း ကိုယ့်ကို မေးစရာရှိတာ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မမှာ မေးစရာရှိပါတယ်၊ အဲဒါကတော့

ကျွန်မရဲ့အလုပ်ချိန်”

“အလုပ်ချိန်ကတော့ ဒီကဝန်ထမ်းတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်မလခ”

ထိုအမေးကြောင့် သူ လှစ်ခနဲဖြိုး၏။ သူမကို အပြုံး

ကြည့်ကာ ...

“မွေးနဲ့သာဘက်က လခကို ဘယ်လောက်မှန်းထားသလဲ”

“အို ... ဒါကတော့ ကျွန်မ မမှန်းထားဘူး၊ ဒါပေမယ့် အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပေးမယ်ဆိုတာ ရှင်းက သတ်မှတ်ပြီးသားနေမှာပါ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ကိုယ်က သတ်မှတ်ထားပေမယ့် တစ်ဖက်လူက ကျေနပ်မှုဖြစ်မှာပေါ့ မွေးနဲ့သာ”

“တကယ်လို့ ကျွန်မနေရာမှ တခြားတစ်ယောက်က သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့လခကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်ကော”

“သူ့ရဲ့အရည်အချင်းပေါ်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ထပ်တိုးပေးသလို ထပ်တိုးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်မကြိုက်ရင် အလုပ်ဆက်မခံဘူး၊ ဒါပဲပေါ့ မွေးနဲ့သာ”

“ဒါဆိုရင် ရှင်ပေးမယ့်လခကို ကျွန်မက မကျေနပ်ဆိုရင်ကော”

“အဟွန်း မွေးနဲ့သာတောင်းတဲ့လခကို ကိုယ်ပေးမှာပေါ့”

မွေးနဲ့သာ မကျေနပ်တာမျိုး မဖြစ်စေရဘူး”

သည်စကား၏ အဓိပ္ပါယ်ကတစ်မျိုးပေမယ့် သူမ ရှင်းအောင် ထပ်၍ မမေးတော့ပေ။

“ဒီလိုသာဆိုရင် ဦးစောဘုန်းခေါင်အနေနဲ့ ဘက်လိုက်ရာ မကျဘူးလား”

သူပဲခုံးတွန့်ကာ သူမကို တောက်ပသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၏။

“ကိုယ်ကတော့ ဒါကိုဘက်လိုက်တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မွေးနဲ့သာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်နားရှိနေဖို့ဆိုရင် ကိုယ်ဘက်က ဘာပဲပေးရ၊ ပေးရလေ”

သူမမျက်နှာလေး မသိမသာပန်းနုရောင်လေးသမ်းသွားသလား၊ ဒီစကားဟာ အလုပ်ကိစ္စနှင့်သက်ဆိုင်လေသလား၊ သူမ၊ မစဉ်းစားချင်တော့ပေ။

ဒါပေမယ့် သူမဘက်တော့ ရှင်း၏။ သူ့ကိုအလုပ်ရှင်တစ်ယောက်ထက်ပို၍ ဘာမှရင်းနှီးစွာမဆက်ဆံလိုပေ။

သူ့ထံအလုပ် လုပ်ဖို့ရောက်လာပြီမို့ သူနှင့်ဖြိုင်ကာ သူမမှာ ဘာငြင်းစရာအကြောင်းမှမရှိပေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ လခနဲ့ပဲ ကျွန်မ ဝင်လုပ်ပါ့မယ်”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုမျှော်လင့်ပါတယ်၊ တကယ်တမ်းမှာ

ကိုယ်က ကိုယ့်ရဲ့ဝန်ထမ်းတွေကို ပစ်မထားပါဘူး၊ အလုပ်ကြီးစားစားလုပ်၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့လူတွေအတွက် စံပြဆုသပ်သပ်ချီးမြှင့်တယ် မွေးနဲ့သာ၊ ဆုပေး ဒဏ်ပေးစနစ်ပေါ့”

“ရှင်ရဲ့စနစ်ကြောင့် ရှင်ရဲ့ကုမ္ပဏီဟာ ပိုပြီးအောင်မြင်စွာ တက်နေတာလို့ ကျွန်မထင်ပါတယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“မွေးနဲ့သာ ခုလိုချီးကျူးမှုအတွက် ကိုယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

သေလိုက်ပါလား၊ သူဟာအင်မတန် ဟန်ဆောင်ကောင်းလူတစ်ယောက်ဆိုတာ ထိုစကားနှင့်သူမသိလိုက်၏။

ထိုစဉ်

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ဆရာ”

“အေး ...ဘာလဲ”

“ဆရာပြောထားတဲ့အတိုင်း အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါပြီခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ်မကြာခင်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်လေးက ရိုသေစွာပြန်ထွက်သွား၏။ သူက သူမအား လှည့်ကာ

“ကဲ ...မွေးနဲ့သာ ကိုယ့်ရဲ့ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ အစည်းအဝေးခန်းကို သွားကြရအောင်”

ဟုပြောတော့ သူမခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ယခုအချိန်က

သူဟာ သူမရဲ့ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သွားပြီမဟုတ်လား။

“မွေးနဲ့သာက ကိုယ့်ရဲ့ကုမ္ပဏီကို ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ဆက်ဖူးတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဟွန်း နောက်တော့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီနဲ့ မွေးနဲ့သာက ကျွမ်းကျင်ရင်းနှီးလာပါလိမ့်မယ်”

သူ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်သည်။

“အန်ကယ်ရဲ့သမီးဟာ အန်ကယ်လို အလုပ်ကြီးစားမယ်ဆို ဆ ကိုယ်သိပါတယ် မွေးနဲ့သာ”

ထို့နောက်သူမတို့ဟာ ကျယ်ဝန်းသောစည်းစေးခန်းမကြီးထဲ ဆက်လာ၏။ ဝန်ထမ်းအားလုံးဟာ သူမတို့ကိုစောင့်လို့၊ သူ့ကိုမြင်ရုံနှင့် အရိုအသေပေးဟန်ဖြင့် မတ်တပ်ရပ်ကြ၏။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး လက်ပြထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ကို စုစည်းခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ အဲဒီက ကျွန်တော်ရဲ့ကုမ္ပဏီ အတွင်းရေးမှူးအသစ်လေးဖြစ်တဲ့ မွေးနဲ့သာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလိုပါ...”

အားလုံးပဲ မှတ်ထားကြပါ... ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးနဲ့သာတဲ့၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မိသားစုဝင်တွေဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ”

သူမကပြုံး၍ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့အား

လုံးက သူမလှပကျော့ရှင်းမှု၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတို့ကိုကြည့်ရုံ
ဘာကြောင့် ဒီအလုပ် လာလုပ်တာပါလိမ့်ဟုတွေးနေမည်။

ယနေ့ သူမဝတ်လာတာ စိန်နားဆွဲနှင့် စိန်လက်ကောက်
အရည်ကောင်းသော ပလက်တီနမ်ကြိုးသေးလေးနှင့် စိန်လေး
ကတ်တို့က တဖျတ်ဖျတ်လက်လျက်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ကိုယ်တိုင်
မောင်းကာ သူမလာခြင်းမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးက မမွှေးနံ့သာကို ကြိုဆိုပါတယ်
ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကလည်း အားလုံးကို ကျွန်မမိသားစုတွေ
လို သဘောထားပါတယ်ရှင်”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံး၏မျက်နှာတွေ ပြုံးရယ်လို့
သူမကို ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

“ဆရာ ... စားစရာတွေ ရောက်လာပါပြီ”

“အေး... ကဲ... ဒီနေ့ မွေးနံ့သာအလုပ်စတင်တဲ့နေ့ကို
ကြိုဆိုသောအားဖြင့် ကျွန်တော်က အားလုံးကို နေ့လယ်စာထမင်းခွဲ
ဧည့်ခံပါရစေ”

“ဟာ ...ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပေါ့ခင်ဗျာ”

သူ အထူးမှားထားသော မြန်မာ့ထမင်းဟင်းတွေက ပူပူနွေး
နွေး ရောက်လာ၏။ ပုသိမ်ပေါ်ဆန်းမွှေးထမင်းဖြူဖြူက စင်းကျော
လျက်၊ ကြက်သားဆီပြန်၊ ငါးဘတ်မွှေးချက်၊ ငံပြာရည်ကြော်၊ အချဉ်

စင်း၊ ငါးပိရည်တို့စရာအစုံအလင်ဖြင့် အားလုံး တစ်ဖျော်တစ်ပါး
သောက်ကြ၏။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့နဲ့အတူ ထမင်းစားတာကြောင့်
ကြောင့် သူ့ကို ဝန်ထမ်းတွေ လေးစားရတယ်ဆိုတာ ထိုခဏ
အာပေါက်လိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက် သူထံအလုပ်ဝင်လိုက်ရတာမို့ သူမအနေဖြင့်
ကိုသီအကြောင်းမကြားလိုက်နိုင်ပေ။ ပထမဆုံး အလုပ်ဝင်ရတာမို့
သူမ လုံးဝမအားလပ်ပေ။ အလုပ်ခွင်မှာ သူ၏သင်ပြညွှန်ကြားမှုနှင့်
သူမကလည်း ကိုယ့်ဘက်မှ ချီယွင်းချက်မရှိအောင် ကြိုးစားသည်။
မနက်ကိုးနာရီထိုးတာနှင့် သူမ ကုမ္ပဏီသို့ရောက်နေပြီ။
လူတိုင်း ထမင်းထုပ်လာတတ်ကြတာမို့ သူမလည်း အိမ်ကထမင်းချိုင့်
ယူလာသည်။ သောက်ရေသန့်ကအစ သူမအိမ်မှယူလာ၏။
ပထမဆုံး အလုပ်ခွင်ဝင်ပြီး နောက်နေ့ထမင်းစားချိန်ရောက်
တော့ သူရောက်လာသည်။

“ကိုယ်တို့ လန့်ချီ (Lunch)သွားစားရအောင် မွေးနဲ့သာ”

“အို ... ကျွန်မမှာ ထမင်းချိုင့်ပါတယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ယူလာတာလဲ မွေးနဲ့သာ၊ နောက်နေ့
မယူလာနဲ့ ကိုယ်ကျွေးမယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မက အပြင်အစားအစာထက် အိမ်က

ထမင်းဟင်းပဲ စားတတ်တယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

သူနဲ့ဘယ်လိုမှ မရင်းနှီးချင်တာကြောင့် အပြတ်ငြင်း၏။
သူနဲ့ သူမကြားမှာ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်တာကလွဲ၍ တခြားလူမှုရေး
မပတ်သက်စေလိုပေ။

သူမအပြောကြောင့် သူဖျတ်ခနဲ ပြုံးသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ်နဲ့မွေးနဲ့သားက စိတ်ချင်းတူနေပြီ၊
တကယ်တော့ ကိုယ်လည်းအပြင်မှာစားရတာ ပြီးငွေနေပါပြီကွာ၊
ခက်တာက အိမ်မှာကိုယ့်ကို ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးမယ့်သူ မရှိဘူး”

ကဲ ...သူမကပဲ သူ့အတွက် အိမ်မှထမင်းချိုင့်ပိုထည့်လာရ
မယ့်ပုံ၊ ခုလည်း သူမ၏အလုပ်ရှင်ဖြစ်နေတာမို့ မဖြစ်မနေ ထမင်းစား
ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရသည်။

“ဒီနေ့ထည့်လာတဲ့ဟင်းကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ဦးစောဘုန်းခေါင်စားနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ ကိုယ်ကအစားကြီးတယ်၊ တော်ကြာ
မွေးနဲ့သားမဝဘဲနေပါ့မယ်”

“အို ...ကျွန်မက နည်းနည်းစားရင်ရပါတယ်”

ပြောရင်း သူမ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်၏။

အို... ဒေါ်ဂျမ်းက သူမအတွက် ထမင်းချိုင့်ကို စတီးလ်
အလတ်စား လေးဆင့်ရှိုင့်ဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်တာပါလား။

“ကလေး ဟိုမှာကျွေးချင်တဲ့လူ ကျွေးလို့ရအောင် ထည့်ပေး
လိုက်တာ”

ဟု သူမအလုပ်သွားကာနီးပြောလိုက်သေး၏။ တမင်သူဖို့
ရည်ရွယ်သလား။

“ဦးစောဘုန်းခေါင် ကံကောင်းတာပဲ၊ ဒေါ်ဂျမ်းက ထမင်း
အတွဲကော ဟင်းတွေကော အများကြီးထည့်ပေးလိုက်တယ်”

ပုစွန်ထုပ်ကြီးဆီပြန်ချက်၊ ပုစွန်ခြောက်ပြာရည်ကြော့၊
အရွက်စုံသုပ်နှင့် သရက်သီးသနပ်တို့ဖြစ်၏။

သူကတကယ်ပင် သူမနှင့်အတူ ထမင်းဝင်စားသည်။ သည်
ဆိုတော့လည်း သူမကအားနာချင်၏။ ဟုတ်တယ်လေ... သူ့လို
အမွေထိပိုင်ရှင်တစ်ယောက်က ခုလိုထမင်းချိုင့်လေးဖြင့်စားနေတာ။

“ဟင်းတွေကတော့ ကျွန်မ မနက်ကတည်းက ချက်ထား
တာပါ”

“မွေးနဲ့သား ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မက ကိုယ့်ဘာသာချက်တဲ့ဟင်းမှ
ကြိုက်တာ”

“ကိုယ်ကလည်း မွေးလက်ရာဆိုကြိုက်ပြီးသားဗျ”

“အို”

ဒါ သူရီးသားစွာပြောတာလားဟု မသေချာပေမယ့် သူမ
ထက်ရာကိုကြိုက်နှစ်သက်တယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးပီသစွာ ကျေနပ်
ချင်မိ၏။

ကိုကိုလည်း သူမလက်ရာကောင်းကောင်းလေး ချက်ကျွေး
ချင်လိုက်တာ။

ဦးစောဘုန်းခေါင်လို လူတစ်ယောက်နဲ့သာ အကြိမ်ကြိမ်
လက်ဆုံထမင်းစားခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကျတော့ တစ်ခါမှ ထမင်း
အတူမစားရသေးတဲ့အဖြစ်ကို ကြိတ်ကာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိရ၏။

“ဒီလိုလုပ်လေ မွေးနဲ့သာဆီကလည်း အလကားစားရတာ
အားနာတယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်ထမင်းလခပေးပါရစေ”

“အို ...မဟုတ်တာ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မက ဘာဖြစ်သွားပြီ
လဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

အလိုလိုနေရင်း သူ၏ထမင်းချက်ဘဝရောက်သွားတဲ့အဖြစ်
ကို တွေးမိသွားရသည်။

“ဆောရီး၊ ကိုယ်က အဲဒီသဘောပြောတာမဟုတ်ပါဘူး
မွေးနဲ့သာ၊ ဒါဆိုရင် မွေးနဲ့သာက ကိုယ့်ကိုအလကားနေတိုင်း ကျွေးမှာ
လားဗျာ”

“ရပါတယ်... ကျွန်မတတ်နိုင်တဲ့ ဟင်းမျိုးနဲ့ပေါ့”

“အဟွန်း ကိုယ်က မွေးနဲ့သာလက်ရာဆို ကြိုက်ပြီးသား
ဗျာ”

တကယ်ပဲနောက်နေ့တွေမှာ သူမထမင်းချိုင့်နဲ့ပင် သူစား၏။
ဒက်ဒီကတော့ ...

“မောင်ဘုန်းခေါင်က သနားစရာကောင်းပါတယ်။ ဒီ
လောက် ပြည့်စုံနေတဲ့ကြားက တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်ဖြစ်နေ
တာ”

“အို ဒက်ဒီကလည်း သူမိန်းမယူလိုက်ရင် ဘယ်မှာအထီး

ဘုန်း ဖြစ်မလဲ၊ အလကား ဒက်ဒီလူက ကြေးများနေတာ”

“ဪ သမီးကလည်းကွယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်
ထောင်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ စိတ်တူကိုယ်တူ အသွင်တူဦး
မှ...”

အထူးသဖြင့် မောင်ဘုန်းခေါင်လို ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ လူ
တစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပိုသတိထားရမယ်... တွေ့ကရာ
မိန်းမနဲ့ ယူလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရဲ့”

“ဟင်း ...ဒက်ဒီကလဲ၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်က ဒက်ဒီသား
မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဒီလောက်ပူမနေပါနဲ့”

သူမပြောတော့ ဒက်ဒီရယ်၏။ ဒက်ဒီတစ်ယောက် ဘာ
ကြောင့် ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို ဒီလောက်ဂရုစိုက်နေမှန်း ထိုစဉ် သူမ
တကယ်မသိခဲ့ပါ။

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ သမီး မောင်ဘုန်းခေါင်ဟာ ဒက်ဒီ
သားအရွယ်ပဲ၊ တစ်နေ့ ဒက်ဒီသား ဖြစ်ရင်ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အို ...ဒက်ဒီကလဲ မဟုတ်တာ”

ထိုတုန်းကတော့ ဒက်ဒီစကားကို သာမန်မျှသဘောထားခဲ့မိ
၏။ သူမစိတ်ထဲရှိနေတာက ကို တစ်ယောက်ပဲလေ။

“သမီးလည်း မောင်ဘုန်းခေါင်ကို တတ်နိုင်သလောက်
ဂရုစိုက်လိုက်ပါ၊ သူ့အတွက် အိမ်ကပဲ ထမင်းဟင်း ပိုထည့်သွားလိုက်
ပါကွယ်”

“ခုလည်း သမီးနဲ့အတူတူ စားတာပါပဲ ဒက်ဒီ”

“အေး... အေး ကောင်းတယ်၊ ခုဆို မောင်ဘုန်းခေါင်လည်း သမီးအလုပ်ရှင်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ ဒီလိုသိတတ်တာဝမ်းသာစရာပေါ့”

ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူကလိုက်လိုက်လှဲလှဲကြိုဆိုကာ...

“အန်ကယ် လိုအပ်တဲ့အကြံမျိုး ကျွန်တော့်ကိုပေးပါဦး အန်ကယ်က ကျွန်တော့်ထက် လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံကော ဘဝအတွေ့အကြုံမျိုး ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

ဤသို့လည်း လူမှုဆက်ဆံရေးကို ကျွမ်းကျင်စွာပေါင်းသင်တတ်သူ။ တကယ်တော့ သူ၏ကုမ္ပဏီကသာ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီထက်ပို၍ အောင်မြင်နေတာပါ။

ဒက်ဒီမှာ သဘောတွေကျကာ ...

“မောင်ဘုန်းခေါင်က လူကြီးအပေါ် ဒီလိုသိတတ်လို့ အောင်မြင်တာ။ မောင်ဘုန်းခေါင်ဟာ အစစအရာရာတော်ထက်မြက်စွာ လူတစ်ယောက်မို့ အန်ကယ်ဘက်က ထူးထူးခြားခြားအကြံပေးစရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ အန်ကယ်လာတာ သမီးလုပ်ငန်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ လာကြည့်တာပါ မောင်ဘုန်းခေါင်”

“ဟာ... မွေးနဲ့သာဟာ အန်ကယ်သမီးဆိုတော့ လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ အထူးပြောစရာမလိုအောင် ကြိုးစားသူပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တော့ မွေးနဲ့သာလို အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် ရတာ ကံကောင်းတာပါပဲ အန်ကယ်”

“အဟင်း ...မောင်ဘုန်းခေါင်ဆီက သမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချီးမွမ်းတဲ့စကားကြားရတာ အန်ကယ်ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကော မောင်ဘုန်းခေါင်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒက်ဒီက သူမကိုကြည့်ကာမေး၏။ သူမ... သူ့ကိုဖျတ်ခနဲ ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြေပါတယ် ဒက်ဒီ”

“အင်း... အင်း မပြေလည်း ပြေအောင်ကြိုးစားရမှာပဲ သမီး ဘယ်နေရာမဆို အဆင်ပြောချောမွေ့တာမျိုး မရှိဘူး”

ဒက်ဒီစကားကြောင့် သူမ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရ၏။ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အဆင်မပြေဟုပြောရင်းလည်း ဒက်ဒီက ထွက်ခိုင်းမည်မဟုတ်၊ သူမကိုသာတိုး၍ ကြိုးစားခိုင်းမည်အဖြစ်ပါလား။

သူမ မကျေနပ်ဟန်လေးဖြင့် မျက်နှာလေးမွှန်တည်သွားတော့ သူ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

“မွေးနဲ့သာက ခုမှအလုပ်စဝင်စဆိုတော့ အလုပ်မှာအခက်အခဲလေးတွေရှိလာရင်လည်း ကျွန်တော်က အတတ်နိုင်ဆုံးနားလည်ပေးပါတယ် အန်ကယ်”

“အင်း... ဒါကြောင့် သမီးပထမဆုံး အလုပ်စဝင်တာ မောင်ဘုန်းခေါင်ဆီမို့ အန်ကယ်စိတ်ချတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဘုန်းခေါင်ရေ လူရင်းဆိုပြီး သိပ်ညာမနေနဲ့၊ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် တခြားဝန်ထမ်းတွေလိုပဲ တိတိကျကျခိုင်းပါ၊ ဒါမှ သမီးလုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ လုပ်ငန်းပိုင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆို မွေးနဲ့သာက တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းကျင်နားလည်လာမှာပါ ခင်ဗျာ”

နောက်ဆုံးတော့ ဒက်ဒီက သူဘက်လိုက်တာပဲဟု ဝမ်းနည်းချင်သွားရ၏။ သူမကို ဒက်ဒီရဲ့သမီးဟုထင်မှတ်သေးလားဟု မေးချင်မိသည်။

ဒက်ဒီပြန်သွားတော့ သူက

“မွေးနဲ့သာ အန်ကယ်စကားတွေကြောင့် စိတ်ဆိုးနေတာလား”

ဟု မေးလာသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ ဒေါသကြိတ်ဖြစ်နေသော သူမက ဆတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဟင်း... ရှင်ကတော့ ဒက်ဒီကို ဘယ်လိုစည်းရုံးထားတယ် မသိဘူး၊ ကျွန်မထက်တောင် ဒက်ဒီက ရှင်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေပါလား ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ဟောဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုဘာကြောင့် အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ မွေးနဲ့သာ၊ တကယ်တော့ အန်ကယ်နဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ တစ်ဦးကမေတ္တာတစ်ဦး စေတနာမျိုးပဲရှိပါတယ်၊ မွေးနဲ့သာလည်း သိမှာပါ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တယ်ဆိုတာလေ”

“ဒါဆို ရှင်က ဒက်ဒီကို မေတ္တာရှိနေတာလား”

သူမခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးမေးမိ၏။ သူပခုံးတွန့်ကာ

“မှန်တာပြောရင် အန်ကယ်ကို ကိုယ်က ကိုယ့်ဒက်ဒီ

တစ်ယောက်လို သဘောထားတယ် မွေးနဲ့သာ”

သေလိုက်... ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ရှင့်စကားက ဘာကို နှည်ညွှန်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမသိဘူးထင်နေသလား။

“ကို”

“မွေး”

တစ်ပတ်လုံး မတွေ့ခဲ့ရသော ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တွေ့ရတဲ့အခိုက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွမ်းဆွတ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်မိရသည်။

သည်နေ့ဆန်းဒေးမို့ သူမတို့ ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်၊ ထို့ကြောင့် ခိုးလင်းတာနှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ကိုဆီထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ပျော်လိုက်တာ မွေးရယ်၊ ကိုမှာ ဘယ်သွားရှာရမှန်းမသိဘူး”

သူမ၏လက်လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ကို လွမ်းဆွတ်စွာပြောသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုလိုခံစားရတာ... ကိုပြောတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

“မွေးလည်း ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ ကိုဆီမလာဖြစ်တာ... မွေးရုတ်တရက် အလုပ်ဝင်လိုက်ရလို့ပါ”

“ဪ... မွေးက အလုပ်ဝင်နေပြီကိုး”

“ဟုတ်တယ်” ကို ဒက်ဒီမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ

“ဟင် ... မွေးအလုပ်ဝင်တာ မွေးဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ကို အံ့သြသလိုမေးတော့ သူမခေါင်းခါယမ်း၏။

“မဟုတ်ဘူး ကို၊ ဒက်ဒီက မွေးလုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအောင်ဆိုပြီး သူ့မိတ်ဆွေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ခိုင်းတာ”

“ဪ”

နောက်ထပ် ကို ဘာမှမပြော၊ သူမကသာ ကိုအထင်လွှဲမှာ စိုးရိမ်ကာ ရှင်းပြမိသည်။

“တကယ်တော့ မွေးအလုပ်ဝင်တာ ကိုနဲ့မွေးတို့ ရှေးရှေးအတွက်”

“လာပြန်ပြီလား မွေးရယ်၊ မွေး ဒီစကားပြောတိုင်း ကိုယ်ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်ရတယ်မှတ်လဲ၊ ကိုဟာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးမဆောင်မနိုင်ခြင်း မွေးကို လုပ်မထပ်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“အို ... ကိုကလဲ”

သည်လိုသာဆိုရင်ဖြင့် ကိုနဲ့သူမ ဘယ်လိုမှ နီးစပ်မှာမဟုတ်ဟု တွေးမိကာ ဝမ်းနည်းသွားရ၏။

“ဟုတ်တယ်မွေး၊ အိုကွာ ဒီတစ်ခုတော့ ယောက်ျားမာနဆိုတာ ပြခွင့်ပေးပါ၊ မွေး ဒက်ဒီသဘောတူအောင် ကြိုးစားချင်တယ်”

“ကိုပြောတာကို မွေး လက်ခံပါတယ်... ဒါပေမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက် အိမ်ထောင်တစ်ခုထူထောင်တဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်တည်းထဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကို မယူဆစေချင်ပါဘူးကွယ်”

သူမတတ်နိုင်သမျှ ချောမောကြည့်ပေမယ့် ကို ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မွေး ပြောတဲ့စကားက သာမန်ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုထက်အများကြီး ချမ်းသာကြယ်ဝတဲ့ မွေးလို မိန်းကလေးမျိုးချစ်ရတဲ့ ကိုအတွက် မိန်းမထမိနားတာလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး၊ မွေးကို ကို အချစ်တစ်ခုတည်းအတွက်ပဲ ရွေးခဲ့တာလေ”

သူမ သက်ပြင်းကြိတ်ချရင်း ကို၏ မာနကို ဘယ်လိုတိုက်ခတ်မှ ချေဖျက်နိုင်မလဲဟု တွေးကာ ရင်မောသွားရ၏။

“ကဲပါလေ ဒါတွေထားလိုက်ပါဦး၊ ကို မွေးကို မလွမ်းဘူးဘူးဟင်”

ထိုအမေးကြောင့် ကို လှစ်ခနဲပြုံးသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ ထွက်ကာ ပြုံးလိုက်ရင် သူမမျက်ဝန်းထဲ ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းမှန်းမသိ။

“လွမ်းတာပေါ့ဗျာ၊ ရင်ထဲကြိတ်လွမ်းတာ ထိုင်မရ... ထမရဘူး”

“အဟင်း... ကို တကယ်ပဲ အဲဒီလိုခံစားရတယ်ပေါ့လေ”

“ကြည့် မွေးက မယုံဘူးလား၊ အင်းပေါ့လေ၊ မွေးမှ ကိုယ့်ကို မလွမ်းပဲ”

ကို စကားနာထိုးတော့ သူမ မခံ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး သူမ ရင်ထဲလွှမ်းနေတာပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ မွေးက ကိုကို မလွှမ်းဘူး၊ ဒါကြောင့်ဒီမနက် အစောကြီး ကိုဆီမွေးရောက်လာတာ”

“ဪ ...မွေးရယ်”

ကို ပြုံးကာ သူမလက်ဖျားလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ သူမ ရောက်ချိန်မှာ ကိုအမေက ဈေးသွားနေသည်။

“အမေကော... နေကောင်းလား ကို”

“ဟာ ...အမေကဲ့၊ သူများအမေကို လိုက်ခေါ်နေတယ် ဟာ”

“ကိုနော်”

သူမ၏ဖြူနုသော မျက်နှာလေးနီကာ ကိုကို မျက်စောင်းထိုး မိသည်။ ကိုရယ်ကာ...

“အဟား ...အလကားစတာပါ မွေးရယ်၊ ခုလို အမေ့ကို မွေးကုစိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အမေကလည်း မွေးကို သတိရ နေတာ၊ မွေးမလာလို့ မေးနေတာဗျ”

“ဟုတ်လား၊ မွေးကလဲ သတိရနေတာပါ ကိုရယ်၊ နောက်ဆို ကိုဆီ မွေး တစ်ပတ်တစ်ခါရောက်တော့မှာ”

“ရတယ်လေ၊ မွေးဆီ ကိုယ်လာတွေ့မှာပေါ့”

“အမယ် ...ကိုက... ကိုအလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားပဲ”

ကျောင်းမှပြန်ရောက်တာနှင့် ကိုက စာပြတတ်သေးတာမို့

အားပါ။ ရပ်ကွက်ထဲရှိကလေးတွေကလည်း ကိုကို အားကိုးကြသည်။

“ဪ ...ကိုယ့်ချစ်သူကို သိပ်လွှမ်းလာရင်တော့ ဘယ်လို အက်အခဲပဲ၊ ရှိပါစေ ဖြတ်ရမှာပေါ့ မွေးရဲ့”

“အဟင်း ...ကိုစကားကြားရတာ မွေးအားရှိသွားပြီ၊ ချစ်သူတွေဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့ ကို၊ နောက်တစ်ပတ်ကို မွေးတို့အိမ်လာ ပါလား၊ ဒက်ဒီနဲ့တွေ့ရအောင်လို့”

သူမခေါ်တော့ ကိုခဏငြိမ်ကာ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် သူမကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ မွေးကလာစေချင်ရင် ကိုလာနဲ့မယ်”

“ဒါမှပေါ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဟာ လူတော်လူကောင်း စစ်ယောက်မို့ ဒက်ဒီသဘောကျမယ်လို့ မွေးထင်ပါတယ်ကို”

ကို ဘာမှမပြောပဲ ပြုံးနေသည်။ ထိုစဉ် ကိုအမေပြန်ရောက် လာ၏။

“ဟော ...အမေချေးကပြန်လာပြီလား”

“ဪ ...သမီးလေး ရောက်နေတာကိုး၊ အတော်ပဲဟေ့ ဒီနေ့ သမီးလေး လာမလားဆိုပြီး ဈေးထဲမှာ ငါးလင်ဗန်းရလို့ဝယ်လာ တယ်”

“ငါးလင်ဗန်း ဟုတ်လား အမေ”

သူမအံ့သြသလိုမေးတော့ အမေကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“သမီး မစားဖူးဘူးမဟုတ်လား၊ အမေလက်ရာစားကြည့် ဟာလည်သွားမယ်”

“အဟင်း... ကောင်းပါပြီ အမေ”

အမေက ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲကာ မီးဖိုထဲဝင်သွားသလိုကဲ့သို့ သူမလိုက်ဝင်၍

“အမေ သမီးဘာကုလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“အို ...ဘာမှမလုပ်နဲ့ သမီးအစ်ကိုနဲ့ ရှေ့မှာသွားစေ ပြောချည်၊ အမှေဘာသာ ချက်ပါ့မယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေက ဇွတ်ရှေ့ထွက်ခိုင်းတာကြောင့် သူမ ကိုနားရောက်ခဲ့လေ၏။

ကိုက ခြံထဲဆင်းကာ ပန်းပင်လေးတွေမြေဆွနေသည်။
“ကို”

“ဟော ...မွေး ဘာလို့ နေပြုကြီးထဲဆင်းလာရတာလဲကဲ အပေါ်တက်”

“ဟင် ...အမေကလဲ ကိုဆီလွှတ်နေတာ”

“ကဲ... ကဲ ကိုခုပဲ လက်ဆေးပြီး လာခဲ့မယ်ဟုတ်တာဟောဟို ခရေပင်အောက်ကနဲ့လေးမှာစောင့်နေ”

“အင်း”

ခြံထောင့်ရှိ ခရေပင်ကြီးအောက်ကနဲ့လေးမှာ သူမတိုင်နေလိုက်၏။ ကို လက်ဆေးပြီးရောက်လာသည်။

“အမေက မွေးကုလုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ မလုပ်ရဘူးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို သူမတိုင်တော့ ကိုပြုံး၏။

“အဟင်း အမေက မွေးကို သမီးလေးလိုချစ်နေတာ၊ ခုလည်းကြည့် မွေးစားကောင်းအောင် သူချက်ဦးမှာ”

“မွေးအတွက်လည်း ကိုအမေဟာ မွေးအမေပါပဲကွယ်”

“ဒီလိုအတွေးကြောင့် ကိုက မွေးကိုချစ်မိရတာ၊ မွေးသာ ကိုယ့်ဘဝထဲဝင်လာရင် ကြမ်းတမ်းမှာပဲ၊ မွေးမကြောက်ဘူးလားဟင်”

ကိုက သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ မေးသည်။ ကိုရင်ခွင်မှာ သူမခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟင်အင်း ...မကြောက်ပါဘူး၊ ကိုမကြားဖူးဘူးလား၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ဆို ဆူးခင်းလမ်းလည်း လျှောက်ရဲပါတယ်ဆိုတာလေ”

“မွေးရယ်... တကယ်တမ်းမှာ အဒါဟာ သီချင်းတွေထဲမှာသာ နားထောင်ကောင်းတာပါ၊ လက်တွေ့ကြတော့ လူတွေ ရင်မဆိုင်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“အမယ် ဒါ မွေးကို အထင်သေးတာလား ကို၊ မယုံရင် ကိုနဲ့မွေး မနက်ဖြန်လက်မှတ်ထိုးပြီး အတူနေမလား”

သူမခပ်ရဲရဲလေး စိမ်ခေါ်တော့ ကိုပြုံးကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မွေးစိတ်ကို လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘဲနဲ့ မွေးကို ကိုယ့်ဘဝထဲမခေါ်ရက်ပါဘူး”

“အလကား ကိုသတ္တိမရှိဘူး”

ကို ရင်ခွင်မှ ဆတ်ခနဲရုန်းကာ သူမပြော၏။ ကိုက မွေးကို
ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ သက်ပြင်းချသည်။

“ဟုတ်တယ် မွေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ကိုသတ္တိမရှိဘူး၊ ဘာ
ကြောင့်လဲသိလား၊ အဲဒါ မွေးကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့လေ”

“အို ...ကိုရယ်”

သူမဘာတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်တော့ပဲ ကိုရင်ခွင်မှာခေါင်းလေး
အပ်မိရတော့၏။ သူမအတွက် ကိုအများကြီး စဉ်းစားနေတာမဟုတ်
လား။

သူမအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညနေငါးနာရီထိုးမှ ပြန်ရောက်လာ
သောသူမကို ဒက်ဒီက မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်၏။

“သမီး တစ်နေ့လုံး ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ မောင်ဘုန်းခေါင်
တောင် စောစောကမှ ပြန်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား ဒက်ဒီ၊ သမီးလည်း တစ်ပတ်လုံး ဒီတစ်နေ့ပဲ
အားတာဆိုတော့... ခင်မူတို့နဲ့ ဈေးလျှောက်ဝယ်ထွက်ရင်း အချိန်ကုန်
သွားတယ်”

“ကဲ... ကဲ သမီးနားလိုက်ဦး၊ ခြောက်နာရီထိုးမှ ဒက်ဒီတို့
ဒင်နာစားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

ခပ်မြန်မြန်လေးခေါင်းညိတ်ပြီး သူမအပေါ်ထပ်ပြေးတက်ခဲ့
၏။ အခန်းထဲရောက်တော့ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းသမျှ မွေ့ယာပေါ်ပစ်လို့
လိုက်သည်။

ဟင်း...

တော်သေးတာပေါ့... ဒက်ဒီမဆူလို့၊ ဟိုလူလည်း ဘာလို့ အိမ်လာသွားတာပါလိမ့်။ အို မဟုတ်လည်း သူကဒက်ဒီထံလာနေလေ ပဲ။ ချက်ချင်း ကိုအကြောင်းစဉ်းစားမိတော့ မျက်နှာလေး ပြုံးသွား၏။

ကို...

သူမအပေါ် အင်မတန်ချစ်တဲ့ကို။

နောက်တစ်ပတ် ကိုနှင့်ဒက်ဒီကို ပေးတွေ့ဖို့စဉ်းစားရသည်ကိုက လူရိုး၊ လူကောင်းပဲ၊ ဒက်ဒီလက်မခံနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ ထင်သည်။

ခြောက်နာရီထိုးတော့ သူမနှင့်ဒက်ဒီ ထမင်းစား၏။ ဟင်းတွေ စုံလင်လှစေမယ့် ကိုအမေ ချက်ကျွေးသော ငါးလင်ဗန်းဆီဖြူမျှစ်ကို ပုစွန်နဲ့ကြော်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ သုံးဦးစပ်ငါးပိရည်ဖျော်နှင့် တို့စရာအစုံအလင်လောက် စားမကောင်းပေ။

“သမီး... ထမင်းစားနည်းလှချည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဒက်ဒီ၊ သမီး ခင်မူတို့နဲ့ မန့်တွေစားလာသေးလို့”

“လမ်းဘေးကမုန့်တွေ လျှောက်မစားနဲ့နော်၊ ငါ့သမီးက နုနုနယ်နယ်နဲ့”

ဒက်ဒီအတွက်ကတော့ သူမထက်ပို၍ဂရုစိုက်မည့်သူမမရှိ။ သူမ ဒက်ဒီစကားကြောင့် သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်၏။

“ဒက်ဒီ”

“ဘာလဲ သမီး”

“နောက်တစ်ပတ်ဆန်းဒေးမှာ သမီးနဲ့ညီညီတစ်ယောက်တည်းထားတယ် ဒက်ဒီ”

“သမီး နေညီသည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအခါ ဒက်ဒီက သူမကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်၏။ သူမခေါင်းလေးမသိမသာ ငုံ့လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သမီးနဲ့ညီညီကို ဒက်ဒီတွေ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ ဒါဆို သေချာသွားပြီမို့ သူ့ကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်”

“ကဲ ...ဒါတွေနောက်မှပြော သမီး ထမင်းစားမကောင်းတာ နေ့လယ်က မောင်ဘုန်းခေါင်ယူလာတဲ့ ပန်းသီးတွေရှိတယ်၊ သွားယူစားချည်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီရှေ့ သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းဖြင့် သူမထွက်လာခဲ့၏။ ကိုနှင့်ဒက်ဒီ တွေ့မည်ဆိုတာ သူမအတွက် အဖြေတစ်ခု နှော့ပဲ။

အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေဖို့ဆုတောင်းသည်။ ကိုကို ဒက်ဒီကသာ လက်ခံလျှင် သူမအတွက်အပျော်ဆုံးနေမှာပါ။

နောက်နေ့ သူမကုမ္ပဏီရောက်တော့ ဦးဘုန်းခေါင်က ကြိုရောက်နေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ မွေးနဲ့သာ နောက်ကျလို့ပါလား”

အမြဲတမ်းသူထက်အရင်ကြိုရောက်နေသော သူမ ဒီ
နောက်ကျတာထူးဆန်းနေသလိုလို၊ အမှန်လည်း ညကကိုအကြောင်း
များတွေးကာ သူမညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွား၏။ မနက်အိပ်ရာထထွက်
နောက်ကျနေပြီ။

“ဆောရီးပဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ကျွန်မဒီနေ့ နောက်ကျ
အတွက် နေ့တစ်ဝက်စာလခထဲက ဖြတ်လိုက်ပါ”

ထိုစကားကြောင့် သူစူးခနဲ သူမကိုကြည့်သည်။

“ကိုယ်က မွေးနံ့သာကို ဒီလိုအပြစ်ပေးရက်မယ်ထင်
သလားဟင်”

“အို ဒါက ကျွန်မရဲ့ချို့ယွင်းချက်ပဲ မဟုတ်လား”

သူခေါင်းအသာခါယမ်း၏။ သူမကို ရွန်းလဲ့တောက်ပသလို
ကြည့်၏။

“တကယ်လို့ မွေးနံ့သာဒီနေ့မလာရင်လည်း ကိုယ်က အပြစ်
တင်မှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခုပဲ... တစ်ခုပဲ... မွေးနံ့သာ တစ်ခု
ဖြစ်နေသလားလို့ ကိုယ်စိုးရိမ်မိမှာ အမှန်ပဲ”

“အို”

လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ သူမကိုပြောနေသော သူ
ဟန်က တစ်ခုခုကိုညှိယူဖြားယောင်းနေသလိုလို။

“မနေ့က ကိုယ် အန်ကယ်ဆီရောက်သေးတယ်”

“ဒက်ဒီပြောပြပါတယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“အင်း... ကိုယ်လာတော့ မွေးနံ့သာကို မမြင်ရဘူး”

မွေးနံ့သာကို မမြင်ရတော့ ကိုယ့်ရင်မှာ တစ်ခုခုလစ်ဟာနေသလို
လိုပဲကွ”

“တဆိတ် ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ဒီရုံးခန်းမှာ ကျွန်မတို့ အလုပ်
စကားပဲပြောရအောင်”

သူစကားတွေရှေ့ဆက်မကွဲခင် သူမတားမြစ်လိုက်၏။ သည်
တော့မှ သူသတိရသွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီနေ့ ကိုယ်တို့ ဘာအစီအစဉ်တွေရှိလဲ”

သူမက မှတ်စုစာအုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဆယ်နာရီမှာ... မစွတာချောင်တို့အဖွဲ့လာပါမယ် ဦးစော
ဘုန်းခေါင်”

“အင်း... သူတို့ကို ဒင်နာပေးရမယ် အဲဒီပွဲကို မွေးနံ့သာ
လည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ကျွန်မ”

“မငြင်းနဲ့လေ၊ ဒါဟာ အလုပ်သဘောတရားမို့ ကိုယ်ခေါ်
တာပါ မွေးနံ့သာ”

ကဲ... သူမဘာပြောနိုင်မှာလဲ၊ အလုပ်ရှင်က အမိန့်ပေးနေ
ပြီဆိုမှတော့ သူမခေါင်းညိတ်ယုံပင်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မအသင့်ပြင်ထားပါမယ်”

“ဒါကြောင့် မွေးနံ့သာကို လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားကိုးရ
တာပေါ့၊ ကဲ... ကဲ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါ မွေးနံ့သာ”

သူက စားပွဲဆီပြန်သွားပြီးနောက် ရောက်ရှိလာသောအခိုက်မှာ

ကို လက်မှတ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထိုး၏။

လုပ်ငန်းခွင်မှာတော့ သူဟာ တကယ့်ကို တည်ကြည် ပြတ်သားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။

နေ့လယ်စာကို သူမ ထမင်းချိုင့်နှင့်ပင်စား၏။

ချဉ်ချဉ်စပ်စပ် စားချင်တာကြောင့် ကြက်ချဉ်စပ်နှင့် ငါးဖယ်သုပ်၊ ချဉ်ပေါင်နဲ့ မျှစ်ကြော် ငံပြာရည်ကြော်တို့ဖြစ်၏။

“ဒီနေ့ဟင်းတွေ နည်းနည်းတော့စပ်တယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အချဉ်အစပ်စားတဲ့ မြန်မာပါးစပ်ပဲ”

ပြောရင်း သူကဟင်းထည့်စား၏။

“အား”

“ဟော ...ကျွန်မသတိပေးလျက်နဲ့ ငရုတ်သီးစပ်သွားပြီ မဟုတ်လား ဦးစောဘုန်းခေါင်”

မျက်နှာကြီးနီသွားသော သူ့ကိုကြည့်ကာ သူမပြောတော့သူ ခေါင်းညိတ်၏။

“အေးဗျာ”

“ရှေ့ ...ဒီချိုချဉ်လေးငံထားလိုက်”

ချက်ချင်းမျက်ရည်ဝဲလာသောသူ့ကို စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ချိုချဉ်ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သူယူရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

ဟုပြောသည်။ တကယ်တမ်းမှာ သူသည် ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်မျှော်

ကိုကြိုက်သည်မဟုတ်ပါ။ မွေးနံ့သာနှင့်လိုက်လျောညီထွေဖို့ ကြိုးစားခြင်းသာဖြစ်၏။

“ဟင် ...ဦးစောဘုန်းခေါင် မစားတော့ဘူးလား”

“စားမယ်”

“ဟော ...ရှင် စပ်နေတာမဟုတ်လား”

သူပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကိုယ့်ထက်အများကြီး နုနယ်တဲ့ မွေးနံ့သာတောင် စားနိုင်သေးတာပဲ၊ ဘာကြောင့် ကိုယ်မစားနိုင်ရမှာလဲ”

“အို ...ဒါက ပြိုင်ရမယ့်အလုပ်မှ မဟုတ်တာ”

“ကိုယ်က ပြိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မွေးနံ့သာကြိုက်တဲ့ အစားအစာကို ကိုယ်လိုက်ကြိုက်နိုင်အောင်ကြိုးစားတာ မွေးနံ့သာ”

“အို”

သူမ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ အပြောကြောင့် ချစ်ခနဲ ခေါင်းလေးငုံ့မိရ၏။

သည်နေ့နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ သူ ဒီလိုစကားမျိုးပြောနေတာ။

မစွတာချောင်တို့လာတော့ သူကအင်္ဂလိပ်လို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောသည်။

ထို့နောက်သူမနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သူမကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပြန်လည်နှုတ်ဆက်၏။ စည်သည်

တွေ့ပြန်တော့ ...

“သူတို့ ချီးကျူးသွားတာ ကြားပါတယ်နော် မွေးနံ့သာ”

“ဘာကိုလဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ဪ... ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးမလေး သိပ်လှတယ်တာ”

“အို”

“အင်း... ဒီနေ့ မွေးနေ့သာ အို လို့သုံးခါရှိပြီ၊ ဒါကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရရင်”

“ဟင်း... ဦးစောဘုန်းခေါင်နော် တွေ့ကရာလျှောက်မေးနဲ့”

သူမမျက်နှာနီနီလေးဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကာ သူမအဖေ လှစ်ခနဲပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဟောဗျာ”

အလိုလိုနေရင်း အရှက်သည်းနေသော သူမကြောင့် သဘောကျစွာရယ်မောရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့... ည ဒင်နာမှာ အလှဆုံးပြင်ခဲ့နော်”

သူသတိပေးတာ ကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်မိ၊ သေတယ် သူ့မျက်နှာပြုံးနေမယ်ဆိုတာ။

ခရမ်းရောင်ဝိုးလက်ပြတ် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလည်ထောင်လေးကို ခရမ်းကျောက်ကြယ်သီးလေးများဖြင့် ဝတ်ကာ၊ ချိတ်လုံချည်ခရမ်းရောင်လေးဖြင့် ချပ်ရပ်ကျောရှင်းစွာလှနေသည့် သူမက ဆံပင်များကို ဆတ်စီစီလေးထုံးဖွဲ့လျက် အဖြူရောင်ဖိနပ်၊ အဖြူရောင်လက်ကိုင် အိတ်တို့ဖြင့် ဒင်နာပွဲကို တက်လာ၏။

ဖြူဖွေးကြည်စင်သော သူမ၏အသားအရေနှင့် ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံမှာ သိပ်ကိုလိုက်ဖက်ကာ မြင်သူတိုင်းငေးစရာ။

သူမကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကားဖြင့်လာကြိုသည်။ အိမ်ထဲမှ ကျောကျောလေးထွက်လာသောသူမကို သူတောက်ပသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၏။

“ဒက်ဒီ သမီးသွားတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မောင်ဘုန်းခေါင် အန်ကယ်စိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ဒီပွဲမှာ နည်းနည်းနောက်ကျမယ် အန်ကယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မောင်ဘုန်းခေါင်နဲ့ဆို အန်ကယ်စိတ်နဲ့

သားပါ”

“အို ...ဒက်ဒီကလဲ”

သူကတော့ပြီး၍ ကားစက်နှိုးထွက်ခဲ့၏။

“သီလား၊ မွေးနဲ့သာ... ဒီနေ့ မင်းသိပ်လှတယ်”

“သင့်ခံယူ”

တကယ်တော့ သူကိုယ်တိုင် ချောမောခန့်ညားနေသည့် နက်ပြာရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ဖြူသန့်နေ၏။

ခင်နာအတွက် ဟိုတယ်မှာဘွတ်ကင်လုပ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲဝင်လာတာမြင်တော့ အားလုံးကပြုံး၍ကြည့်သည်။

မစ္စတာချောင်က သူ့ကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ

“ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သိပ်ကိုလိုက်ဖက်တယ်”

ဟု ချီးကျူးလေ၏။

“သင့်ခံယူ”

သူ့အားပါးတရပြုံးကာ ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် သူမကိုကြည့်သည့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားထားသော သူမကိုဓာတ်ပုံရိုက်ပါရစေဟု ဧည့်သည်တချို့က ခွင့်တောင်း၏။

သည်တော့လည်း သူမကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြန်မာဟန်ဂုဏ်ယူရာမှ လက်ခံဖို့တိုက်တွန်း၏။

“ကောင်းပြီလေ”

ညမီးရောင်ထိန်ထိန်အောက်မှာ သူမဓာတ်ပုံအရိုက်ခံလေ၏။

အင်မရာမီး၊ ဂွီဒီယိုမီးတွေက ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်လို့။

ထို့နောက် စားသောက်တော့ ယောက်ျားသားပါတာမို့ အသောက်မှစတင်၏။

သူမအတွက်က အချိုရည်၊ မစ္စတာချောင်နှင့်ပါလာတဲ့ အချိုအမီးတွေကတော့ သူမလို အချိုရည်မသောက်ပါ။

စားသောက်ရင်း လုပ်ငန်းအကြောင်းပြောကြ၊ တခြားအကြောင်းပြောကြဖြင့် ဆူညံနေ၏။ မစ္စတာချောင်က သူမကိုကြည့်ကာ

“မစ္စမေးကို စင်္ကာပူလာလည်ဖို့ ကျွန်တော်ကဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ မစ္စတာစောဘုန်းခေါင်နဲ့အတူ လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဆိုတာကြောင့် သူမမျက်နှာလေး မသိမသာနီရဲသွား၏။ သူကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ...

“တစ်ချိန် ကျွန်တော်တို့ အတူလာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောတာကြောင့် မျက်စောင်းကြိတ်ထိုးမိရ၏။ ဟင်း...

သူနဲ့ဘယ်သူက အတူလိုက်မှာလဲ။

အပြန်မှာ ညဆယ်နာရီ။ သူက သောက်ထားတာမို့ အနည်းငယ် ရီဝေဝေ။ ကားကို သူ ကန်တော်ကြီးဘေးရပ်လိုက်၏။

“ဟင် ...ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်မွေးနဲ့စကားပြောစရာရှိလို့”

“အို ...ဒီလောက် အချိန်နောက်ကျနေတာ ပြောစရာရှိတာမနက်မှ ပြောပါ”

“အဟွန်း နောက်ကျလည်း ကိုယ်နဲ့ဆို အန်ကယ်က စိတ်ချ
ပါတယ် မွေးရဲ့ ဒီမှာ မွေး”

“ဘာလဲ”

သူမအသံက မသိမသာတင်းမာနေပြီ။ သူမရုစိုက်မိဟန်မဟုတ်

“ကိုယ်... မွေးကို ချစ်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“အဟွန်း ...မွေး နားမလေးပါဘူးနော်”

သူပြောရင်း သူမနားကပ်လာ၏။ သူမဖျတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်

ကာ

“ဦးစောဘုန်းခေါင် ရှင်မူးနေပြီ”

“နိုး ...နိုး၊ ကိုယ်လုံးဝမမူးပါဘူး မွေး၊ ကိုယ် မူးတို
ဒီစကားပြောတယ် မွေးထင်နေသလားဟင်”

“အို ...မဟုတ်ရင်၊ ရှင်ဒီလိုဘယ်ပြောမလဲ”

သူခေါင်းခါယမ်းသည်။ ထို့နောက် သူ့ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြန်

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားနေရတာကြာပြီ
မွေး၊ ဒါတွေကို မင်းကမသိပါဘူးလေ”

“ဒီမှာ ကျွန်မဘာမှသိစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့”

“နေပါဦးမွေးရယ်၊ ကိုယ့်ကို အဖြေ”

“အို ဘာအဖြေလဲ၊ ရှင်အတွက် ဘာအဖြေမှ မရှိဘူး ဦးစော
ဘုန်းခေါင်”

သူမ ပြတ်သားစွာပြောတော့ သူမနားမှာပျက်သွား၏။

“ဒီလို အပြတ်မပြောပါနဲ့ မွေး၊ ကိုယ်နဲ့ မွေးဆိုတာ”

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား
ဆက်ဆံရေးပဲရှိတယ်”

“ကိုယ်က ဒီလိုသဘောမထားဘူးမွေး”

ခက်ပါလား၊ သူနဲ့ ပြိုင်ပြောနေလို့ ဒီညမိုးလင်းသွားမည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်စကားကို ကျွန်မစဉ်းစား
ပါ့မယ်၊ ကဲ ခုတော့ ကျွန်မတို့ သွားရအောင် ဒက်ဒီစိတ်ပူနေမယ်”

“အိုကေ ...ဒီလိုမှပေါ့မွေး၊ တကယ်တော့ မွေးအတွက်
တိုယ်စီစဉ်ထားတာတွေ အများကြီးပါလေ။ တစ်သက်လုံး မွေးဘဝ
သာယာအေးချမ်းဖို့”

အမှောင်ထဲမှာ သူမ မှဲခနဲပြုံးမိ၏။ သူမကို ဒီလိုပြုံးယောင်း
လို့ မရဘူးဆိုတာ သူသိရဲ့လား။ တခြားမိန်းကလေးတွေသာ ထိုအရာ
တွေကို မက်မောမည်။ သူမကိုးကွယ်တာက အချစ်ပင်ဖြစ်၏။

အိမ်ရောက်တော့ ဒက်ဒီစောင့်နေသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ
သူနှုတ်ဆက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းနာနာကျသွားတယ် အန်ကယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဒင်နာဆိုတော့ ဒီလောက်နောက်ကျမှာပေါ့၊
ကဲ ...ကဲ မိုးချုပ်ပြီ မောင်ဘုန်းခေါင်ပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

သူမက အိမ်ရောက်တာနှင့်အပေါ်သို့ တောက်လျှောက်တက်
ခဲ့၏။ သူ့ကို တစ်ချက်မှမကြည့်တော့ပေ။

ဟင်း... ဒီလူတစ်နေ့ဒီစကားမျိုးပြောလာမယ်ဆိုတာ သိရဲ့နဲ့ မရှောင်သာနဲ့။

ကိုရေ...

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံးနီးစပ်မှဖြစ်မယ်။ သူမရင်ဘာကိုမှန်းမသိ တစ်ခုခုစိုးရိမ်နေပြီ။

နောက်နေ့မနက် သူမအလုပ်မသွားတော့။

“သမီး အလုပ်သွားဖို့ ပြင်လေ”

“ဟင့်အင်း... ဒက်ဒီ သမီးဒီအလုပ်က ထွက်တော့မယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်ဆီမှာ သမီးအလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

ဒက်ဒီမျက်မှောင်တွန့်ကာ သူမကိုကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ သမီး”

ဒက်ဒီမေးတော့ သူမသက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်သည်။ သည်ကိစ္စ ဒက်ဒီကို ဖွင့်ပြော၍ကောင်းပါ့မလား။

“မောင်ဘုန်းခေါင်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ထားသလား”

ဒက်ဒီရိပ်မိစွာမေး၏။ ယခုမှတော့ သူမခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ၊ ညက သူ... သမီးကို”

“ဘာဖြစ်လဲ”

သူမမျက်နှာလေး အနည်းငယ်ပန်းရောင်သမ်းလျက် ဆီစိုစို ဖြေလိုက်၏။

“သူ သမီးကို ရည်စားစကားပြောတယ် ဒက်ဒီ”

“ဘာ၊ ဟား... ဟား ဖြစ်မှဖြစ်ရလေသမီးရယ်”

ဒက်ဒီရုတ်တရက် ထရယ်တာကြောင့် သူမအံ့သြသွား၏။

“ဘာရယ်တာလဲ ဒက်ဒီ”

“ရယ်စရာပေါ့၊ သမီးရယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ မောင်ဘုန်းခေါင်ကို

စိတ်ဆိုးတာလား၊ ဒါဆိုရင် သမီး ကလေးသိပ်ဆန်လွန်းတယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ တကယ်ဆို သမီးဟာ အရွယ်ရောက်ပြီး တဲ့ မိန်းကလေး ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မောင်ဘုန်းခေါင်လို လွတ်လပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ချစ်ရေးဆိုတာ အပြစ်မှမဟုတ်ပဲ သမီးရဲ့”

ကြည့်စမ်း... ဒက်ဒီအယူအဆတွေက သူမထင်ထားတာ ထက်ပို၍ ခေတ်မီပွင့်လင်းနေသည်။

သူမကလည်းရှင်းရှင်းပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဒက်ဒီ ပြောတာဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သမီးသူ့ကို စိတ်မဝင်စားတာပဲ”

“ဘာ... မောင်ဘုန်းခေါင်ကို သမီး စိတ်မဝင်စားဘူး ဟုတ်လား။ ဘာကြောင့်လဲ သူ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်တွေရှိနေလဲ။

ဒက်ဒီကို ပြောစမ်းသမီး”

“ချီယွင်းချက် အကြီးဆုံးကတော့ သမီး သူ့ကို မချစ်နိုင်တာပဲ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီခေါင်းခါယမ်းသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုနှစ်သိမ့်၏။

“ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီတော့ သမီးခေါင်းအေးအေးစဉ်းစားပါ။ ဒက်ဒီဖုန်းဆက်ပြီး မောင်ဘုန်းခေါင်ကို ဒီနေ့ သမီး နေမကောင်းလို့ အလုပ်မဆင်းနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်မယ်”

သည်နေ့တဲ့။ ဒါဆို နောက်နေ့တော့ သမီးအလုပ်ဆင်းရမယ်လို့ ဒက်ဒီပြောလိုက်တာလား။

“ကလင်... ကလင်”

ဘယ်မှမသွားဘဲ တစ်နေ့ကုန် အိပ်ရာထဲလဲနေရာမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် သူမကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို”

“မွေး ကိုယ်ပါ”

“ဪ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

သည်လူ ဘာကိစ္စဖုန်းဆက်တာလဲ။ သူမအလုပ်မဆင်း၍ ဖြစ်မည်။

“မွေး နေမကောင်းလို့ဆို ကိုယ့်အထင်တော့ နေမကောင်းတာထက် ကိုယ့်ကို မွေးရှောင်နေတာလို့ ထင်တယ်”

သူထင်တာအမှန်ပဲမို့ သူမဆိတ်ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“မွေး ကိစ္စတစ်ခုကို ဒီလိုရှောင်နေမယ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“အို ...ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျွန်မ ဘာကိစ္စမှ မရှောင်ဘူး၊ ဦးစော

ဘုန်းခေါင်”

“အဟွန်း ဟုတ်လို့လားဗျာ၊ ဒါဆို အလုပ်ဘာလို့ မဆင်
လဲ”

“အို ...ဒါကတော့...”

“ဘာလဲ မနေ့ကကိစ္စအတွက်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ်
ပြောလိုက်မယ်၊ မနေ့ကကိစ္စ ကိုယ်အတည်ပြောတာ ဘာအကြောင်းနဲ့
မပြောင်းလဲဘူး၊ မွေးနဲ့သာဘက်ကကော”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး ဦးစောဘုန်း
ခေါင်”

“ဘာလဲ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးဖို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး မွေးနဲ့သာက ကိုယ့်ကိုဘာကြောင့် လက်မခံတာ
လဲ”

“အို ...ဒါကတော့...”

သူမမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဟု ပြောလျှင်ကောင်းပါ့မလား၊ ဒက်ဒီ
ဆီကို ပြန်ရောက်နိုင်သလား။

“မွေး ကိုယ်မေးနေတယ်လေ”

“ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ရှင့်...ရှင့်ဘာကြောင့် ခုထိ အိမ်ထောင်
မပြုသေးတာလဲ”

“အဟွန်း အရှင်းလေးပဲဗျာ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့လူ မတွေ့

နဲ့ပေါ့”

“အို ...ရှင့်လိုလူက ‘အချစ်’ ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားလို့
ထား”

“ဘယ်နှယ့် ပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ အချစ်ဆိုတာ တန်ဖိုးထား
လို့သာ ကိုယ်ဒီအချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်တာပေါ့၊ အင်း ခုတော့
ကိုယ်မပြောခင် အဲဒီဘဝကို လွတ်မြောက်လာမှာပါ မွေးနဲ့သာ”

“ရှင့် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ကိုယ့်လား ကိုယ်မကြာခင် လက်ထပ်စော့မယ်လို့ ပြော
တာ”

သူ့အဖြေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ သူမငြင်းထားလျက်နဲ့ သူ့ဘယ်
သူ့ကို လက်ထပ်မှာလဲ”

“ရှင့် လက်ထပ်မယ့်သူက”

“မွေးနဲ့သာလေ”

“အို”

ကဲ...ဒီလူဟာ ဘယ်လောက်မုန်းစရာကောင်းလဲ။ သူမ
မကြိုက်တဲ့ စကားကို ထပ်ခါပြောနေသည်။

“ဒီမှာ...ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးဝမချစ်ဘူးရှင့်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်ကချစ်ရင် ပြီးတာပဲ...ကိုယ်က
ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာလေ”

ဟင်...

သုခသုခ

သုခသုခ

သူနဲ့သူမက မမျှော်လင့်ပဲ 'အချစ်' ကို တန်ဖိုးထားတာကြောင့် လာ၍ တူနေပါလား။ မဖြစ်ဘူး အပြတ်ပြောမှ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ရှင့်ကို စိတ်ကူးမထင် တတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်”

“ဘာ ...ဘာပြောတယ် မွေးနဲ့သာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ သားထဲကို နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ အဝင်မခံနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ သူရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူလက်လျှော သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့ ရှင်အဆင် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာပဲနော်”

“အင်း...စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်သွားတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေ မယ့် မိန်းကလေးတွေအတွက် ချစ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ဟာ တခြား စိတ်ဖြစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို မိန်းမစားတွေထဲမှာ မပါဘူး ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“အချစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းပေမယ့် လက်တွေ့ ဘဝမှာတော့ အသုံးမဝင်ပါဘူး မွေးနဲ့သာ”

ကြည့်စမ်း...ဒါဟာ ချစ်သူရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြေ ထောင်းတဲ့စကားလား။

“ကျွန်မအတွက်ကတော့ အချစ်ဟာ စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ ဘဝအတွက် တစ်ထပ်တည်းအသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“အဲဒါဟာ တကယ်ဟုတ်လား မဟုတ်လားဆိုတာ လက် တွေ့ကြတော့ ကိုယ်သိမှာပေါ့၊ ကဲ မနက်ဖြန် မွေးနဲ့သာ ရုံးတက် လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်ပါတယ်...ဘိုင်း”

သူ့ဘက်မှ ဖုန်းချသွားတော့ သက်ပြင်းချမိ၏။ ဒါ သူ့အနေ ဖြင့် လက်လျှော့တဲ့စကားလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်ကသာ ထိုအကြောင်းအရာကို ထပ်မပြောဘူးဆိုလျှင် သူမရုံးပြန်တက်ဖို့ ဝန်ခံလေးပါ။

ညနေဒက်ဒီပြန်လာတော့

“မောင်ဘုန်းခေါင်ကတော့ သမီး နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ စိုးရိမ်သွားတာပဲ”

“သူ သမီးဆီ ဖုန်းဆက်ပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဟုတ်လား၊ အင်း သမီးအပေါ် တကယ် ဂရုစိုက်တာပဲ၊ မောင်ဘုန်းခေါင်လို လူမျိုးက ရှားတယ်...ဒက်ဒီပြောခဲ့တယ် မနက် ဖြန် သမီးအလုပ်ဆင်းမယ်လို့။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် တာဝန် ကျေရတယ် သမီး”

ဒါကတော့ ဒက်ဒီ၏ ခံယူချက်ဖြစ်သည်။ သူမကလည်း

သုတေသန

ဒက်ဒီသမီးမို့ အလုပ်ကို တန်ဖိုးထားပါ၏။

“ကောင်းပါပြီ ဒက်ဒီ၊ မနက်ဖြန် သမီးအလုပ်ဆင်းပါမယ်”

“အေး...အေး ဒါမှ တာဝန်ကျေတဲ့ လူသားဖြစ်မှာ။ ထို
ဒက်ဒီအတွက် ညစာဘာချက်ထားလဲ သမီး”

“ဒက်ဒီအကြိုက် ဘဲသားပေါင်း၊ မြူစွမ်းဟင်းချိုနဲ့ ငါးဆွတ်
သုပ်ပါဒက်ဒီ၊ အရွက်ကြော်ကိုတော့ စားခါနီးမှ ဘဲသည်းဘဲမြစ်နဲ့
ပူပူနွေးနွေးကြော်ပေးမယ် ဒက်ဒီ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ သမီးလက်ရာစားမလို့ မိတ်ဆွေ
တွေ ဟိုတယ်လိုက်ကျွေးမယ် ခေါ်တာတောင် လိုက်မသွားဘူးကွ”

တစ်နေ့လုံး ချက်ပြုတ်ထားသမျှ ဒက်ဒီက အမောပြေအောင်
ပြောတတ်၏။

ဒက်ဒီရေချိုးပြီးချိန်မှာ ထမင်းပွဲကအသင့်။

“ဟော ...ထမင်းပွဲနဲ့ ကြိုနေပါလားဗျ”

“ဪ... မောင်ဘုန်းခေါင် လာဟေ့ သမီးလက်ရာ
တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်”

လက်ထဲမှာ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ဝိုက်ဖြင့်
ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲ
ပျက်သွား၏။

“ကျွန်တော်လည်း ညနေစာ မစားရသေးတာနဲ့ အတော်ပဲ
အနီကယ်၊ ဘယ်လိုလဲကွ လူနာက ထမင်းစားပွဲ ရောက်နေပါလား

အနီသား”

သူမ မျက်စောင်းထိုးတော့ သူပြီးသလို ဒက်ဒီရယ်၏။

“ကလေး ကျောင်းမတက်ချင်တော့ နေမကောင်းဘူး
အကြောင်းပြသလိုပဲ မောင်ဘုန်းခေါင်ရေ”

“ကျွန်တော်လည်း ထင်ပါတယ် အနီကယ်၊ လူမမာအတွက်
မိတ်စာတွေတောင် ကျွန်တော် ဝယ်လာတယ် ခင်ဗျ၊ ကဲ မွေးနံ့သား...
ခါတွေ ညည်းဖို့”

သူလက်ထဲက စားစရာတွေ စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ သူမမှာ
အိတ်ဒီရှေ့မို့ လက်ခံလိုက်ရ၏။

“ဘာလို့ ဝယ်လာတာလဲ”

“ဟောဗျာ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့လေ၊ လိုအပ်ရင် ဆေးခန်း
ဆောင် ပြရမလားလို့ ကိုယ်ထင်နေတာ”

“ဟင်း...ဒီရုပ်လား နေမကောင်းတာ ထမင်းတောင်
စားနေတာ”

သူမအပြောကြောင့် ဒက်ဒီနှင့် သူရယ်၏။

သူတို့ မျက်စိထဲ သူမဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ
သလား။

သူက အားမနာတမ်း ထမင်းဝိုင်း ဝင်ထိုင်ကာ အားပါးတရ
စားသည်။ ဒက်ဒီက သူ၏ အပြုအမူကို တပြုံးပြုံး။

“စား မောင်ဘုန်းခေါင်ရေ၊ ဘဲပေါင်းက ကောင်းရဲ့လား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်
ရောက်လို့ ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးမယ်သူမရှိ...”

“ဒါကြောင့် အိမ်မှာ လာစားဖို့ အန်ကယ်ဖိတ်ခေါ်တာ
မောင်ဘုန်းခေါင်”

“နေ့တိုင်းဆိုတော့လည်း အားနာတယ်ခင်ဗျ”

ဒက်ဒီတို့လို လူကြီးတွေနှင့် ဆက်ဆံရာမှာ သူက အ
ယဉ်ကျေးလှ၏။

“ဘာအားနာစရာလဲကွ၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူကြားမှာ ဒီစကား
ပြောစရာမလိုပါဘူး မောင်ဘုန်းခေါင်ရယ်”

ကဲ ကြည့်၊ ဒက်ဒီဟာ သူ့ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်ဟု မှတ်
ရဲ့လား၊ ကိုယ့်မှာ သမီးရှိနေတာကို မေ့နေသလိုပင်။

“အန်ကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခုလူ
နေ့တိုင်းပါပဲ မွေးနဲ့သာ ယူလာတဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို ကျွန်တော်စား
တာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မောင်ဘုန်းခေါင်အကြိုက် သမီး
ပြောထား၊ ဒါမှ သမီးက ချက်တတ်မယ်”

“အို ...ဒက်ဒီကလဲ”

သူမမှာ ဒက်ဒီ၏ စကားကို သဘောမကျပေမယ့် ကန့်ကွက်
နိုင်စွမ်းမရှိတာကြောင့် ခေါင်းလေးကိုသာ မသိမသာငုံ့လျက်။

“ဒက်ဒီက သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို သဘောတူနေသလား”

ဟု စိတ်မော့စွာ တွေးဖြစ်လေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက တချုပ်ချုပ်
သူမထံ ရောက်လာလျက်...။

“ဒက်ဒီ...သူက ကိုကျော်စင်တဲ့၊ တက္ကသိုလ်က ဆရာပဲ”

“ကိုကျော်စင်...ဒါ ကျွန်မဒက်ဒီ ဦးအောင်ပြည့်စုံ”

သည်နေ့ကို ရောက်လာ၏။ ဆန်းဒေးမှာ သူမချိန်းထားတဲ့
ကို လာခဲ့ခြင်း၊ ဒက်ဒီကလည်း ကတိအတိုင်း စောင့်ပေး၏။ ကိုက
အဖြူရောင် လည်ကတုံးရှုပ်အင်္ကျီ၊ အပြာရောင်ပိုးတွဲပုဆိုးနှင့် အပေါ်မှ
သတ္တလပ်အပါးစား အပြာနုရောင် တိုက်ပုံကို ဝတ်ထားသော ကိုပုံက
ရည်မွန်လှသည်။

သူမ မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကိုက ယဉ်ကျေးစွာပင် နှုတ်ဆက်
၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်”

“အင်း...ကျုပ်ကလည်း အသိတစ်ယောက်တိုးလာတယ်လို့
မှတ်ပါတယ်၊ မောင်ရင်က သမီးနဲ့ သိတာကြာပြီလား”

“ဗျာ...ဟို”

“ဟို ဒက်ဒီ သမီးတို့ သိတာ၊ သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“ဪ...ဪ...ဒါနဲ့ မောင်ရင် မိဘတွေကကော”

“ကျွန်တော့်မှာ အဖေမရှိတော့ပါဘူး အန်ကယ်၊ အဖေရှိပါတယ်...ကျွန်တော့် အမေကို ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ကျွေးနေတာပဲ ခင်ဗျာ”

ကိုက ဒက်ဒီသိချင်တာထက်ပိုကာ အလုံးစုံဖြေသွား၏။ ဒက်ဒီ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်။

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးစောဘုန်းခေါင်၏ ကားကြီးက ဆင်ဝင်အောက် ရပ်လာသည်။

“ဟော ...မောင်ဘုန်းခေါင် လာဟေ့”

ဦးစောဘုန်းခေါင်ကိုတွေ့တော့ ဒက်ဒီလိုက်လှဲစွာ ခေါ်သည်။ ရုတ်တရက် ရောက်လာသော ဦးစောဘုန်းခေါင်ကြောင့် သူမမျက်နှာ ပျက်သွားရသည်။

ကိုကလည်း ခန့်သားသားနားသော ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။ သတ္တလဝီအပါးစား အညိုရောင်ဘောင်းဘီ ရှည်ကို အဖြူပေါ်မှ အညိုစင်းသေးသေးလေးတွေပါသော စပိုရှပ်နှင့် တွဲဝတ်ထားသော ဦးစောဘုန်းခေါင် ပုံစံက နုပျိုနေသယောင်။

“ဧည့်သည် ရောက်နေတာပါလား”

သူဖြိုး၍ ဝင်လာရင်း ကိုကို တစ်ချက်ကြည့်ကာပြောသည်။

ဦးစောဘုန်းခေါင်က ကိုကို ဧည့်သည်တဲ့။

ဟင်း သူကကော ဧည့်သည်မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပါလား။

သူမ မသိမသာလေး မျက်စောင်းထိုးမိသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ် မောင်ဘုန်းခေါင်၊ သဒ္ဓါ မိတ်ဆွေတဲ့ မောင်ကျော်ဇင်တဲ့ တက္ကသိုလ်က ကျူတာ၊ မောင်ကျော်ဇင် ဒါ အန်ကယ်နဲ့ သဒ္ဓါတို့ မိတ်ဆွေ၊ မိသားစုလိုလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေတဲ့ ဘုရားကိုင်ရုံ မောင်စောဘုန်းခေါင်တဲ့”

ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဦးစောဘုန်းခေါင်က စတင်၍ ပြုံးကာ မိန့်တို လက်ကမ်းပေး၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကျော်ဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

ယောက်ျားနှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေချိန်မှာ သူမက ဆော့ မျက်နှာကို မပျက်အောင် မနည်းထိန်းသိမ်းထားရ၏။

နှစ်ယောက်လုံးက တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်တဲ့... ဟင့်အင်း...ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘယ်လိုမှ ဝမ်းသာစရာ မကောင်းပေ။

တကယ်တော့ ဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲ ဝမ်းသာ လို့လားဟု သူမမေးလိုက်ချင်၏။

ကိုက ခဏနေတော့ ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်သည်။

“အန်ကယ်နဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မြန်လှချည်လား ကိုကျော်ဇင် နေပါဦးလား”

ဦးစောဘုန်းခေါင်က အိမ်ရှင်လုပ်ကာ တားနေသည်။ သူမမှာ

ကိုပြန်မည်ကို မတားမိ။ ကြားထဲက ကိုကို အားနာသလိုပါပဲ။

“ကျွန်တော်မှာ ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့ပါ ဦးစောဘုန်းခေါင် မွေးနဲ့သာ ကျွန်တော်ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒက်ဒီက ခေါင်းညိတ်လျက် အသိအမှတ်ပြု၏။ ကိုကို အပေါက်ဝထိ သူမလိုက်ပို့သည်။

“မွေး တောင်းပန်ပါတယ် ကို”

“ဗျာ ...ဘာအတွက်လဲ”

“ဟို ...ဦးစောဘုန်းခေါင် ဒီနေ့လာတာ တကယ်တော့ တိုက်ဆိုင် သွားလို့ပါ ကို”

သူမ အားနာနေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိပုံ၊ ထို့ကြောင့် အသေ ခေါင်းခါရမ်း၏။

“ဒါ မွေးကြောင့်မှ မဟုတ်ပဲ၊ ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ဘာမှစိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့ မွေး”

“ကိုရယ်”

ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ကိုကို ကြည့်ပြီး သူမငိုချင်လိုက် တာ။ ကိုသာ ဟိုလူလို ပြည့်စုံတဲ့သူဆိုရင် ဒက်ဒီခုလို ဆက်ဆံစွာ မဟုတ်။

သူမ မျက်နှာမကောင်းစွာအိမ်ထဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

“သမီးရေ ထမင်းပွဲပြင်ဟေ့ မောင်ဘုန်းခေါင်လည်း ဒီမှာ စားလိမ့်မယ်”

ကိုတုန်းကတော့ ထမင်းစားဖို့ တစ်ချက်မခေါ်တဲ့ ဒက်ဒီ။ ဦးစောဘုန်းခေါင်အပေါ်မှာတော့ သိပ်ကို သဘောကောင်းပါလား။

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ဒက်ဒီ၊ သမီး ဦးစောဘုန်းခေါင်ကို လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

ညနေ ဦးစောဘုန်းခေါင် ပြန်သွားချိန်မှာ ဒက်ဒီက သူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ သူမကို ပြောလာခြင်း။

“ဘာပြောတယ် သမီးက မောင်ဘုန်းခေါင်ကို လက်မထပ် နိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဒက်ဒီ သမီးသူ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“တိတ်စမ်း ငါ့သမီးလေး လိမ္မာပါတယ်ဆိုမှ ပေးတောင်းမ မြင်းစီးထွက်မလို့ပေါ့လေ ဟုတ်လား မွေးနဲ့သာ”

ဒက်ဒီအသံက သိသာစွာ ဒေါသပါလာသည်။ သူမ ခေါင်း ခါယမ်းလိုက်၏။

“သမီးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဒက်ဒီ၊ ဒီကိစ္စက သမီးဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ”

“အေး ...အဲဒီသမီးဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်တာမို့လို့ ဒက်ဒီကလဲ ဝင်ပါနေရတာ...သမီးကို လမ်းရွေးမမှားစေချင်ဘူး၊ ပြောစမ်း သမီး၊ မောင်ဘုန်းခေါင်မှာ သမီး လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဘာချို့ယွင်း ချက်တွေများရှိနေလဲ”

ထိုအမေးကြောင့် သူမ ရုတ်တရက်ဘာမှမဖြေနိုင်၊ သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဦးစောဘုန်းခေါင်လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့

လူတစ်ယောက်မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှမရှိ။

“ဒက်ဒီ မေးတာပြေလေ သမီး”

“သူ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူး ဒက်ဒီ”

ထိုအခါ ဒက်ဒီမျက်ဝန်းတွေ လင်းလက်လို့ သွားရ၏။

“ဟုတ်ပြီ ဘာမှ ငြင်းစရာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သမီးမှာ ဘာအကြောင်းပြချက်ရှိလို့လဲ”

မေးနေပြီ ဒက်ဒီအမေးအတွက် သူမ အဖြေရှိဖို့...သူမ အံလေး မသိမသာကြိတ်ကာ ဒက်ဒီကို ကြည့်လိုက်၏။

“အဓိက အချက်ကတော့ သမီး သူ့ကို မချစ်နိုင်လို့ပါ ဒက်ဒီ”

“ဘာ ...ဒါက သမီးငြင်းဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်လား၊ ဟား ဟား ဒက်ဒီသမီးက အတော်စိတ်ကူးယဉ်ပါလားကွဟင်၊ ဒီမှာ သမီး လောကကြီးမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ လူတွေ အတွက် စိတ်ကူး ယဉ်မှုတစ်ခုပါကွယ်...”

တကယ်လက်တွေ့မှာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ဘဝကို တည်ဆောက်တဲ့အခါမှာ သမီးကို လက်တွေ့ ကျစေချင်တယ်”

ကဲ ဒက်ဒီဟာ ဘယ်လောက်များ စီးပွားရေးသမား ပီသ လိုက်သလဲ၊ အချစ်ဆိုတာကို လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိ။

“သမီးဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ၊ သမီးဘဝမှာတော့ အချစ်ဟာ အရေးကြီးတယ်”

“တော်စမ်း ဘာအချစ်က အရေးကြီးတာလဲဟင်၊ ပြောစမ်း အချစ်က ချက်စားလို့ရလား၊ ဝတ်လို့ရလား၊ အစိုးမဝါပဲ နေပူထဲ ချနိုင်လား၊ နင်လောကအကြောင်း အယ်လောက်များလည်လို့လဲ အန္တရာယ်”

တင်းမာသော ဒက်ဒီမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ခေါင်းလေးဖျတ် ခဲ့မိရ၏။

“သမီး လောကအကြောင်းများမလည်ပေမယ့် ဘဝကိုတော့ အချစ်နဲ့ပဲ တည်ဆောက်ချင်တယ်ဒက်ဒီ”

“တိတ် ...အဲဒီ အချစ်ဆိုတာကို ငါမကြားချင်ဘူး၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း နင် မောင်ဘုန်းခေါင်ကို လက်ထပ်ရမယ် ဒါပဲ”

“ဆို”

ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဒက်ဒီထွက်သွားတော့ သူမ မျက်ရည် စိစွာ ကျန်ခဲ့သည်။

မဖြစ်ဘူး ကိုနဲ့ ဝေးလို့ မဖြစ်ဘူး။

သူမဘက်က ကိုနဲ့ နီးမှဖြစ်မည်။

သည့်အတွက် သူမဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ် သားစွာ ချရလိမ့်မည်။

ဒါကတော့ ကိုနောက်လိုက်ဖို့...

ဟုတ်တယ် သူမမှာ ဒီအကြံကလွဲလို့ နောက်ထပ်ဘာမှ မရှိတော့။

သူမချက်ချင်း အခန်းထဲ ပြေးတက်ကာ စာတစ်အောင်

ကောက်ရေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ဂျမ်းကို အားကိုး၍ ကိုယ်
စာရေးပေးပြီး လွှတ်လိုက်ကာမှ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တုလဲ။

သူမကို တကယ်တမ်း ခေါ်ယူသွားတာက ဦးစောဘုန်းခေါင်
သူမရဲ့ ဘဝကို ယူသွားတာ သူ့ အို လောကကြီးတစ်ခုလုံးသူမ
အတွက် စောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်ကုန်ရပြီလေ။

“များသောအားဖြင့် သူဟာ မိန်းမတွေကို အထင်ကြီးတတ်
သူမဟုတ်ပေ...သို့သော် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပဲ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း နှလုံးသားထဲ စွဲနင့်သွားအောင် တစ်သက်
စာအတွက် ချစ်မိသွားခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ဒါဟာ သူ့အတွက် အချစ်ကျိန်စာသင့်ခြင်း
တစ်ခုပဲဟု သိလိုက်ရချိန်မှာ အရာရာအတွက် နောက်ကျသွားလေ
ပြီ”

စောဘုန်းခေါင်

“သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု...ဒီလင် ဒီမယား အိုအောင်
မင်းအောင် ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းရပါစေကွယ်”

ဒက်ဒီ၏ ဆုပေးသံအဆုံး သူမျက်နှာက ပြုံးသွားသလောက်
သူမမျက်နှာလှလှလေးကတော့ မရယ်မပြုံး၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို။

သည်နေ့ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးကာ
မိတ်ဆွေတချို့ကို ဟိုတယ်မှာ ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ စည်ကားသိုက်
မြိုက်သော မင်္ဂလာပွဲကို ဒက်ဒီနှင့်သူက ကျင်းပလိုပေမယ့် သူမ
စွတ်အတင်း ကန့်ကွက်သည်။

“အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ပကာသနတွေပဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ
အတွက် ကုန်ကျမယ့် စရိတ်အားလုံးကို မိဘမဲ့ကျောင်းနဲ့ ဘိုးဘွား
ရိပ်သာကို ကျန်မလှူချင်တယ်”

မချစ်မနှစ်သက်ပေမယ့် သူဟာ သူမရဲ့ ခင်ပွန်းယောက်ျား
ရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီ၊ ထို့ကြောင့် သူမဆန္ဒကို သူထံ ခွင့်တောင်း၏။
ဘာမဆို သူမဆန္ဒကို လိုက်လျောချင်သော သူက ဒက်ဒီကို နှစ်သက်ခဲ့

သည်။

“ခုချိန်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ မွေးရဲ့ ဆန္ဒအားလုံးကို လိုက်လျောချင်တယ် ဒက်ဒီ၊ အဓိက မွေးစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲလေ”

ကဲ သူမ စိတ်ချမ်းသာစေဖို့တဲ့ ဘယ်လောက်လှလိုက်တဲ့ စကားလဲဟင်။ တကယ်ဆို သူမ မချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘာအတွက်နဲ့ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ရမှာလဲ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒက်ဒီကတော့ သမီးတစ်ယောက်မကံလဲနဲ့ မို့ စည်စည်ကားကား ကျင်းပချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သမီးက ဒီလို လုပ်မှ စိတ်ချမ်းသာစေတယ်ဆိုရင် သမီးသဘောလိုက်လျောရမှာပေါ့လေ”

ချစ်တတ်လိုက်ကြတော့၊ ယခုတော့လည်း သူမစိတ်ချမ်းသာဖို့ ဒက်ဒီကအစ လိုက်လျောပေးချင်သည်တဲ့။ အေးလေ သူမရဲ့ နှလုံးသားကို သူတို့အလိုကျ ခွဲထုတ်ယူခဲ့ပြီးပြီပဲ။

သူမ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးလိုက်ကာ သူတို့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒက်ဒီနဲ့ ဦးစောဘုန်းခေါင်”
လက်ထပ်ပြီးသည့်တိုင် သူ့နာမည်ကို သူမတပ်ခေါ်တော့ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပေမယ့် ချက်ချင်းဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ ပြုံး၏။

“ဘယ်နှယ့် မွေးရယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် ကျေးဇူးတင်ရတယ်လို့ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ပဲကွယ်”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးကလဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒက်ဒီနဲ့ မောင်ဘုန်းခေါင်တို့က သမီးအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာတွေပါလေ”

ဒက်ဒီရဲ့ စကားတွေကို သူမ ဆက်မကြားချင်။ ယခု သူမ ရင်ထဲ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီသိရဲ့လား၊ ဒါပေမယ့် သူမက ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ဘဝ။ ယခုပဲ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ဒက်ဒီကို ကန်တော့နေပြီ။

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ဒက်ဒီ”
သူ့အသံက တက်ကြွရွှင်လန်းသလောက်၊ သူမက တိတ်ဆိတ်လို့။

“ကဲ ...ကဲ သားတို့ သမီးတို့လည်း ပင်ယန်းပြီ၊ အနားယူကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”
ဒက်ဒီ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ သူနဲ့ သူမနှစ်ယောက်တည်း သူက သူမမျက်နှာလေးကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ကဲ ...မွေး၊ မောင်တို့ အခန်းထဲ သွားပြီး အနားယူရအောင်နော်”
မောင်တဲ့။

ဖျတ်ခနဲ အေးစက်စိမ်းကားသော အကြည့်ဖြင့် သူမကြည့်

လိုက်၏။ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူမို့ သူမအကြည့်ကြောင့် သူမျက်နှာ
မသိမသာပျက်ယွင်းသွားတာကို မသိစေရ။

“လာ ...မွေး”

သူက သူမလက်လေးကို ပိုင်ပိုင်ကိုင်ကာ ခေါ်ယူသည့်
သူမ ဖျတ်ခနဲ သူမလက်ထဲမှရုန်းကာ အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့၏။ သက်ပြင်း
ချသံ သဲ့သဲ့နှင့်အတူ သူနောက်မှ လိုက်ပါလာလေသလား။

ပန်းနုရောင်တို့ လွမ်းခြုံနေသော ခန်းမကြီးထဲ ဝင်မီတွင်
သူမခြေလှမ်းတွေ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသေးသည်။

ကြည့်စမ်း သူမအတွက်တော့ ဒီလောက် အဖိုးတန်လှပစေရန်
အရာအားလုံးဟာ ခြောက်သွေ့လွင်ပြင်တစ်ခုလိုပါပဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မွေး”

“ဟင့်အင်း”

သူ့အသံကြားမှ ခေါင်းအသာခါယမ်းကာ အခန်းထဲသို့
လေးလံသည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ ယခုချိန်မှစကာ သူမ
ဟာ ဘဝသစ်တစ်ခုကို စတင်ရတော့မည်။

အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်မိပြီမို့ မြန်မာမိန်းကလေး
တစ်ယောက်မို့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဘက်အပေါ် မယားဝတ္တရား ကျေညီ
ဖို့ သစ္စာရှိဖို့ ကြိုးစားရတော့မည်။

သူမမှန်တင်ခဲ့ရှေ့ထိုင်ကာ ခေါင်းမှဆံထုံးကို ဖြေ၏။

“မောင် ကူဖြုတ်ပေးမယ်နော်”

မှန်ရိပ်ထဲမှ တစ်ဆင့် သတိုးသားဝတ်စုံဖြင့် ခန့်ညားသော
သူ့အသွင်ကို မြင်ရသည်။

ကြည့်စမ်း...ခုတော့လည်း သူမက အတ္တကြီးတယ်လို့ ထင်ရ
တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ နူးညံ့နေပြန်ပါလား။

အို ...ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုတွေထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲချင်တယ်”

“ဟောဗျာ”

သူပြုံးကာ ပြတင်းပေါက်နားသွား၍ကျောခိုင်းရပ်ပေး၏။
သူမ ခပ်မြန်မြန်လေး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

အဖြူဖျော့ဖျော့ပေါ့ပါးသော ဝတ်စုံလေးလဲကာ ဆံပင်အား
လုံး လွတ်လပ်စွာ ချထားလိုက်၏။ အဖြူပေါ်မှ အစိမ်းခက်နွယ်လေး
များ ခပ်ရေးရေးပါသော ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမ၏ ဖြူဖွေးနုညက်သည့်
အသားအရေက အထူးလှပလို့။

ဇနီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီမို့ သူ့အတွက် အဝတ်အစားလဲရန်
ဝတ်စုံထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ ရှင့်အတွက် ဝတ်စုံ”

“အပွန်း ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ဇနီးလေးက လိမ္မာသား
ပဲဗျာ”

သူမ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြုံး၍ သူပြော
သည်။ သူမမျက်လွှာချကာ သူ့အင်္ကျီ ကြယ်သီးလေးများ ကူဖြုတ်

ပေးလိုက်၏။

ကဲ ...သူ့အတွက်တော့ သူမဟာ ဘယ်လောက် လိမ္မော်
ဇနီးကောင်းလေးလဲ။

“မွေး”

“အို”

သူက ဖျတ်ခနဲ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ၏။
ထို့နောက် သူမမျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ယူကာ တောက်ပရွန်းလက်
သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်၏။

“မွေး မောင်အချစ်ရယ်၊ ဒီနေ့ မောင်သိပ်ပျော်တယ် သိလား
ဟော့ဒီ မောင်အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလို့လေ”

“အို”

နွေးထွေးသော အနမ်းများကြားမှာ သူမမျက်နှာထဲ
မွန်းကြပ်လို့။ သူကတော့ ပျော်နိုင်သူပေါ့လေ၊ အားလုံး သူ့ဆန္ဒတွေ
ပြည့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဗြုန်းခနဲ သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

“ဟင် ...မွေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အို ...ဟင်အင်း ကျွန်မ ဗိုက်ထဲ ဆာသလိုလို ရှိတာနဲ့”

“ဟာ ...ဟုတ်သားပဲ မွေးမှ ဒီနေ့ ဘာမှ ကောင်းကောင်း
မစားရသေးတာ၊ စားစရာတွေ မောင်အပေါ်မှာပေးမယ်”

“နေပါစေ ကျွန်မဘာသာ အောက်ဆင်းစားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက လှစ်ခနဲ သူ့အပါးမှ ထွက်ဖို့ပြင်၏။
သို့သော် ...

“ဟိတ် နေဦးလေ၊ ကိုယ့်လည်းစောင့်ဦးမှပေါ့ကွ”

သူမလက်ကိုဆွဲ၍ သူပြောတာကြောင့် စောင့်လိုက်ရ၏။

ကြည့်စမ်း ခုချိန်ကစပြီးသူမဟာ ဘယ်အရာကိုမှ လွတ်လပ်
စွာ လုပ်လို့မရတဲ့ဘဝ၊ အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဘဝမှာ အကျဉ်းကျလေပြီ
လား။

သူမ ခါးလေးကို ဖက်ကာ သူ့ခေါ်တော့ ရှက်မိသလိုလို၊
ထို့ကြောင့် သူ့လက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မွေးရဲ့၊ ဒီနေ့ဟာ ကိုယ်တို့အတွက်
မင်္ဂလာဦးနေကွ၊ ဒီတော့ မောင့်မယားကို ဒီလောက်လေးတော့ ဂရုစိုက်
ရမယ်လေ”

“အို ...ဒေါ်ဂျမ်းတို့နဲ့”

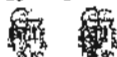
“ကျွတ် မွေးက တကယ်ရှက်တတ်တာပဲကိုး၊ ကဲဗျာ မွေး
စိတ်ကျဉ်းကြပ်အောင် မောင် မလုပ်ဘူး ဟုတ်လား”

ပြောလိုက်လျှင် သူက အကောင်း၊ တကယ်ပဲ သူမအပေါ်
ချစ်စေတနာတွေ အပြည့်အဝထားသလိုလို တကယ်တော့ သူ့ဆန္ဒ
သူ့အလိုတွေကိုသာ ဦးစားပေးသူအဖြစ် ဘယ်သူသိမလဲ။

ယခုလည်းကြည့် သူမ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဒက်ဒီ
အိမ်မှာ တစ်ပတ်ပဲ နေမည်။ နောက်တစ်ပတ်မှ စတင်ကာ သူ့အိမ်သို့

သူမ အပြီးတိုင် လိုက်နေရတော့မည်။

ဒါဟာ သူ၏ အတ္တမဟုတ်လား။

“ခရီးကစပြီး မွေးဟာ ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ သခင်မဖြစ်သွားပြီ၊
အခုအကြိုက် အားလုံးပြုပြင်နိုင်တယ်၊ မောင်ကအစပေါ့ဗျာ အဟွန်း”

ယနေ့ သူတိုက်ကြီးဆီသို့ သူမတို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။
ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချပေမယ့် သူမ
ဘာတတ် နိုင်မှာလဲ၊ ဒါတွေအားလုံး ဒက်ဒီစီစဉ်ခဲ့တာလေ။

ရောက်တာနှင့် သူမလက်လေးကိုဆွဲကာ သူမပေါ်ထပ်၊
အောက်ထပ် တစ်တိုက်လုံး လိုက်ပြရင်း ပြော၏။ ထို့နောက် သူမ
အလုပ်သမားများကို တန်းစီစေကာ သူမနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ မင်းတို့ရဲ့ သခင်မ ဒေါ်မွေးနဲ့သာတဲ့၊ ဒီအချိန်ကစပြီး
ဒီတစ်အိမ်လုံးကို သူပဲ စီစဉ်အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့အားလုံး သူ
စကားနားထောင်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ မမကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ကြိုဆို
ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အလုပ်သမားတွေက တစ်ပြိုင်တည်း သူမကို ကြိုဆိုနှုတ်

ဆက်သည်။ သူမအားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့အားလုံးကို မိသားစုဝင်တွေလို သဘောထားပါတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကြပါ။ အဆင်မပြေတာ၊ အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်မကို ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမလေး”

သူကတော့ သူမပြောသမျှ ပြုံးကာနားထောင်နေ၏။ စကားဆုံးတော့

“ကဲ...ဒီနေ့ မင်းတို့ မမ ဒီကိုရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အားလုံးကို ဝတ်စုံတစ်စုံစီနဲ့ ငွေတစ်သောင်းမှန်ဖိုးပေးမယ်”

“ဟေး...ဒါမှ တို့ဆရာကွ”

“မမ ရောက်လာတာ တို့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပဲဟေ့”

အလုပ်သမားအားလုံး ပျော်သွားတာကြည့်ပြီး သူမကြည့်နူးသွားရ၏။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆက်ဆံမှုပဲ။

“ကဲ မွေး...ဒီငွေတွေ မွေးပဲ သူတို့ကို ပေးလိုက်ပါကွယ်”

သူမလက်ထဲ ငွေများထည့်ပေးကာ ပြော၏။ ဒါငြင်းစရာ ကိစ္စ မဟုတ်တာကြောင့် သူမလက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်စီကို သူမ မှန်ဖိုးယူစေသည်။

အားလုံး ပြုံးပျော်လို့၊ သူက ဝတ်စုံတစ်စုံစီပေး၏။

နေလယ်စာကို ဟိုတယ်က မှာကာ အားလုံးတစ်ယောက်စီ စားသောက်စေသည်။

“မွေး ပျော်ရဲ့လားဟင်”

“ပျော်လား...အဟင်း...ကျွန်မအတွက်က ပျော်တာ မပျော်တာထက် ကျွန်မနဲ့ သင့်တော်တဲ့ နေရာကို ကျွန်မနေရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ မွေး၊ မောင်က မွေးကို ပျော်စေချင်တယ်”

“ရှင်မှားနေပြီ၊ ကျွန်မပျော်ဖို့ထက် ရှင်ပျော်ဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ်လေ”

“မွေးရယ်”

သူ ရင်နာဟန်ဖြင့် သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ၏။ ထို့နောက် သူမကျောပြင်လေးကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်လျက် ညည်းသည်။

“မွေး ဒီလိုပြောရင် မောင် ရင်ထဲနာသလိုပဲ၊ မောင့်အတွက် ကတော့ မွေးနဲ့အတူ နေရလို့ ပျော်တာအမှန်ပဲ... မောင့်လိုပဲ မွေးကိုလဲ”

သူမ...သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဆက်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ အပျော်တွေအားလုံးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က

စပြီး ပျောက်ဆုံးသွားပါပြီ ဦးစောဘုန်းခေါင်”

“မွေး”

သူ မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် သူမပခုံးလေး လှုပ်ကိုင်ကာ ခေါ်သည်။

သူမ ခပ်စူးစူး သူ့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းနှစ်ခု အဆုံမှာ

“မင်း မောင့်ကို ဒီလို မကြည့်နဲ့ မွေး”

အေးစက်စိမ်းကားသော သူမအကြည့်တွေကို သူ မခံနိုင်ဟန် သူမပခုံးလေးတွန့်ကာ မှုခနဲ ပြုံးလိုက်၏။

“တောက်”

ရုတ်တရက် သူမကို တွန်းခွာကာ သူ့ထွက်သွားသည်။ သည်တော့ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ရယ်လိုက်၏။ သို့သော် သူမရယ်သံ တွေက ခြောက်သွေ့အက်ကွဲလို့။

လရောင်ပျော့ပျော့က အခန်းထဲ ဖြာကျနေသည်။ ပြတင်း ပေါက်မှရပ်ကာ ခြံထဲ ငေးကြည့်မိ၏။

တစ်ခြံလုံး မီးထွန်းထားတာမို့ ခြံထဲက ရှုခင်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။ ညလေပြေအောက်မှာ ရောင်စုံပန်းတွေ ယိမ်းနွဲ့လို့ လေညင်းနှင်အတူ ပန်းရနံ့တို့က သင်းဖျံ့လျက်။

တကယ်ဆို ဒါဟာ အင်မတန် ကြည်နူးစရာ ကောင်းတဲ့ ရှုခင်းပါ။ သို့သော် သူမအတွက် အရာရာဟာ ခြောက်သွေ့အထီးကျန် လို့ ချစ်တဲ့သူကို စွန့်ခွာကာ မချစ်တဲ့လူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာရတဲ့ အဖြစ်။

ယခုလည်းကြည့် ညနေကထဲက စိတ်ဆိုးသွားတာ သူ မိုးချုပ်တဲ့အထိ ပြန်မလာသေးပေ။ သည့်အတွက်လည်း သူမ စိတ်မဝ ဖိ။ သူ မရှိလေ သူမအတွက် လွတ်လပ်လေဟု ထင်၏။

“မွေး ...မွေးရေ”

ခြံထဲသို့ သူ့ကားဝင်လာတာမြင်ပေမယ့် သူမ နေရာမှ မတုန် လှုပ်မိပေ။

ထို့နောက် သူ့လှေကားပေါ် တက်လာကာ ခေါ်သံ၊ အခန်း ဘက်သို့ သူလာတာ ကြားရပေမယ့် သူမ ပြန်မထူးမိပေ။

“မွေး...ဟင်”

ပြတင်းပေါက်မှာ ကျောခိုင်းရပ်နေသော သူမကိုတွေ့တော့ သူ့ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ထို့နောက် ညင်သာစွာ လျှောက်လာလျက်

“မွေး မောင်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား”

သူမပခုံးလေးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ခေါ်သည်။ သူမ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် အရက်တွေ သောက်လာသလား ဦးစောဘုန်းခေါင်”

သူ့ထဲမှ အယ်လ်ကိုဟောရနံ့က သူမခေါင်းကို ယစ်မူးစေ သည်။

“အဟွန်း ...နည်းနည်းပါ”

သူမ ဆံပင်လေးများကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းကာ သူပြော၏။ သူမ သူ့ရင်ခွင်မှ ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဒီည ရှင်တခြားအခန်း သွားအိပ်ပါ”

“ဟင် ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ အရက်နဲ့ မခံနိုင်ဘူး”

“ကျွတ်”

သူ ရုတ်တရက် စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်သည်။
ထို့နောက် သူအကြံရဟန်ဖြင့် ...

“ကိုယ် ရေချိုးလိုက်မယ်နော်” ဟုဆိုကာ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်သွား၏။

သူမ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် စောင်ယူကာ အခန်းပြင်ဘက်
ထွက်ခဲ့သည်။

“မွေး...မွေးရေ ဟောဗျာ”

ရေချိုးပြီးထွက်လာတော့ သူမကို မတွေ့ရ။ သူလိုက်ရှာ၏။

“ဟော”

ဒေါ်ရွှေမွှေးက အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းက ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ
အိပ်လို့။

“ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ထိုစာရွက်လေးတင်ထားသေး၏။

ဟင်း...သူသက်ပြင်းချကာ ထိုနေရာမှ ခွာခဲ့သည်။

မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ဆို အရက်သောက်တာ ရှောင်မှ။ မဟုတ်
လျှင် သူမက အကပ်ခံမည်မဟုတ်။

တိတ်ဆိတ်သောညတွင် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ
သူတစ်ယောက်တည်း လူးလိမ့်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မွေးဟိုမှာ အိပ်ရတာ

ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။

ထိုအတွေးဖြင့် သူအပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ မွေးသည်
ခေါင်းလေးစောင်းငဲ့ကာ အိပ်လို့။

“မွေးရယ်”

အဖြူရောင်ပိုးသားအိမ် ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် နက်မှောင်သော
ဆံပင်ရှည်များ ကျပြန်လျက် သူမအိပ်နေပုံလေးက ဒဏ္ဍာရီထဲမှ နတ်
သမီးလေးပမာ။

ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းထူထူအိမ်လေးကို ရင်ခုန်စွာ ငေးကြည့်
မိသည်။

မျက်တောင်ကော့များ မှေးယှက်ကာ အိပ်ပျော်နေသော သူမ
ပုံစံလေးက မထိရက်၊ မတို့ရက်စရာ။

ဒါပေမယ့် သူမအိပ်ရတာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ညောင်းညာနေမှာပေါ့၊
ကရုဏာစိတ်ဖြင့် သူမကိုယ်လေးကို အသာဆတ်ခနဲ ပွေ့ချိုလိုက်သည်။

“အင်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တာနှင့် သူမဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်လာ
၏။

“အို”

“အိပ်လေ မွေး၊ မောင်ခုတင်ပေါ် ပို့ပေးမယ်နော်”
သူမ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ မျက်ဝန်းတွေ
အသာပိတ်သွားသည်။

သည်လို လိမ္မာတာလေးတွေဟာ သူမကို ပိုတိုး၍ ချစ်စရာ။

မွေယာပေါ် ညင်သာစွာချပေးတော့ သူမ မျက်လုံး တစ်ချက်ဖြင့်ကြည့်
လာသည်။

သူပြီးကာ သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူလိုက်၏။

“အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလားဟင်”

“သိပ်နှောင့်ယှက်တာပဲ”

အိပ်ချင်မှူးတူးအသံလေးဖြင့် သူမပြောတော့ သူလှစ်ခါးပြု

သည်။

သူမပါးပြင်လေးကို အသာရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“ဆောရီး မောင်က မွေးအိပ်ရတာ ဒုက္ခရောက်မှာမို့”

ပါဗျာ”

“ဟင်း မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့လို့ စာရေးထားတယ် မဟုတ်

လား”

“အဟွန်း ဘယ်မှာ နှောင့်ယှက်လို့လဲ မွေးရယ်”

သူမမျက်နှာလေးကို ရှိုက်နမ်းကာပြောတော့ မျက်စိ

ထိုးသည်။

“ခုပဲ နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ချစ်တာ”

“သွား”

သူရင်ဘတ်ကို သူမလက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် တွန်းဖန်

သည်။ သို့သော် အချစ်အင်အားကြီးနေပြီဖြစ်တဲ့ သူက သူမ လက်

ချောင်းလေးများကို ဆွဲယူကာ သူမအား အချစ်နယ်ထဲသို့ ဆွဲထူ
ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

သည်အိမ်ရဲ့ အရှင်သခင် မဖြစ်လိုပေမယ့် ယခုတော့ ဖြစ်ခဲ့
ရပြီ။ သူ့ရဲ့ ဇနီးမယားဘဝ မရောက်ချင်ပေမယ့်လည်း ရောက်ခဲ့ရပြီ
နဲ့ လေကထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို မဖြစ်
နေ သူမထမ်းဆောင်ရပါ၏။

မနက်ဦးလင်းတာနှင့် သူ့အတွက် စားစရာအဆင်သင့်၊ အလုပ်
သွားခါနီး သူ့အတွက် အဝတ်အစား အဆင်သင့်ထုတ်ပေးရသည်။
သူ့အလုပ်သွားတော့ ကားနားအထိ လိုက်ပို့။

ထို့နောက် တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှအလုပ်တွေနှင့်ရှုပ်ကာ ညနေ
သူပြန်လာတော့ စားဖို့ အဆင်သင့်ချက်ပြုတ်ရ၏။

ယခုလည်း ဈေးမှပြန်ရောက်တာနှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနဲ့
ချက်ပြုတ်သည်။ ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ အိမ်ရှင်း။

“မိအေး...ညည်းဆရာကို သွားပြောလိုက် ထမင်းပွဲ အဆင်
သင့်ဖြစ်ပြီလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လင်မယားဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကာ ရှင်းရင်း

နီးနီး မနေဖြစ်ပေ။ သူကတော့ တစ်အိမ်လုံးရှိ သော့ကို သူမအပ်ထားကာ ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မစစ်ဆေးပေ။

“မွေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ ပျော်ဖို့က မောင့်အတွက် အရေးကြီးဆုံးပဲ သိလား။”

သူမ ဂရုစိုက်ပေမယ့် သူကတော့ ဂရုစိုက်၏။ အခုအရာရာ သူမလုပ်ပေးမှ ကျေနပ်တတ်သူ။

“ဆရာ...မမက ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီတဲ့”

“ဪ...အေး လာခဲ့မယ်”

သို့သော် တော်တော်နှင့် သူရောက်မလာ။ သူမ ဧည့်ခန်းရှင်းရှင်းကြည့်တော့ သူက သတင်းစာကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်တုန်း အလုပ်မသွားခင် သူက ထမင်းစားသွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် မနက်စာအမီ ချက်ပေးရသည်။

“ဟင်းတွေ အေးကုန်တော့မယ် ထမင်းက မစားဘူးလား။ သည်လိုမှ သတိမပေးလျှင် သူတော်တော်နှင့် နေရာထိုင်မည့်မဟုတ်တာကြောင့် သူမပြောလိုက်ရ၏။ သည်တော့မှ သတင်းစာကို မျက်နှာမှ ခွာ၏။

“စားမှပေါ့ဗျ”

နေရာမှထကာ သူမခေါင်းလေးကို သတင်းစာဖြင့် အထိပုတ်သည်။ သူမက မယားဝတ္ထုရားကျေပွန်စွာ ဒီလိုဆောင်ရွက်ပေးတတ်တဲ့ သူမကျေနပ်လှ၏။

“ဟင် ...ဟင်းတွေကလဲ အပျံ့စားပါလား”

ဆိတ်သားနှုတ်၊ ငါးမြင်းဆီပြန်ချက်၊ ပဲကြာဖ်ဟင်းချို၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းကြော်နှင့် သရက်ချည်သုပ်၊ တို့စရာ အစုံအလင်ဖြင့် သူမလက်ရာများက စားချင်စဖွယ်။

“မွေးကော တစ်ခါတည်းဝင်စားလိုက်လေ”

မနက်ပိုင်းအစောထမင်းမစားတတ်သော သူမက ခေါင်းခါးခါးခါးလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့က အိမ်မှာနေတဲ့လူတွေပဲ ဘယ်အချိန်စားစားပါ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် မောင်နဲ့အတူတူ နည်းနည်းစားကွာ”

သူမခွတ်ခေါ်တော့ သူမ သက်ပြင်းချကာ လိုက်လျောရ၏။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူမဆန္ဒလိုက်လျောရတာပါပဲ။ ထမင်းစားပွဲ သူမဝင်ထိုင်တော့ သူပြုံးသည်။

“မောင်တော့ မွေးလက်ရာကလွဲပြီး အပြင်မှာ မစားတတ်တာဘူးဗျ”

သူမပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးရင်း သူပြော၏။

“ကျွန်မဘာသာ စားပါ့မယ်”

“မောင်က အချစ်ကို ဂရုစိုက်ချင်လို့ပါဗျာ”

သည်လူတစ်ယောက်ဟာ သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်၏။ တကယ်တော့ ထိုသို့ သူမက ပြန်လုပ်ပေးသင့်ပါသည်။ သို့သော် ဒီလိုလုပ်ရမှာကို သူမစိတ်က ဝန်လေးနေ၏။

“ညကျရင် မောင် ဒင်နာရှိတယ် နောက်ကျမယ်နော် မွေး”

“အင်း”

သူမအတွက်ကတော့ သူဒီလို နောက်ကျတာ မဆန်း။
စောပြန်လာဖို့လည်း တစ်ခါမှမပြောမိ။

စားသောက်ပြီးတော့ သူအလုပ်သွားဖို့ အဝတ်အစား
သည်။ သူမအင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ကုတ်ပေးလိုက်၏။

“မောင့် မိန်းမက သိပ်လိမ္မာတာပဲဗျာ”

“အို”

သူမခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ဖက်၍ ရင်ချင်းအပ်ကာ
ပြောသည်။ ဖြူနုသော ပါးမိုမိုလေးကို သူအသာရှိုက်နမ်း၏။

“မွေးရယ် မောင့်ကို ခုချိန်ထိ မောင်လို့ မခေါ်သေး
နော်”

သူမကိုယ်လေးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ကာ သူ
မရဲညည်းတွားသည်။

“ဖယ်ပါ။ အလုပ်သွားရတော့မှာ မဟုတ်လား”

သူရင်ခွင်မှ အသာရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူကမတွေး

“မသွားဘူးကွာ၊ ဒီနေ့ မွေးက မောင်လို့ မခေါ်မေး
အလုပ်မသွားဘူး”

“အို ...ကလေးလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့”

တကယ်ပဲ သူက သူမအား တင်းကြပ်စွာ ဖက်၍ နမ်း
သည်။ သည်နေ့ သူဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိ။

“ကလေးမဟုတ်လို့ မွေးဆီက အချစ်တောင်းခံနေ

ဆါဗျ၊ ပြောစမ်းပါ မောင့်ကို ချစ်လား”

သူမ မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူကြည့်ကာ သူမေးတော့ ငြိမ်သက်
သွား၏။

ချစ်လားတဲ့။

သည်စကားကို ဘာကြောင့် ခုမှမေးဖို့ သူသတိရတာလဲ။
သူမနှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ကာ ငြိမ်နေတော့ သူခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၏။

“သိပါတယ်ကွာ၊ မင်း မောင့်ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
“ရှင် ကျွန်မကို ပိုင်ဆိုင်နေရပြီပဲ မဟုတ်လား ဦးစောဘုန်း

ခေါင်”

“ဦးစောဘုန်းခေါင် ဟုတ်လား၊ လက်ထပ်ပြီးတာ
ဒီလောက်ကြာပြီ၊ ဘယ်မိန်းမကမှ ကိုယ့်ယောက်ျားနာမည်တပ်ခေါ်မနေ

ကြဘူး မွေးနဲ့သာ”

“ဒီအတွက် ရှင်...ကျွန်မကို မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ရှင်ကြိုက်
သလို လုပ်နိုင်ပါတယ်”

အေးစက်စွာ သူမပြောတော့ သူဟက်ခနဲ ရယ်၏။ ထို့နောက်
သူမကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ

“စိတ်ချ...မင်းကို ကိုယ်က ကွာရှင်းမယ် ထင်သလား၊
လုံးဝ မကွာရှင်းနိုင်ဘူး မွေး၊ မင်းဟာ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်မယား

ဖြစ်နေရမယ်”

သူမအံလေးကြိတ်ကာ သူရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်း၍

ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီလူရဲ့ အတ္တဟာ အမြဲတမ်းကြီး
မားနေတာပဲ မဟုတ်လား။

သူလည်း ခြေသပြင်းပြင်းဖြင့် အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ ကားတစ်
ကြမ်းမောင်းပြီး အလုပ်ဆီ ထွက်သွား၏။

သည်အဖြစ်အပျက်မှာ ဘယ်သူက မှားနေတာလဲ။ နောက်
ဆုံးတော့ ဒီလောက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့ အိမ်ထောင်ကြီးမှာ
ကာယကံရှင်နှစ်ယောက် ဘာကြောင့် စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရတာလဲ။

အို... ဒါတွေအားလုံးဟာ အချစ်ကြောင့်၊ ဟုတ်တယ် အချစ်
အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဓားကွာနေလို့ပဲ။ သူတို့
ပေးနိုင်ပေမယ့် သူမက မပေးနိုင်ဘူး။

သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အချိန်ကစပြီး သူမရင်ထဲက အချစ်ဟာ
သေဆုံးခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

သူထွက်သွားပြီး ခင်မူကို ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား မွေးရယ်”

ခင်မူမေးတော့ မနက်က အဖြစ်အပျက်စုံကိုသူမပြောပြလိုက်
၏။ သူမမှာ ရင်ဖွင့်စရာ ခင်မူတစ်ယောက်သာ ရှိသည်မဟုတ်လား။

“မင်းသိပ်မှားတာပဲ မွေးရယ်”

“ဘာ ... ကျွန်မ မှားတယ် ဟုတ်လား ခင်မူ”

သူမ အံ့သြသလို မေးတော့ ခင်မူက တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်း
ညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် မွေး၊ ရှင်မှားတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

အို... ရှင်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစောဘုန်းခေါင်ရဲ့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်
ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဒီဘဝကို ပြန်ပြင်ယူလို့လည်း မရဘူး
မွေး။

ဒီလို အခြေအနေရောက်မှ မင်းဘာကြောင့် သူ့ကို မလိုက်
လျောချင်ရတာလဲ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာ
ဆောင်လုပ်ပေးရမှာ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်မဟုတ်လား”

ခင်မူစကားကြောင့် သူမရုတ်တရက်ငြိမ်သက်သွားသည်။
သူ မနက်က သူမကို စိတ်ဆိုးသွား၏။ ဒါပေမယ့် သူမရင်ထဲ
ဘာမှ မခံစားမိ။ ခင်မူဝေဖန်တော့ သူမဘက်က လွန်သွားသလား။

“တကယ်လို့ ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်မမှားခဲ့တယ်ဆိုရင်
လည်း ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာ ကျွန်မမဟုတ်ဘူး ခင်မူ”

“ဟုတ်ပါတယ် မွေး၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မင်းဖန်တီးတာ
မဟုတ်ပေမယ့် ရှိလာတဲ့ အိမ်ထောင်ကို မပြိုကွဲအောင် ဖန်တီးဖို့က
မင်းတာဝန်ပဲ မွေး”

“ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ခင်မူ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ အိမ်ထောင်ရေးကြီး သာယာပျော်ရွှင်
ဖို့ တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့ မင်းဘက်က သူ့ကို နည်းနည်းအလျှော့ပေးလိုက်
စေချင်ပါတယ် မွေးရယ်။

ဒါဟာလည်း တို့စေတနာနဲ့ ပြောတဲ့စကားဆိုတာ ရှင်နား
လည်မှာပါ မွေး”

သူမ ညင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ခင်မူဟာ သူမ

အပေါ်တော့ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသသူပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်အကြံပေးတာကို ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ် ခင်မူ”

“ဒီစကားကြားရတာ တိုဝမ်းသာပါတယ် မွေး၊ ရှင်တို့ အိမ်ထောင်ရေး တစ်သက်တာပတ်လုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေလို့ တို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ခင်မူရယ်”

ခင်မူကို မျက်ရည်ဝံ့ရွာကြည့်ရင်း သူမပြောလိုက်၏။ ခင်မူ ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်ဝံ့ရွာသူမလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား ခိုက် နှစ်ယောက်သားကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စာမင်မေ့ဖို့ ကြိုးစား နေကြသည် မဟုတ်လား။

“ဘာ...ဘာပြောတယ်...သူကားအက်ဆီဒင့်ဖြစ်တယ် ဟုတ်လား”

သူပြန်လာချိန်ကို စောင့်နေသော သူမမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အရေး ပေါ်ဌာနက ဖုန်းဝင်လာတာကြောင့် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရ၏။

ချက်ချင်းပင် ဒက်ဒီဆီ အကြောင်းကြားပြီး သူမကတော့ တိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ သူရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်ခဲ့လေ သည်။

ဘုရား...ဘုရား

သူ...သူ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

သည်အချိန်မှာ သူ့အတွက် ဘာကြောင့် သူမရင်ထဲ ပူလောင် နေရတာလဲ။

အို အဖြေကတော့ ရှင်းပါ၏။

သူဟာ သူမခင်ပွန်းလေ ဟုတ်တယ်...ဒါကြောင့် ဇနီး ဇယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်တာ...

သူမရောက်သွားတော့ သူသည် အရေးပေါ်ဌာနမှာ...

“ဦးစောဘုန်းခေါင်”

ဒဏ်ရာများစွာဖြင့် သူသည် သူမကို စောင့်မျှော်နေ၏။

သူမ ခေါ်သံကြားတော့ လေးလံသော သူမျက်ဝန်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာသည်။

“မွေး”

“ရှင်...ရှင် ဘာမှမဖြစ်ရဘူး၊ ရှင်နားမှာ ကျွန်မရှိတယ် ဦးစောဘုန်းခေါင်”

သူနားကပ်ကာ သူမပြောလိုက်၏။ သူက ရီဝေပျော့တော့ သော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရှင်...ရှင်ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

သူမျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို မေးချင်နေဟန်နဲ့ သူမ တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်၏။ သူနှုတ်ခမ်းတွေ အားယူပွင့်လာကာ

“ကိုယ့်ကို ချစ်...လား”

“အို”

ကြည့်စမ်း...ဒါဟာ သူမဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားတဲ့ မွေးခွန်းပါ။ သူမျက်ဝန်းတွေက မျှော်လင့်လျက်...

“မွေးနဲ့သာ...”

ဒါ သိပ်ကို အရေးကြီးနေတဲ့အချိန် သူကြားချင်တာ ဖြေလိုက် လေ...ဖြေလိုက်...မြန်မြန်ဖြေလိုက်”

သူမ စိတ်ကို ဇွတ်တိုက်တွန်းနေပေမယ့် ဘာကြောင့် သူမ

နှုတ်ဖျားတွေက လေးလံနေရတာလဲ...သူမကိုကြည့်နေသော သူ၏ မျက်ဝန်းတွေသည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်ပိုမိုနံလာသည်။

သူနှုတ်ခမ်းမဲ့ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားချိန်၌

“ဦးစောဘုန်းခေါင် ရှင်ကို...ကျွန်မ...ဟင်”

သူခေါင်းက တစ်ဖက်သို့ငိုက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ သူမအော် တော့ ဆရာဝန်ရောက်လာကာ စမ်းသပ်ပြီး ခေါင်းခါပြလေ၏။

အို...

မယုံဘူး...ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး။

သူဟာ မနက်ကမှ ကျွန်မနဲ့ စကားများခဲ့သေးတာ၊ ခုတော့ လောကကြီးမှာ သူမရှိတော့ဘူးတဲ့။

“သမီး”

“ဒက်ဒီ”

မျက်နှာမကောင်းစွာ ရောက်လာသော ဒက်ဒီကိုမြင်တော့ သူမကလေးတစ်ယောက်လို ပြေးဖက်ကာငိုမိလေ၏။

“ဒက်ဒီ...သူ...သူမရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

ဒက်ဒီ မျက်နှာအိုစာသွားလိုက်တာ၊ သူမကို တင်းတင်းဖက် ကာ နှစ်သိမ့်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မောင်ဘုန်းခေါင်ရယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ မင်း လူလောကကြီးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေဖို့ အကောင်းဆုံးပါကွာ”

အက်ကွသံကြီးဖြင့် ဒက်ဒီပြောတော့ သူမငို၍မဆုံး၊ လောက

ကြီးမှာ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တကယ်မယုံနိုင်စရာပါလား။

သူကြားချင်တဲ့စကားကို သူမမပြောလိုက်နိုင်ခင်မှာ သူ လောကထဲမှ ထွက်သွားပြီ။ သည့်အတွက် သူမ နောင်တရမိလေ သလား။

တစ်သက်လုံး မခွဲဘူးဟု သူပြောခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ ကံကြမ္မာက သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲခဲ့လေပြီ။

ကဲ...ဦးစောဘုန်းခေါင် ကံကြမ္မာကို ရှင်အနိုင်ယူချင်သေး လားဟင်။

သူ၏ သတင်းက ချက်ချင်းပင် ပျံ့လွင့်ကာ မိတ်ဆွေတွေ အသီးသီးရောက်လာသည်။

သူ့အတွက် စိတ်ထိခိုက်သူတွေ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်သူတွေ၊ သူမကို နှစ်သိမ့်သူတွေ၊ အို အားလုံးဟာ တကယ်တော့ သူမအတွက် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလိုပါပဲလား။

သူ၏နောက်ဆုံး ခရီးကို ပို့ဆောင်စဉ် သူမမျက်ရည်မကျမိ တော့၊ အဲကိုသာ တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

ဦးစောဘုန်းခေါင်ရယ် ဒီဘဝမှာ ရှင်ကတော့ ရှင်လုပ်ချင်ရာ တွေ လုပ်သွားတာပဲနော်။ ရှင်ဘဝထဲ မဝင်ချင်တဲ့ ကျွန်မကို ရှင် ရအောင် ဇွတ်ခေါ်တယ်၊ဟော့...ခုတော့လည်း ကျွန်မက မနေပဲ ရှင်ထားရစ်ခဲ့ပြန်ပြီ။

အားလုံး ရှင်အလိုဆန္ဒအတိုင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပဲလားဟင်။ ကျွန်မအတွက် ဘာမှထည့်မတွက်တော့ဘူးလား...ကျွန်မ

ဆန္ဒတစ်ခုလောက်သာ အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရရင် ကျွန်မလေ ကျွန်မ ခုချိန်မှာ ရှင်ကို ပြန်လည်အသက်ရှင်စေချင်ပါတယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒအစစ်အမှန်ပါ မောင်ရယ်”

“သေတဲ့လူကလည်း သေခဲ့ပြီ၊ ရှင်တဲ့လူကလဲ ဘဝကို ရှေ့ဆက်ရဦးမယ်၊ ဒီလို မစားမသောက်ပဲ နေတာကြာရင် ကျန်းမာ ရေးထိခိုက်မယ် မွေးရယ်...”

ဦးစောဘုန်းခေါင်အတွက် ရှင်လည်းပြုလုပ်သင့်တဲ့ ကုသိုလ် တွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လားကွယ်”

ခင်မူသည် သူဆုံးပါးသွားတဲ့အချိန်မှစကာ သူမနားမှာပဲ နေခဲ့၏။ ဒက်ဒီတစ်ယောက်ကတော့ တရားရသွားသလားမသိ၊ ဒီ ရက်ပိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသာသွားနေ၏။

“ခင်မူရယ်၊ ကျွန်မဘဝလောက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာ ဘယ်သူရှိမလဲဟင်။

အစက ကျွန်မဘဝဟာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်၊ ပူပင် ကြောင့်ကြမ္မာဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး၊ ခုတော့လည်း ကျွန်မဘဝလောက် ပူလောင်တာ ဘယ်သူရှိမလဲဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မွေး၊ ရှင်ဘဝကလည်း အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန်ပါတယ်၊ တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။

ဒါပေမယ့် ရှင်ဒီလိုနေလို့ မရဘူးလေ...ဦးစောဘုန်းခေါင် ကျန်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို ရှင်ပဲ ဦးစီးရမယ် မဟုတ်လား”

“အို ...ဟင်အင်း ကျွန်မဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို ရှင်မှားပြီ ဒီကိစ္စဟာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဦးစောဘုန်းခေါင်ကုမ္ပဏီက အလုပ်သမားတွေအတွက် ထည့်တွက်ရမယ်လေ။ သူတို့သာ ဒီကုမ္ပဏီကြီး ပျက်စီးသွားရင် သူတို့ဘဝတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မလဲဟင်”

ထိုစကားကြောင့် သူမငိုငိုသွား၏။ သည်အကြောင်း သူမ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ပေ။

သူမငြိမ်သက်သွားတာကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ခင်မူထပ် ပြောသည်။

“တကယ်တော့ ရှင်ဟာ တော်တော်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ သူများတွေအပေါ်မှာလည်း ညာတာစာနာတတ်သူ လေ။ အလုပ်လုပ်နေခြင်းကသာ မင်းရဲ့စိတ်တွေကို သက်သာခွင့်ရ စေမှာပါ မွေးရယ်”

“ခင်မူရယ် အဟင့် ဟင့် ကျွန်မလေ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ သိပါပြီ။ ခုလည်း ကျွန်မဆန္ဒထက် သူတို့အားလုံးအတွက် ကျွန်မရပ်တည်ရတော့မယ်လေ”

“မွေးရယ်၊ တကယ်တော့ မင်းရဲ့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မှန်ပါ တယ်ကွယ်”

တစ်လကြာပြီးနောက် ကုမ္ပဏီကိုသူမဦးစီးလုပ်ကိုင်တော့၏။ ခင်မူက သူမ မန်နေဂျာ၊ ဦးစောဘုန်းခေါင်၏ အလုပ်သမားများက သူမအပေါ် ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံကြသည်။

အိမ်ထဲမှာနေပြီး စိတ်ထဲလေးလံထိုင်းမှိုင်းကာ နေရတာထက်

အလုပ်ခွင်မှာ သူမ၏အာရုံကို မြှုပ်ထားလိုက်တာကြောင့် သောတာ ဟူသမျှ မေ့စေသည်။

ဒက်ဒီကလည်း သူမ အလုပ်ဝင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေ၏။

“အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက်နေတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့ သမီးရယ်”

သူမ ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့။ တကယ်တော့ အလုပ် လုပ်နေ သည့်အချိန်တွေသာ သူမဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ခဏမှေ့ထား လိုက်နိုင်တာပါ။

ညဘက်တိတ်ဆိတ်တဲ့အချိန် သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိခိုက် ဘယ်လောက်ရင်နာကြေကွဲထိခိုက်ရသလဲဆိုတာ ဒက်ဒီမသိ။

အေးလေ... ဒက်ဒီဟာ သူမရင်ထဲက အကြောင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ သိခဲ့သူမဟုတ်ပဲ။ ဒါဟာမဆန်းပေ။

မနက်ဗိုးလင်းတာနှင့် သူမအလုပ်သွား။ ညဗိုးချပ်မှ အလုပ် ကပြန်ရောက်၊ ခဏနား ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီးတာနှင့် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ ထို့နောက် အိပ်ယာဝင်တော့၏။

ကံ ဒီတော့ သူမအတွက် စိတ်နှာကြဉ်းစရာတွေ မရှိ၊ သူမ အလုပ်ကြိုးစားလွန်းတော့ ဒက်ဒီနှင့် ခင်မူက စိုးရိမ်ပြန်သည်။

“အလုပ်ကို ဒီလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်ရင် ကျန်းမာ ရေးထိခိုက်လိမ့်မယ် မွေး”

“ဒါဆို ကျွန်မ အလုပ်မလုပ်ပဲ နေရမလား ခင်ဗျ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ မလျှော့မတင်း စောင်းကြည့်လိုတော့

မွေးရယ်”

“မသိတော့ဘူး ခင်မူ၊ ကျွန်မဘဝက လျှော့စရာ ရှိရင် လည်း အတိုင်းအဆမရှိလျှော့၊ တင်းစရာရှိရင်လည်း အတိုင်းအဆ မရှိ တင်းနဲ့၊ အဟင်း...ဟင်း ပုံမှန်ဘဝဆိုတာ ကျွန်မအတွက် ဘယ်တော့မှ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး ခင်မူ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မွေးရယ်၊ အားလုံးအတွက် အနှစ် နှာခံသူဟာ တစ်နေ့စိတ်ချမ်းသာမှု မလွဲမသွေ ပြန်ရမှာပါကွယ်”

“အင်းဒါဟာ ကမ္ဘာလဆန်းတစ်ရက်နေ့လောက် ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်ခင်မူ...ဟင်း...ဟင်း”

သူမရယ်သံမှာ နာကြည်းမှုတွေ ပါဝင်နေတာကို သိသော ခင်မူက သက်ပြင်းလေးချ ခေါင်းလေးခါယမ်းကာ သူမကို စိတ်မ ကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေလေတော့၏။

(၃)နှစ်ကြာသောအခါ

“မှားယွင်းမှု”ဆိုတာ လောကကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့လူတွေ
အတွက် မလွတ်ကင်းတဲ့ အရာတစ်ခုပဲ။

ဒါပေယျံ...

တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်မှားယွင်းတဲ့သူကိုတော့ ထိုက်တန်စွာ
အပြစ်ပေးသင့်ပါတယ်။

ဘဝမှာတစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ မှားယွင်းတဲ့ လူကိုတော့
ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား”

ကျော်စင်

“မွေးရေ ရှင်ကို ဧည့်သည်တော်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားနေသော သူမကို ခင်မူက အပြုံးလေးဖြင့် လာပြော၏။ ယခုတော့လည်း အရာရာဟာ သူမအတွက် အားလုံးနေသားတစ်ကျဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ဘယ်သူလဲ ခင်မူ”

“အင်း... အဲဒါကတော့ ရှင်တွေ့ကြည့်ရင် သိမှာပဲ၊ ကံလွတ်လိုက်မယ်နော်”

သူမ ခေါင်းမညိတ်ခင် ခင်မူပြန်ထွက်သွားသည်။ ဧည့်သည်နာမည်ကို မပြောဘဲ လှမ်းထွက်သွားသောခင်မူကြောင့် နားမလည်ဖြစ်ရ၏။

ယခုသူမကို တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်ဟာ ဘယ်သူလဲ။

သူမအတွက်တော့ ထူးထူးခြားခြားတွေ့ဆုံရမည့် ဧည့်သည်မရှိပါ။ ထိုစဉ် ညင်သာစွာ တံခါးပွင့်လာကာ ကတ္တီပါ အနက်စီးထားသော ဖြူမွေးသန့်စင်သော ခြေထောက်တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကိုယ့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ မွေး”

“ဟင်”

အသံနှင့်အတူ ဝင်လာသူကို သူမမြင်လိုက်ရခိုက် အံ့သြစွာဖြင့် နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်မိ၏။ သူမရှေ့မှလူသည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကထက်ပို၍ တည်ငြိမ်ချောမောခန့်ညားလာ၏။

အဖြူရောင် လည်ကတုံးရှပ်အင်္ကျီပေါ် အပြာရောင် သဏ္ဍာန်လပ်ပါး တိုက်ပုံအင်္ကျီကို နက်ပြာရောင် ပိုးတွဲပုဆိုးဖြင့် ဝတ်ထားဆဲ။

သူ...သူ။

“ဘယ်လိုလဲ မွေး၊ ကိုကို တွေ့လိုက်ရလို့ မွေးအံ့သြသွားသလားဟင်”

အပြုံးဖျော့ဖျော့ဖြင့် မေးလာသူကို ကြည့်ပြီး သူမရင်ထဲ နာကြည်းစိတ်တွေ တစ်လိုက်လို့က်ဝင်လာသည်။

“ရှင်...ရှင်ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“ကိုယ် မွေးနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ”

“အို ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ဘာမှတွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူး ကိုကျော်ဇင်၊ ပြီးတော့ ရှင်လိုလူ တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ လက်ခံမတွေ့နိုင်ဘူး”

သူမစကားကြောင့် သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သူမကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ

“မွေးက ကိုကို ဒီလောက်ထိ စိတ်နာနေတာကိုး”

“ဟင်အင်း ကျွန်မ...ရှင်ကို စိတ်မနာပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့

သုံးနှစ်က ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို လွဲမှားစွာ ချစ်မိခဲ့တယ်လို့ အောက်မေ့မိပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကိုဘက်ကတော့ မွေးကို လွဲမှားပြီး ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မှန်ကန်စွာ ချစ်ခဲ့တာပါ မွေး”

တည်ငြိမ်စွာ သူပြောလိုက်တော့ သူမမျက်နှာလေး ချဲ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင်ဘက်က မှန်ကန်စွာ ချစ်ခဲ့သေးပေမယ့် ဟုတ်လား ကိုကျော်ဇင်၊ ဟင်း...ဟင်း ဒီစကားဟာ ရှင်အကြောင်း ကျွန်မမသိခင်ကတော့ ကျွန်မယုံနိုင်လောက်တဲ့ စကားပါပဲ။ ဒါ့အပြင် ရှင်လို အချစ်ကို ရောင်းစားတတ်တဲ့ လူရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်မလွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ပြတ်ပြတ်သားသား သိခဲ့ရပြီလေ”

သူခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မွေး ကိုယ့်ကို အထင်လွှဲနေပြီ၊ တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ”

“အို ဘာမှမပြောနဲ့၊ ရှင်စကားကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားပါ ဦးကျော်ဇင်”

တစ်ချိန်က အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့သူကို ခုတော့ သူမ ရက်ရက်စက်စက် နှင်ထုတ်ခဲ့လေပြီ။

သူအံ့သြစွာ သူမကိုကြည့်၏။

“မင်း အတော်ပြောင်းလဲသွားတာပါလား မွေးရယ်”

“အဟင်း...သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒီလို ပြောင်းလဲတတ်

အောင် သင်ပေးတာက ရှင်ပဲ မဟုတ်လား ဦးကျော်ဇင်”

“မင်း ကိုယ့်ကို ကြိုက်သလို စွပ်စွဲပါ မွေး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအထင်လွဲမှားနေတာကိုတော့ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြခွင့်ပေးစေချင်တယ် ကွယ်”

လေသံအေးအေးဖြင့် သူတောင်းပန်၏။ သူမ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး ဦးကျော်ဇင်၊ ဘာတဲ့ စောစောက ဦးကျော်ဇင် ပြောလိုက်တာ ကျွန်မရဲ့ အထင်လွဲမှားမှု ဟုတ်လား...ရှင်ကြောင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျွန်မ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ခဲ့တာတောင် ကျွန်မက အထင်လွဲမှားတာတဲ့ လား၊ ခုဆို ကျွန်မက...မဆိုးမလေး ဖြစ်နေပါပြီလေ၊ ဒါကို ရှင် ကျေနပ်မှာပါ”

သူမ့ကိုနှာကို နာကြည်းစွာ စိုက်ကြည့်လျက် သူမ အေးစေ့စွာ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။ သူမ့ကိုဝန်းတွေက သူမအပေါ် ကရုဏာမိုးစွေသွားဟန်။

“မွေးရယ်...အဲဒီအတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ မင်းကို ဒီနေ့ထိ မေ့မရခဲ့ပါဘူးကွယ်”

“ဘာရှင် ကျွန်မကို မေ့မရဘူး ဟုတ်လား၊ အင်း ဟုတ်မှစ ပေါ့လေ၊ ခုတော့ ကျွန်မက...သူဌေးမဆိုးမလေး ဖြစ်နေတာကိုး”

“မွေး”

သူ မခံနိုင်စွာအော်တော့ သူမခေါင်းမောကာ ရယ်မောလိုက်

၏။

“ဘာလဲ ဒီစကားအတွက် ရှင်ရင်နာတာလား ဦးကျော်ဇင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကတောင် ရှင် ငွေအတွက်နဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရဲ့ ချိန်းတဲ့စာကို တခြားလူတစ်ယောက်ကို ရောင်းစားခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား ဦးကျော်ဇင်”

သူမတရစပ် စွပ်စွဲတော့ သူ၏ဖြူသောမျက်နှာနီရဲလာသည်။

“တော်တော့ မွေး ကိုယ့်ရုဏ်သိက္ခာကို ဒီထက်ပိုမစော်ကား ပါနဲ့၊ မင်းဟာအရင်ကလို နူးညံ့တဲ့နှလုံးသားပိုင်ရှင် မဟုတ်တော့ ဘူး၊ သိပ်ကိုမာကျောထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး မွေး”

ထိုနောက် သူအခန်းထဲက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ သူမ အံလေးတင်းတင်းကြိတ်ကာ နေရာမှာ မတ်တပ်ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။

ဟုတ်တယ် ဦးကျော်ဇင် ကျွန်မဟာနှလုံးသားမာကျောတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ ရှင် ကိုယ်တိုင်ပဲလေ။

“မွေး... ဆရာပြန်သွားပြီ”

ခင်မူအခန်းထဲ သွက်သွက်ဝင်လာကာပြောသည်။ သူမ မသိ ချင်ယောင်ဆောင်ကာ

“ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ဘာအစီအစဉ်တွေရှိသေးလဲ ခင်မူ၊ မရှိဘူး ဆိုရင် ကျွန်မအိမ်ကို စောစောပြန်ချင်တယ်”

“ဒီနေ့ ဘာမှထူးခြားတဲ့ အစီအစဉ်မရှိဘူး မွေး၊ ဒါပေမယ့်

ရှင်အတွက် ထူးခြားတဲ့ဧည့်သည်က ကိုကျော်ဇင်ပဲမဟုတ်လား”
သူမဆတ်ခနဲ ခင်မူကိုကြည့်လိုက်၏။

“ခင်မူမှားနေပြီ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ ကျွန်မကို မထူးခြားစေ
ပါဘူးလေ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မွေး၊ ဆရာကိုကျော်ဇင်ကို
တောင် ရှင် ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလားဟင်၊ သူဟာ ဒီနေ့အထိ
ရှင်ကိုချစ်ခဲ့တယ်၊ သစ္စာရှိခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအချိန်ထိ အိမ်ထောင်
မပြုဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တယ် မွေး”

“ဘာပြောတယ် ခင်မူ၊ ဆရာက ကျွန်မအပေါ်သစ္စာရှိတယ်
ဟုတ်လား၊ ဘာသစ္စာရှိတာလဲဟင်၊ ကျွန်မချိန်းလိုက်တဲ့စာကို
ဦးစောဘုန်းခေါင်ဆီ သွားရောင်းစားတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေအားလုံး ရှင်အထင်လွဲနေတာ၊
တကယ်တော့ ဆရာဟာ လူကောင်းလူတော်တစ်ယောက်ပါကွယ်။
ဒီကိစ္စတွေအားလုံး မွေးရဲ့ဒက်ဒီ ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“အားလုံး ဒက်ဒီအမှားတွေပါကွယ်၊ ဒက်ဒီဟာ သမီး
ကိုချစ် တဲ့နဲ့... ဒီအမှားတွေကျူးလွန်မိခဲ့တာပါ။ သမီးပေးခိုင်း
လိုက်တဲ့စာကို ဒေါ်ဂျမ်းဆီက ဒက်ဒီယူခဲ့တယ် ...

ပြီးတော့ မောင်ဘုန်းခေါင်ကို ပေးလိုက်တယ်”

“ရှင်”

ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်ရှင်းပြနေမှတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို သူမ
မယုံလို့မဖြစ်တော့ပေ။

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဒါတွေအားလုံး မောင်ကျော်ဇင်ဘာမှ
မသိခဲ့ဘူး။ သမီးလက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ သူ့အမေဆုံးသွားတာအမှန်ပါ။
နောက်တော့ သူနိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့တယ်... ဒက်ဒီလည်း ကိုယ်ဖြစ်
ချင်တာဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ရလို့ ကျေနပ်ခဲ့တယ်။

မောင်ဘုန်းခေါင် ဆုံးပြီးချိန်မှာ ဒက်ဒီအမှားတွေအတွက်

နောင်တရလာခဲ့တယ် သမီး။

ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားက မကြာခင်ကမှပြန်ရောက်လာတဲ့ မောင်ကျော်ဇင်ကို ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်သွားပြီး ရှင်းပြတောင်းပန်ခဲ့တယ် သမီး။ ဒါကြောင့် မောင်ကျော်ဇင်ဟာ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ရှင်းပြရအောင် သမီးဆီလာခဲ့တာပဲ”

“အို”

အဖြစ်အပျက်အားလုံး၏ တရားခံဟာ ကိုဟု သူမ ထင်ခဲ့သမျှ မှားပါကောလား။ ကြည့်စမ်း ခုတော့တရားခံဟာ ဒက်ဒီ။

ယခုမှတော့ ဒက်ဒီကိုလည်း သူမအပြစ်မတင်ချင်တော့ပေ။ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ သားသမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်ဖြင့် မှားခဲ့တာမဟုတ်လား။

ကို...

သူမ... ကိုကို အထင်လွဲမှားစွာရက်ရက်စက်စက်ပြောခဲ့ပါသည်။ သည့်အတွက် ကို ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်မလဲ။

“ဒက်ဒီကို ခွင့်လွှတ်ပါသမီး”

“အို ...ဟင့်အင်း ဒက်ဒီမတောင်းပန်ပါနဲ့ ဒက်ဒီမှားခဲ့တာ စေတနာမှားလို့ သမီးနားလည်ပါတယ်ရှင်”

“ခုလို သမီးက ဒက်ဒီအပေါ်နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

“ဒက်ဒီရယ်...”

ဒက်ဒီကိုဖက်ကာ သူမငိုမိသည်။ သည်မျှင်ရည်တွေဟာ သူမအတွက် ဘယ်တော့မှဆုံးမလဲ။

ဒက်ဒီက သူမကျောပြင်လေးကို ပုတ်ပေးသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့သမီး၊ ခုချိန်ကစပြီး သမီးဘဝဟာ အရယ်နဲ့ စသင့်ပါပြီကွယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီး၊ အရင်က ဒက်ဒီစိတ်ချမ်းသာတာ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ လူ့ဘဝမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလည်းမဖြစ်၊ ကိုယ်မဖြစ်ချင်တာလည်းဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီနားလည်ခဲ့ပြီလေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါသမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် ဒက်ဒီ လိုက်လျောပါရစေ”

“ဒက်ဒီဆိုလိုတာက”

“သမီး မောင်ကျော်ဇင်ဆီကိုသွားပါ”

“အို ...သူက...”

“မောင်ကျော်ဇင်ဟာ သဘောထားပြည့်ပြီး နားလည်မှုရှိတဲ့ တလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒက်ဒီရှင်းပြလို့ သမီးအပေါ် သူနားလည်သွားပါပြီ၊ ဒက်ဒီ ကိုလည်း သူခွင့်လွှတ်ပါသတဲ့ကွယ်”

အို ...ကိုရယ်။

စိတ်သဘောထားမြင့်မြတ်လှတဲ့ ကိုလိုလူမျိုးကိုမှ သူမ ခော်ကားမိလေခြင်း။

“ဒက်ဒီ... သမီး... သမီး သူ့အပေါ်မှားမိပြီ”

“သွားတောင်းပန်လိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုပဲ သမီး သွားလိုက်မယ်နော် ဒက်ဒီ”

“အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်”

ဒက်ဒီ ပြုံးပြုံးကြီးခွင့်ပြုပြီမို့ သူမ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ကားဆီ ထွက်ခဲ့၏။

ကိုရေ...

မွေးလာပြီလေ...

သူမကားကို ခပ်သွက်သွက်လေးမောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း...

ကိုနဲ့တွေ့ရတော့မှာမို့လို့ ရင်တွေခုန်လို့ ဒီလိုမခံစားရတာ သူမအတွက်ကြာပြီလေ။

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်က သူမရောက်ဖူးနေကျအိမ်လေးသည် အရင်အတိုင်း တိတ်ဆိတ်မြဲ။

“ကို”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သူမမြဲခွင်းကာ ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် အိမ်လေးထဲက ဘာသံမှထူးခြင်းမကြားရ။ သူမအိမ်လေး ထဲဝင်ခဲ့၏။

“ကိုရေ... ကို”

“ဟင် ...မွေး”

ယခုမှ ကိုက သူမကိုမြင်သွားဟန်၊ ကိုမျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည်။

“ကို... ကို၊ မွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ မွေး ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ကိုကို ကန်တော့ဖို့သူမကြိုးစားတော့ ကိုက သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲထူ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ မွေး၊ ကိုကို ဒီလောက်ထိတောင်းပန်စရာ ခလိုပါဘူးကွယ်”

အနီးကပ်ဆုံနေရသော မျက်ဝန်းနှစ်ခုဖြင့်တူကြည့်မိကြသည်။ ဘယ်သူမှ မျက်တောင်မခတ်မိ။ ကြည့်စမ်း ဒီမျက်ဝန်းလေးတွေ ဝေးကွာခဲ့တာနှစ်နဲ့ချီကာ ကြာခဲ့ပါလား။

“ကို”

“မွေး”

သူမက ကိုရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်သလို၊ ကိုကလည်း သူမကို လွှတ်တမ်းဖက်ထား၏။ ကိုရင်ခွင်မှာ သူမရှိကိုင်မိသည်။

“ဘာလို့ငိုနေတာလဲမွေးရယ်၊ အခု ကိုယ်တို့ပြန်ဆုံပြီပဲ”

သူမ... ကိုရင်ခွင်မှာခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်၏။ ကြေကွဲသောမျက်လုံးများဖြင့် ကိုကိုကြည့်ကာ...

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝက ပြောင်းလဲခဲ့ပြီကို”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုအတွက်တော့ မွေးဟာဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါဘူးကွယ်”

သူမနဖူးလေးကို ညင်သာစွာနှမ်းရှိုက်ရင်း သူပြောသည်။

“မွေးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လို့လား ကိုရယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်မွေး၊ အန်ကယ်ရှင်းပြလို့ ဒါတွေအားလုံး မွေးအပြစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုသိခဲ့ရပြီပဲကွယ်”

သဘောထားကြီးသော ကိုကြောင့် သူမဝမ်းသာရပါသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုရယ်... မွေးလေ အကြွေပန်းဘဝနဲ့ ကိုရင်ခွင်ထဲ မဝင်ရဲပါဘူးရှင်”

ကို ခေါ်ဦးခေါ်ယမ်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီစကားတွေပြောတာလဲမွေး၊ အချစ်စစ်မှာ ... အိုတယ်၊ ပျိုတယ်ဆိုတာတွေ မရှိပါဘူးကွယ်။ တစ်ခုပဲ... ခုဆို မွေးက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမလေး... ကိုက အညတြဆရာ တစ်ယောက်”

“တော်ပါ ကိုရယ်၊ မွေးကို မခန့်ပါနဲ့ရှင်”

ကိုနှုတ်ခမ်းဖျားကို သူမလက်ဖဝါးလေးအပ်ကာ စိတ်ထိခိုက် စွာပြောမိ၏။

ကိုက သူမလက်လေးကို အသာဆုပ်ယူကာ ပြုံးသည်။

“ဒါဆို မွေးက ကိုကို နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်မသွားတော့ဘူး ပေါ့”

“မွေးက ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်... ကံကြမ္မာက မွေးတို့နှစ်ယောက်ကို ခွဲလိုက်တာပါ”

“ကဲမိလော ကိုစတာပါ၊ ဒါတွေအားလုံး ကိုတို့နှစ်ယောက်

ကြားမှာ မေ့လိုက်ကြစို့နော်၊ တကယ်တော့ မွေးဘဝလည်း ပင်ပန်းတဲ့ ပါပြီ။ ဒီတော့ ကိုရင်ခွင်မှာ ချွေးသိပ်ပေးပါရစေ၊ ဘယ်လိုလဲ မွေးရယ် လက်ခံမှာလားဗျာ”

သူမကြည်လင်လေးစားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုကိုကြည့် လိုက်၏။ နောက်တော့ ကိုရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ

“ကိုကသာ တစ်သက်လုံးနားခိုခွင့်ပြုချေပါတယ်ရှင်”

“ခွင့်ပြုပါတယ်ဗျာ၊ ခုချိန်ကစပြီး ကိုတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အလွမ်းတွေကို ဝင်ခွင့်မပြုတော့ဘူးနော် မွေး”

သူမပြုံး၍ ကိုရင်ခွင်မှာ ခေါင်းလေးညိတ်မိ၏။ ကိုက သူမ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ယူကာ ညင်သာစွာရှိန်နမ်းလာသည်။ ကို အနမ်းများအောက်မှာ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြည်းဖြည်းစွာမှေးမှိတ် သွားရ၏။

ယခုတော့လည်း သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်ကလွဲ၍ ဘာမှမရှိ၊ လေပြေညင်းတို့ကပင် အချစ်ရနံ့တို့ သယ်ဆောင်လာကာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး အချစ်ဖူး၊ အချစ်ပွင့်တို့ဖြင့်သာယာစေသာ လန်းဆန်းပွင့်နေပြီ။

ကဲ... အရင်တုန်းက သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အလွမ်း တွေရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူယုံမလဲ။

ဖန်းလေးတွေ၊ လိပ်ပြာလေးတွေက ပြောကြသည်။

ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့ မယုံပါခင်ဗျာတဲ့။

ကိုနဲ့သူမကလည်း... မယုံပါ။ ဒါဟာအချစ်ကြောင့်မဟုတ်

လား။

“အချစ်စစ်ဆိုတာ... ဘယ်လောက်ပဲခက်ခဲကြမ်းတမ်းပါ
စေ၊ သစ္စာတရားကိုသာ မှန်ကန်စွာဖက်တွယ်ထားရင်... တစ်နေ့
စစ်မှန်တဲ့ရလဒ်ကတော့ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါပဲ...”

လောကကြီးမှာရှိတဲ့ လူတိုင်းအချစ်ကိုတန်ဖိုးထားပြီး၊ မေတ္တာ
တရားကို နားလည်နိုင်ကြပါစေ”

နုလုံစိတ်ဝမ်းငြိမ်းချမ်းကြပါစေ။
သုအာဇာလီ